

ဖောင်ဆွေ

(တောင်ငူ)

BURMESE CLASSIC

မုန်ယုံကျား

တောင်ရင်းစံပယ်

ကောင်စော့တိုပေါင်းချုပ်

(၁၈ နှစ်အောက်မဖတ်ရ)

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပြုစုရေး

ဒို့တာဝန်

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပြုစုရေး

ဒို့တာဝန်

အချစ်အမြင်အာဏာ တည်တံ့စိန်မြဲရေး

ဒို့တာဝန်

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုးမှုမရှိဖို့ အဆိုးပြစ်ပယ်ဖို့အား ဆန့်ကျင်ကြ
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တော်ရေးကို မျှော်မှားချက်မီထူထောင် ဆန့်ကျင်ကြ
- * နိုင်ငံတော်စီမံပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်မောင်းပျက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချွန်နှံကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရရှိစွာအချစ်သောယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အချို့သောပြုမူထုတ်ဖော်လိုစဉ်ကတည်းက
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စွာပြုမူအခြေဥပဒေအပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့်စွဲစွပ်မှုအခြေခံဥပဒေအပေါ် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ဆုံးစွာတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ရေစိုက်စီးပွားရေးနှင့် ပြင်ဆင်ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ၊ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိမ်းမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကိုမိမိနိုင်ငံတွင်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့အိတ်ကပ်ဖမ်းတွင်းရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံးစိတ်တတ်နှင့် အကျင့်စားစွဲပြုမိမှုများ
- * အချို့ကုတ် စာတိုက်ပိတ်ခြင်းများနှင့် ပဋိပက္ခများအတွေ့အမျိုးမှုများ အချို့သောရေးရာကဏ္ဍများ မေ့ဗန်းနှင်းအင်ထိန်းပိတ်တားချက်များ
- * နှိပ်စက်တတ်ရှင်းသန့်တင်ပြုစုရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာတည်ငြိမ်ရေး

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ်

မူခင်းဝတ္ထုတိုများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁ ၂၇၀၆၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၀၁၀၆၀၉
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - သိုက်ဦး၊ အကြင်နာ(Graphic)
- ကွန်ပျူတာ - Deep Blue

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်
၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
တန်ဖိုး - ၈၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဆန်းထူးဦး၊ ဆန်းသစ်ပုံနှိပ်တိုက် (၀၄၆၉၈)
၁၉၈/၃၉ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမင်းလွင်၊ သက်တံဆည်းဆာစာပေ (၀၄၂၂၄)
အမှတ်-၁၁/၁၂၆လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

သုံးနှုန်းညီစာပေ
အမှတ် ၂၀ (၅)၊ မီးရထားရိပ်သာဝင်း၊
ဗိုလ်မင်းရောင်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဟာတိကာ

စာရေးသူ၏အမှာ

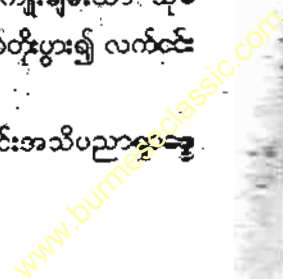
- မုန်ယိုကျားနဲ့တောရိုင်းစံပယ် ၉
- ဇာတ်ညွှန်းနှင့်ဇာတ်သိမ်း ၂၉
- ရေကြည်ကိုမွေ့နှောက်၍
ရေနောက်ကိုသောက်ကြသည် ၅၁
- စကားတစ်ခွန်းအမှားစွန်းမိလေတယ်ကြောင့် ၇၅
- နောက်ပြန်မှန်သောမြားတစ်စင်း ၈၉
- ညမှောင်မှောင် လအရောင် မဆမ်းသော်လည်း ၁၀၇
- ပုံစင်ကလွပ် လှိုင်းကပုတ်သော် ၁၂၉
- ချုံပုတ်ထဲက ညည်းသံကြီး ၁၅၃
- ကိုးတောင်ကျားကို အလဲဖွယ်ပြမိသူ ၁၈၃
- တွက်နည်းမှားသောရလဒ်များ ၁၉၉
- ဘယ်သူကြက်ဖနိုင်နိုင် ၂၁၉
- ဖြစ်လေလေရာ ဘဝတိုင်းမှာဗျာ ၂၃၉

တရားသူ၏အမှာ

ယနေ့ခေတ်၌ မှုခင်းကျဆင်းရေး၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ ပြည်သူ့ဘဝလုံခြုံစိတ်ချရစေရေးတို့အတွက် ရည်ရွယ်ရေးသားတင်ပြသော မှုခင်းပညာပေးသတင်း၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုများတို့သည် ဆူကြူနိမ့်မြင့်မခြား အလွှာအသီးသီးသော ပြည်သူတို့အကြားဝယ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စိမ့်ဝင်ထိုးဖောက်ပျံ့နှံ့လျက် ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။

ပညာပေးဖြန့်ဝေကြသည့် မှုခင်းသတင်း၊ မှုခင်းဆောင်းပါး၊ မှုခင်းဝတ္ထုတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးတရားတို့ကြောင့် ဒုစရိုက်သမားတို့၏ခြေလှမ်းကို ပြည်သူများမှ ကြိုတင်တွက်ဆသိမြင်လာနိုင်ခြင်း၊ ရောင့်ရဲခြင်းတရားများကို လက်ကိုင်ထားတတ်လာလျက် သတိတရားတို့ဖြင့် လောဘကို ထိန်းချုပ်လာနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ဒုစရိုက်သမားတို့၏ လိမ်လည်မှုကိုခံရသော သားကောင်ဘဝမှ လွန်မြောက်ရှောင်ရွားလာနိုင်တတ်ခြင်း၊ ဒေါသကိုထိန်းချုပ်နိုင်လာခြင်းတို့ကြောင့် မိသားစုအသိုက်အမြို့ပြိုကွဲမည့်ဘေးဒုက္ခ၊ ဥစ္စာစီးပွားပျက်သုဉ်းမည့်ဘေးဒုက္ခတို့မှ ရှောင်ကွင်းလာနိုင်ခြင်း စသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာ သုခအပြာဖြာတို့သည် ပြည်သူတို့အတွက် ဆက်တိုက်ပွား၍ လက်ငင်းအကျိုး များစေခဲ့ကြလေပြီ။

ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော မှုခင်းအသိပညာပေးသူ

ရရှိစေရန်သန္တဖြင့် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများအား နှစ်ခြိုက်စွဲမက်စွာ
 ဝတ်ယူတရုာမှီးဖတ်ရွတ်တကြသည့် စာချစ်သူပရိသတ်တို့
 အတွက် မှုခင်းသတိ၊ မှုခင်းအသိပညာများ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်
 တိုးပွားရရှိကြစေရန် ရည်သန်၍ ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သမျှသော
 ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်း၊ မှုခင်းရွှေထောင်မဂ္ဂဇင်း၊ နီလေးမောင်ဖြစ်ရပ်မှန်
 မဂ္ဂဇင်း၊ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း၊ မှုခင်းစုံမဂ္ဂဇင်း၊ မှုခင်းအမြင်
 မဂ္ဂဇင်း၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မဂ္ဂဇင်း အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းအသီးသီး
 တို့၌ ဖော်ပြပါရှိပြီးခဲ့သည့် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများအား စုစည်းလျက်
 ဤ 'မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ်' မှုခင်းဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
 အား စီစဉ်တင်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မှုခင်းစာပေ၊ မှုခင်းဝတ္ထုတိုများသည်
 လူငယ်များအတွက် နားလည်မှုလွဲမှားစေနိုင်ပြီး အတုခိုးမှားစေ
 တတ်သည်ဟု အချို့သော သတင်းစာပညာရှင်ဆရာကြီးများ
 တို့မှ ဆိုမိန့်ခဲ့ကြဖူးလေရာ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အဆိုပါ သတင်းစာ
 ပညာရှင် ဆရာကြီးတို့၏ အယူအဆ အဆိုအမိန့်များနှင့်
 ဝိရောဓိမဖြစ်လိုပေ။

သို့ပါ၍ ဤ 'မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ်' မှုခင်း
 ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အား (၁၈)နှစ်အောက် လူငယ်မောင်မယ်များ
 မဖတ်ရွတ်စေလိုပါကြောင်း...။

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

သိုနားညီစာပေ

မုန်ယိုကျားနဲ့
 တောရိုင်းစံပယ်

မောင်ဆွေ
 (တောင်ငူ)

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ်

ကားရထားမှ မြို့ခနဲထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် အုတ်တွင်းဘူတာသို့ ခြေချမိပြီးသားဖြစ်နေ၏။

ဟေမာန်ဆောင်းဦး၏ လေနုအေးအေးသည် ကျွန်တော့်ပိုးမြင်ကို ညင်သာစွာ တိုးဝှေ့ကျီစယ်နမ်းရွိုက်သွား၏။

လက်တို့ထုံကျင်နေသဖြင့် ဂျာကင်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်ကာ ရဲစခန်းဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့၏။

စခန်းအတွင်းသို့ဝင်ဝင်ချင်းပင် ဂါတ်စာရေးကြီးရဲအရာခံတင်လှအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့်..

“စာရေးကြီး.. အလုပ်တွေများနေလား”

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှုခင်းဆရာတို့များ □ ၁၁

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဆရာဆွေရယ်.. နားရတယ်လို့ မမိပါဘူး.. ကဲ.. ဆို.. ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ.. ကူညီပါရစေ.. ဟဲ.. ဟဲ.. ဟဲ..”

“ဒီလို စာရေးကြီးရေး.. တလောက ရိုးမတောင်ပေါ်မှာဖြစ်တဲ့ ဥဂျင် ကိစ္စကလေး..”

“ရိုးမတောင်ပေါ်မှာမဟုတ်ဘူးဆရာဆွေရဲ့.. ဒီဘက်တောင်ခြေမြောင်တွေထဲရောက်လာပြီ.. အမှုက တရားစွဲတင်ပြီးပါပြီ.. တိုင်ချက်ကတော့ ဒီမှာကြည့်လိုက်.. အကြောင်းအချက် အလက်အစုံသိချင်ရင်တော့ အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ်စခန်းမှူး ဦးတင်မောင်စိုးနဲ့တွေ့လိုက်နော် ဆရာဆွေ”

“ကျေးဇူးပဲ စာရေးကြီး”

ကျွန်တော်သည် စာရေးကြီး အရာခံတင်လှကမ်းပေးလာသော တိုင်ချက်မိတ္တူကို လေ့လာမှတ်သားလိုက်ပြီး အမှုစစ်ဒုရဲအုပ်စခန်းမှူးတင်မောင်စိုးနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်၏။

“သူ့ကို အရပ်ထဲဟတော့ အော့ကြောလန်တဲ့ လူ့ဗွတ်တစ်ယောက်အဖြစ်သတ်မှတ်ထားကြတာ သတင်းထောက်ရဲ့.. နာမည်က သက်ထွန်းတဲ့.. ဟေမိကျန်းမှာနေတာပေါ့။ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရမရှိပေမယ့် လူငါး

၁၂ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

လိုလို အရက်မူးနေတတ်ပြီး ပြဿနာတစ်ခုခုကိုလည်း အမြဲ ရွာလေ့ရှိတယ်.. ဒါကြောင့် လူတွေက သူ့နဲ့တူဖက်မဖြစ်ချင်လို့ ရှောင်နေကြတယ်လေ.. ဒါကို သူက တလွဲတွေးပြီး သူ့ကို လူတွေက ကြောက်နေကြတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ လူမိုက်လို့ ကင်ပွန်းတပ်ထားတဲ့သူပေါ့။

အဲဒီစရိုက်တွေထက်ပိုဆိုးတဲ့ အကျင့်ဆိုးတစ်ခုက မိန်းကလေးတွေကို ထိကပါးရိုကပါးလုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ပဲ.. ဒါကြောင့် သူ့ရွာက သမီးရှင်တွေဆိုရင် သူ့ကို ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြဘူး ကိုဆွေရဲ့။

ဒီတော့ အရက်ကိုလည်းကြိုက်၊ မိန်းမဆိုလည်းလိုက်တဲ့ သက်ထွန်းဟာ တစ်နေ့ ပြည့်တန်ဆာအိမ်မှာ သွားရောက်ပျော် ပါးဖို့လုပ်နေတုန်း သတင်းရလို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ရယုကလူကြီး တွေ ပြည့်တန်ဆာအိမ်ကိုဝင်ဖမ်းတော့ သက်ထွန်းဟာ မပျော် ပါးလိုက်ရဘဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ.. ကျွန်တော့်အထင်က တော့ သက်ထွန်းဟာ မုန်ယိုနေတဲ့လူတစ်ယောက်လို့တောင် ထင်မိတယ်.. ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာ စတော့တာပဲ ဆိုရမှာပေါ့ ကိုဆွေရယ်..”

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံဝယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၃

အချိန်က နေဝင်ပျိုးဖျ.. ပဲခူးရိုးမတောင်ကြီးပေါ်ရှိ နေရာအနှံ့အပြား၌ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်စခန်းများ သူ့အစုနှင့်သူ ရှိနေကြ၏။

‘မြောင်ရည်တဲစု’ ဝါးခုတ်စခန်းသို့ ဈေးလာရောင်းကြသော အမျိုးသမီး (၃)ဦးမှာ ရွာကိုအပြန် မှောင်မည်စိုး၍ ကတိုက်ကရိုက် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုပြုနေကြ၏။

“ဟဲ့.. ရွှေရည်နဲ့မခိုင်.. အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ပြန်ကြရအောင်.. လမ်းမှာ မှောင်နေမယ်”

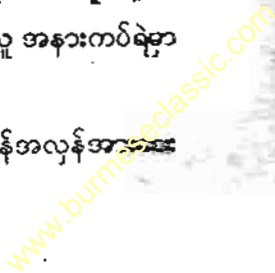
“ရပါတယ်ကွယ်.. တို့က (၃)ယောက်တောင်.. လူများတာပဲ.. စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

“ဟဲ့.. တောကောင်တွေ ဘာတွေနဲ့တိုးနေမှာစိုးလို့”

“အိုအေ.. ရိုးမတောမှာ သားကောင် ဒီလောက်မပေါပါဘူး၊ ကြောက်စရာရှိရင် လူကိုပဲကြောက်ရမှာ”

“ဒါကတော့ ရွှေရည်ရယ်.. ညိုမတို့ကို ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မသိသူမှမရှိတာ.. ဒီအတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့.. ပြီးတော့ တို့က (၃)ယောက်ဆိုတော့ တောင်ရုံလူ အနားကပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်အသံအသံ

၁၄ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

စကားပြောရင်း ရိုးမတောင်တန်းကြီးပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာကြ၏။

နေလုံးနီနီကြီးမှာ ရိုးမတောင်တန်းကြီးပေါ်မေးတင်ထားရာမှ ညောင်းညာလာပြီထင်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်စပြုလာချေပြီ။

နေလုံးနီနီ ကွယ်ပျောက်ငုပ်လျှိုးသွားခါနီး ပါရမီပြည့်ဖက် လစန္ဒာမှာ ငွေရောင်တို့ ဖိတ်ဖိတ်ဖြာလျက် အရှေ့ဆီအရပ်မှ ပေါ်ထွက်လာချေပြီ။

ရိုးမတောကြီးများသည် မြန်မာနိုင်ငံသားတို့အတွက် ငွေတော၊ ရွှေတောကြီးများဖြစ်ကြ၏။

နွေဦးပေါက်၍ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်များပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကျေးလက်နေလူတန်းစားတို့မှာ ရိုးမတောပေါ်တက်၍ ငွေရှာကြ၏။

ထင်းတိုက်ရောင်းရန် အားသန်သူက ရိုးမတောပေါ်မှ သစ်ပင်ခြောက်များရှာဖွေ၍ ခုတ်လှဲကာ လိုအပ်သည့်အရွယ်အစားများ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ရွာသို့ နွားလှည်းများဖြင့် ပြန်လည်သယ်ဆောင်ကာ အလိုရှိသူများထံ ရောင်းချကြ၏။

သစ်တိုက်ရန် အားသန်သူများက သစ်များကို တရား

မှန်ထိုကျားနဲ့ တောရိုင်းပဲယယ် မှင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၅

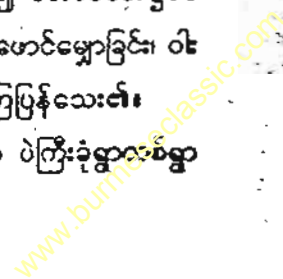
မဝင်ခိုးခုတ်ပြီး တရားမဝင်သစ်ခွဲစက်များသို့ မှောင်ခိုဈေးဖြင့် သယ်ပို့ရောင်းချကြ၏။

ထိုအတူ ဝါးခုတ်ရန် အားသန်နေသူများက ဝါးခုတ်ပြီး လှည်းနှင့်တိုက်(သယ်ပိုး)၍ ဝါးကုန်သည်များထံ ရောင်းချကြ၏။

ထိုသို့ တောင်ပေါ်တက်၍ ကိုယ့်တဲခုနှင့်ကိုယ်နေကြသော သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားများထံ ညိုမတို့ကဲ့သို့ ဈေးသည်များက မိမိတို့ကျေးရွာမှထွက်သော ဆန်၊ ပဲ၊ ငရုတ်များအပြင် မြို့မှတစ်ဆင့် ဝယ်ယူရရှိသော ငါးခြောက်၊ ငါးပိ၊ မုန့်ပဲသရေစာမျိုးစုံနှင့် ဆေးလိပ် အစရှိသည့် ကုန်ပစ္စည်းရိက္ခာများ သွားရောက်ရောင်းချလေ့ရှိကြရာ ရိုးမတောကြီးမှာ ကျေးရွာသူ၊ ကျေးရွာသားတို့၏ ခေါင်းအုံးအိပ်၍ ငွေရှာရာ ငွေတောငွေတောင်၊ ရွှေတောရွှေတောင်ကြီးဖြစ်နေတော့၏။

နွေဦးလွန်မြောက်၍ မိုးရာသီရောက်သောအခါတွင် လည်း အချို့မှာ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်မရှိ၍ တောင်ပေါ်၌ပင် စခန်းချကာ ရေလမ်းခရီးအသုံးပြု၍ သစ်ဖောင်မျှောခြင်း၊ ဝါးဖောင်မျှောခြင်းလုပ်ငန်းများဖြင့် ငွေရှာကြပြန်သေး၏။

ညိုမ၊ မခိုင်၊ ရွှေရည်တို့သုံးဦးမှာ ပဲကြီးခုံရွာလမ်းရွာ

၁၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

တည်း အတူနေသူများဖြစ်ကြပြီး အားလုံးမှာ မိဘကိုလုပ်ကျွေး
နေသူများဖြစ်ကြ၏။

မိဘများက အသင့်အတင့် ပြေလည်ကြသော်လည်း
ကျေးရွာနေသူတို့၏ ဓလေ့စရိုက်အတိုင်း အလုပ်ရှိမှ ကျေနပ်ကြ
သူများဖြစ်၍ တောင်ပေါ်နှင့် မြေပြန့် ခြေလျှင်ဈေးရောင်းထွက်
နေကြသူများဖြစ်ကြ၏။

ကျေးလက်တောသူများဖြစ်သော်ငြားလည်း သုံးဦး
စလုံးမှာ အသားဖြူကြ၏။ သို့သော် နေပူမရှောင် ဈေးရောင်း
ထွက်နေသူများဖြစ်၍ ဖြူသောအသားမှာ နီကျင်ကျင်အရောင်
သန်းနေကြပြီး နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တောင်ဆင်းတောင်တက် ခရီး
ကြမ်းနှင့်၍ ဈေးရောင်းထွက်နေသူများဖြစ်ပြန်ရာ သလုံးသား
နှင့် ပေါင်တံ၊ တင်ပဆုံဖွံ့ဖြိုးမှုတို့မှာ မြို့သူများကဲ့သို့ အခန်းစစ်
သင်တန်းတက်ရန်မလိုဘဲ ကျစ်လျစ်ဖွံ့ထွား လှချင်တိုင်းလှနေ
ကြတော့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းတို့သုံးဦးအား ရွာနီးချုပ်စပ်
ကာလသားများက တောပန်းစံပယ်သုံးပွင့်ဟု အမည်ပေး တင်
စားခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

“ဟေ့ . . မခိုင်ရေ . . ဆည်မြောင်းလမ်းဘက်ကသွား
ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သုံးနားညီစာပေ

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၇

“ဟုတ်တာပေါ့ . . ခပေါင်းချောင်းမြောက်ဘက်ကမ်း
ကဆို လျှိုမြောင်တွေပေါ်လို့ လမ်းကလည်းဆိုးသေးတယ် . .
တော်တော်နဲ့ ရွာပြန်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး . . ရွှေရည်ရော
ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ညည်းတို့ပြောသလို ဆည်မြောင်းလမ်းကပဲ သွားကြ
ပါအေ”

သုံးဦးသား ခပေါင်းချောင်းတောင်ဘက်ကမ်း ဆည်
မြောင်းလမ်းမှ ပြန်လာကြ၏။ ပြောစရာစကားလည်း မရှိ။
တောတောင်၏ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များကြောင့် အမှောင်ထုကြီးစိုး
လာသည်နှင့်အမျှ အအေးဓာတ်ကပါ ဝင်စွက်လာပြန်ရာ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက်ထုတ်မပြောဝံ့၍သာ မျိုသိပ်နေကြရ
သော်လည်း မိန်းမသားတို့သဘာဝအတိုင်း စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုတို့
ကိုယ်စီ၏ရင်တွင်း၌ ကိန်းအောင်းလာကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတိုင်ပင်ထားပါဘဲနှင့် ပျောက်တိပျောက်
ကျားထိုးကျလာသော လရောင်အားကိုးဖြင့် လမ်းကိုသာ ဂရု
စိုက်ကာလျှောက်လှမ်းရင်း ခြေလှမ်းများမှာ တဖြည်းဖြည်း မြန်
သည်ထက် ပို၍မြန်လာကြတော့၏။

နဘူးမြောင်အရက်ဝိုင်းက ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှ၏။ အရက်တစ်လုံးကုန်သွားသည်နှင့် ဇာတိပြုလာသောသက်ထွန်းအား ဝေးလူများက ဝိုင်းဝန်းကြိမ်းမောင်းကြ၍ သက်ထွန်းတစ်ယောက်တည်း နဘူးမြောင်အရက်ဆိုင်က ပြန်လာခဲ့၏။ အကြောင်းက ထုံးစံအတိုင်း မူးမူးနှင့် အရက်ရောင်းသူ မတိုးအား သက်ထွန်းက ထိကပါးရိကပါးပြောမိခြင်းပင်။

ပါးစပ်ကလည်း စည်းမစောင့်၊ လက်ကလည်း စည်းမစောင့်သော သက်ထွန်းအား လူတိုင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ကြ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သက်ထွန်း ခေါင်းမတောင်ရဲ၊ လက်တွင် ငှက်ကြီးတောင်စားတစ်လက်ပါသော်လည်း အရက်ဆိုင်တွင် အရက်ထိုင်သောက်နေကြသူတိုင်း၌လည်း ကိုင်းခုတ်စား ကိုယ်စီပါနေ၍ သက်ထွန်း ဓားစွမ်းမပြုရဲခဲ့။ ထို့ကြောင့် မကျေမချမ်းနှင့် ခြေလှမ်းတို့ကိုရေရင်း ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို ကျောခိုင်း၍ ဗောဓိကုန်းဘက် ပြန်လာခဲ့၏။

ခုတလော ကံမကောင်းဟု သက်ထွန်း ထင်မိ၏။ ဟိုတလောကလည်း ပြည့်တန်ဆာအိမ်သို့ရောက်ကာမှ ရဲများဝင်ဖမ်းသည်နှင့်တိုး၍ အပျော်မကြူးလိုက်ရဘဲ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ခုလည်း မတိုးကိုသွားစေမိတာ ကံကြီးလို့ ဓားနဲ့ဝိုင်းခုတ်မခံရခြင်းဖြစ်၏။

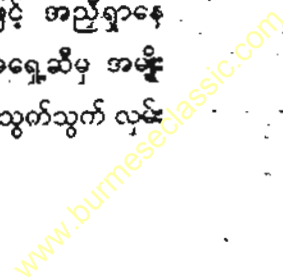
ပြန်သာပြန်ခဲ့ရသည်။ နဘူးမြောင်အရက်ဆိုင်တွင် အရက်ရောင်းနေသည့် ကိုကျော်ကြီး၏ဝန်း မတိုးမျက်နှာကို သွားရင်းလာရင်း မြင်ယောင်နေဆဲ။

တောထဲတောင်ထဲ ဆံကေသာဖရိုဖရဲနှင့် အဝတ်အစားတို့မှာ ကဗျစ်ကညစ်နိုင်လှစွာဖြင့်ဝတ်ထားသော မတိုး၏ သဘာဝအလှမှာ သက်ထွန်းကို ရင်ခုန်စေခဲ့၏။

“ဟင်း. . တောက်. .”

ကျိတ်မနိုင်ခဲမရစွာဖြင့် သက်ထွန်းကို အခါခါချရင်း ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံစီအသွင်ပြောင်းမြင်နေရသည့် ကိလေသာအာရုံတို့ကို အဖော်ပြု၍ သက်ထွန်း ခန့်ဆက်လာခဲ့၏။

ရွှင်ပင်ကြက်သောက်လမ်းခွဲသို့အရောက် မိမိရွှေမှ ဖြတ်ဆင်းသွားသော အမိုးသမီးသုံးယောက်၏ပုံရိပ်ကို လရောင်အောက်၌ ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အညှီရွာနေသော ယင်ကောင်ကဲ့သို့ သက်ထွန်းသည် အရှေ့ဆီမှ အမိုးသမီးသုံးယောက်နောက်သို့ မပြေးရုံတမယ် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းကာ လိုက်သွားတော့၏။

“တိတ်. . ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲ”

“အို. . ”

“အမေ့. . ”

“အမယ်လေး. . ”

ရှင်ပင်ကြက်သောက်လမ်းခွဲသို့အရောက် ဘယ်အချိန်ကတည်းက နောက်ကကပ်၍လိုက်လာမှန်းမသိရသော လူတစ်ယောက်က အသံဩဩကြီးဖြင့် အနားကပ်၍မေးလိုက်သံကြောင့် ညိုမတို့သုံးဦးလုံး ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားကာ အာမေဇိုတ်များပြုမိကြတော့၏။

မေးလာသူထံမှ ချဉ်စူးစူးအရက်နံ့က အော့နုလုံးနာစရာကောင်းလောက်အောင် စူးစူးဝါးဝါးရှိလှသည့်အပြင် အရက်ခိုးများဝေ၍ အဆီပြန်နေသောမျက်နှာက မဝီဝါးတဝါးလရောင်အောက်တွင် ဘီလူးသဘက်တစ်ကောင်၏မျက်နှာအလား ကြောက်စရာကောင်းလှတော့၏။

ထိုသူကို ညိုမတို့သုံးဦးလုံးမသိ။ ထိုသူ၏လက်တွင်းမှ အရောင်တလက်လက်တောက်နေသော ငှက်ကြီးတောင်စားက ညိုမတို့ကို အကြောက်ပိုစေခဲ့၏။

“ကျွန်မတို့ ဈေးရောင်းကပြန်လာတာ”

“ဘယ်ရွာပြန်မှာလဲ”

“လက်ပံရွာပြန်မှာ”

“အဟီး. . ဟီး. . ဟီး. . မပြီးနဲ့၊ ငါ လက်ပံရွာသားဆိုတာ မသိတဲ့လူမရှိဘူး”

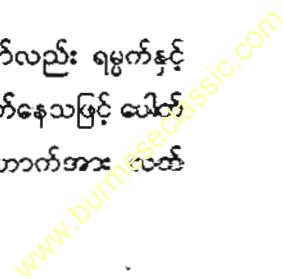
“လက်ပံရွာကဟုတ်ဟုတ်,မဟုတ်ဟုတ် ရှင်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဖယ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ရွာအပြန်နောက်ကျနေပြီ”

“ချစ်စရာလေးတွေပါလား. . ချစ်လို့ပါကွာ. . သုံးယောက်လုံး အပိုက်စားလေးတွေချည်းပဲ. . ငါနဲ့အတူ ချစ်တမ်းကစားကြရအောင်လေ”

“ဟင်. . ရှင် လူမဟုတ်ဘူးလား. . မိုက်ရိုင်းလှချည်လား. . ရှင်မှာ အမေတွေ၊ နှမတွေ မရှိဘူးလား”

“အလဲ့. . မင်းစကားက နားထောင်လို့ကောင်းသားပဲ. . မင်းက ပိုမိတယ်. . ဒီတော့ မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့. . မလိုက်ရင် ဒီမှာ တွေ့လား”

သက်ထွန်းသည် အရက်မူးနေသော်လည်း ရမ္မက်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲ သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသဖြင့် ပေါက်ရန်ဟန်ပြင် ပါးပျဉ်းထောင်နေသည့် မြွေဟောက်အား လက်

၂၂ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ဖြင့် ဆတ်ခနဲဖမ်းယူလိုက်သည့်နှယ် ဒေါသတကြီးရန်တွေ့နေသော ရွှေရည်၏ဆံပင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲ၍ ရွှေရည်တစ်ကိုယ်လုံး လက်တစ်ဖက်ဖြင့်သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်မှ ဓားဖြင့်ထိုးခုတ်မည့်ဟန်ပြုကာ ချိန်ရွယ်ထောက်ထားလိုက်၏။

“မခိုင်ရေ... ကယ်ပါဦး။ လူယုတ်မာ... လွတ်... လွတ်”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ရှင်... ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို လွတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းကို လွတ်ပေးပါ”

“ပါးစပ်ထဲရောက်ကာနီးသမင်ကိုများ ဘယ်ကျားက ပြန်လွတ်ပေးရိုးထုံးစံရှိသလဲ... နင်တို့ မသေချင်ရင် ပြန်... ဒီမှာတွေ့လား... ဓားစာမိသွားမယ်”

အရက်ခိုးနှင့် ရမ္မက်ခိုးတို့ ပြိုင်တူဆူဝေနေသော သက်ထွန်းမှ ဓားကို ဝှေ့ရမ်းနေရာ မခိုင်၊ ညိုမတို့မှာ ကြောက်လန့်ပြီး ထိုဓားကို အသွားဘက်မှ ဝင်၍အတင်းဆွဲလု၏။ အရိုးဘက်မှကိုင်ထားသော ယောက်ျားနှင့် အသွားဘက်မှလုနေသော

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၂၃

မိန်းသားတို့ အားချင်းမယှဉ်နိုင်။ ညိုမနှင့် မခိုင်တို့လက်မှာ ဓားပြတ်ပြီး သွေးများထွက်လာ၏။

“ဒါလောက်ဖြစ်လှတဲ့ လူယုတ်မာ... ကဲဟယ်...”

ညိုမ၏ မထင်မှတ်သော လက်သည်းဒဏ်ကြောင့် သက်ထွန်း၏မျက်လုံးများ ကြယ်တွေလတွေမြင်ကုန်၏။

“အား...”

ရွှေရည်အားပွေ့ထားသောလက်ကို ယောင်ယမ်း၍ လွတ်လိုက်ပြီး မိမိမျက်နှာကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။

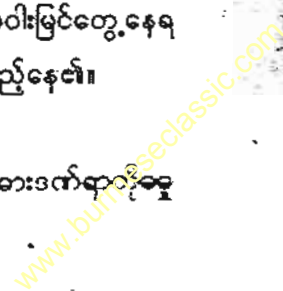
လက်သည်းဒဏ်ရာကြောင့် သက်ထွန်း၏မျက်နှာ၌ သွေးများ မြိုင်မြိုင်ကျလာ၏။

နိုးမတော့တွင်းတစ်နေရာ၌ မုန်ယိုနေသော အရက်သမား လူရမ်းကားသက်ထွန်းနှင့် တောပန်းစံပယ် အပျိုရိုင်းတို့ အသက်နှင့်အရှက်ကိုလှသည့်ပွဲ ဆင်နွဲကြချေပြီ။

ကောင်းကင်ယံမှ ဖိုးရွှေလသည် ပျောက်တိပျောက်ကျား သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များအောက်မှ မပီဝိုးတဝါးမြင်တွေ့နေရသောမြင်ကွင်းကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“မခိုင်... ရွှေရည်... ပြေး... ပြေး”

ညိုမသည် လက်တွင်ရထားသော ဓားဒဏ်ရာခံနေ

၂၄ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ဘဲ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ အရက်သမားလူရမ်းကား သက်ထွန်း၏လက်တွင်းမှစားကို ဝင်လုရင်း ကျန်တစ်ဖက်မှ လည်း သက်ထွန်း၏မျက်နှာကို လက်သည်းဖြင့်ကုတ်ခြစ်တိုက် ခိုက်ကာ နှုတ်မှလည်း အော်ဟစ်လျက် မခိုင်နှင့်ရွှေရည်တို့အား ထွက်ပြေးခိုင်းလိုက်၏။

သက်ထွန်း၏အာရုံသည် ညိုမဘက်သို့ မြားဦးလှည့် သွားပြီး လွတ်နေသော ဘယ်ဘက်လက်သီးဖြင့် ညိုမ၏ပါးချိတ် ဆီသို့ ထိုးချလိုက်၏။ ခွပ်ခနဲအသံနှင့်အတူ ညိုမမှာ မြေပြင် ပေါ်သို့ ပုံခနဲ လဲကျသွား၏။

မခိုင်နှင့် ရွှေရည်တို့မှာ ကိုက် ၄၀၀ ခန့်ဝေးသော တဲစုများဆီသို့ အမောတကောပြေးထွက်သွားကြချေပြီ။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

ညိုမ၏ ရုန်းကန်အော်ဟစ်သံ၊ ငိုရှိုက်သံနှင့်အတူ ရမ္မက်ဘီလူးစီးနေသော သက်ထွန်း၏ရယ်မောသံတို့က ရိုးမ တောကြီးတစ်နေရာ၌ ပဲ့တင်ထပ်ခဲ့ချေပြီ။ ထိုနည်းတူ တော်စံပယ်တစ်ပွင့်၏ပွင့်ဖတ်တို့ ညှိုးလျှခဲ့ချေပြီ။

“ဘကြီးဦးကြီးမောင်.. ဘကြီးဦးကြီးမောင်..”

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းပယ် မှာငါဝတ္ထုတိုများ □ ၂၅

“ဟေ.. ကလေး.. မခိုင်.. ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ ဘာ ဖြစ်လာလဲ”

“ဟို.. ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် ကျွန်မတို့ကို စော်ကား ဖို့လုပ်နေလို့”

“ဟေ.. ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းခွဲမြောင်ထဲမှာ”

“တောက်.. ဝန်းမသား.. ဘယ်ကကောင်လဲ.. ဟေ့.. တင်ဝင်း၊ မြင့်မောင်၊ ထွန်းတင်.. တို့တဲစုထဲကလူတွေ အကုန်လုံးခေါ်စမ်း.. ဟိုမှာ ဘယ်ကသကောင့်သားလဲမသိဘူး.. ဈေးသည်တွေကို စော်ကားမော်ကားလုပ်လို့တဲ့.. မြန် မြန်”

“ဘကြီးမောင်.. သွားမယ်၊ ချမယ်။ အယုတ်တမာ ကောင် အသေသတ်”

တဲစုနေလူများ တုတ်၊ ဓားများကိုယ်စီကိုင်ကာ မခိုင် နှင့် ရွှေရည်တို့ခေါ်ရာနောက် အပြေးလိုက်လာကြ၏။

ရိုးမတောတစ်လျှောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များ ထိန်ထိန်ပြာနေ၏။

“ဘယ်မှာလဲ.. ဘယ်မှာလဲ”

ကုန်းကမူအတက်ကလေးကွယ်နေ၍ ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းနေသော အရက်သမားလူရမ်းကားနှင့် ၎င်း၏လက်တွင် ကျန်နေသော ညိုမတို့နှစ်ယောက်အား ရှာမတွေ့၍ ဘကြီး ဦးကြီးမောင်မှာ အဆောတလျင်မေးလိုက်သည်။

“ဒီနေရာပဲ.. ဒီနေရာမှာ”

ရွှေရည်နှင့် မခိုင်တို့မှ အခင်းဖြစ်နေရာအား ညွှန် ပြ၍ပြောနေခိုက်..

ဆူဆူညည်ညည်လူသံများကိုကြားလိုက်ရပြီး ဓာတ်မီးရောင် များ နေရာအနှံ့ဖြာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် မုန်ယိုနေ သော အရက်သမားလူရမ်းကားမှာ ညိုမ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဖယ် ခွာလျက် မတ်တစ်ရပ်လိုက်ပြီး မြေတွင်စိုက်ထားသော ငှက်ကြီး တောင်စားကိုဆွဲနုတ်ကာ အရိုးကိုစုံကိုင်၍မြှောက်လျက် ချိန် ရွယ်လိုက်ပြီး..

“ယား..”

ကျယ်လောင်သော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့်အော်လျက် လူအုပ်ကြီးဆီသို့ တစ်ချိန်ထိုး ပြေးဝင်သွား၏။

“ဟော.. ဟိုမှာ ခွေးမသား.. အမျိုးယုတ်.. အသေ သတ်ကွာ”

“ဖုန်း..”

“ထိုင်း..”

“ခွပ်..”

“ဂုတ်..”

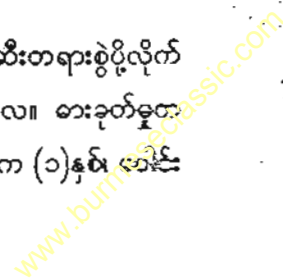
“ဂုတ်..”

ပြေးဝင်လာသော သက်ထွန်းအား ရွာသူရွာသားများ မှ ဝိုင်းဝန်း၍ လေးခွဲများ၊ တုတ်များဖြင့် ဆီးကြိုပစ်ခတ်နှိမ်နင်း လျက် ဖမ်းဆီးပြီး ရဲစခန်းသို့ ပို့အပ်လိုက်တော့၏။

“အဲဒါပဲ ကိုဆွေရေ.. မိန်းကလေးတွေအနေနဲ့ တော ထဲတောင်ထဲ ခရီးသွားတာ အဖော်နဲ့သွားမိလို့ အခုလောက်လေး ပဲ ကြုံတွေ့လိုက်ရတာပါ။ အဖော်သာမပါရင် ဒီလိုလူစားမျိုးက လက်စတောင် ဖျောက်ချင်ဖျောက်ပစ်ဦးမှာ။ ခုဟာက အဖော် တွေကောင်းလို့ မိန်းကလေးရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ် လိုက်နိုင်တာပါပဲ”

“ဒါနဲ့ သက်ထွန်းရောဆရာ”

“သက်ထွန်းကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးတရားစွဲပို့လိုက် လို့ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် အပြစ်ကျသွားပြီလေ။ ဓားခုတ်မှုတ (၂)နှစ်၊ တရားမဝင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှုက (၁)နှစ်၊ ခေါင်း

၂၀ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

(၁၀)နှစ် ထောင်ဒဏ်အပြစ်ရသွားတယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် ရိုးမတောက မုန်ယိုနေတဲ့ကျားတစ်ကောင်
ဇာတ်ငြိမ်းသွားပြီပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ဗျာ . . အခု ရိုးမတောကြီးကတော့ အေးအေး
ချမ်းချမ်း၊ သာသာယာယာပါပဲ ကိုဆွေရေ . . ”

ဒုရဲအုပ်စခန်းမှူး ဦးတင်မောင်စိုး၏စကားအဆုံးဝယ်
ကျွန်တော်သည် အဝေးဆီမှ ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီးကို မျှော်
မှန်း၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ပဲခူးရိုးမတောတန်းကြီးမှာ ဟေမာန်ဆောင်းဦး၏
နေခြည်နုနုထွေးထွေးအောက်၌ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်း ဣန္ဒြေ
ကြီးမားစွာဖြင့် ခန့်ညားစွာရှိနေလေသည်တကား။

ကလေးများအတွက်

မောင်ဆွေ

တောင်ငူ

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်၏အိမ်နံရံထက်၌ သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများမှ အိုးမြှင့်သည် ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းလွှာဆုလက်မှတ်များ၊ မှတ်တမ်းဝင်ဆုရဓာတ်ပုံများကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ အစီအရံချိတ်ဆွဲထားနိုင်ခဲ့ချေပြီ။

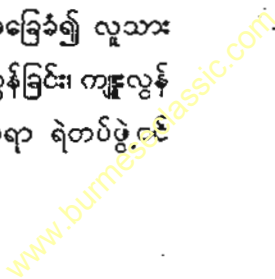
အဆိုပါဆုလက်မှတ်များ၊ ဆုရဓာတ်ပုံများအား ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဖိုင်ဆိုင်ရရှိခြင်း သို့မဟုတ် သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများထံမှ အိုးမြှင့်မှုခံရခြင်းသည် အဆိုပါ ရဲအရာရှိများ၏ကျေးဇူးကြောင့် ရရှိခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ဝန်ခံရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မိမိနှင့်သိက္ခမ်းရင်းနှီးခဲ့သော ရဲအရာရှိများ အခြားသော အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားကြ၍ အနေဝေးသွားကြစေကာမူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မေ့လျော့သွားခဲ့သည်ဟု စိုးစဉ်းမျှ မရှိခဲ့ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နာရီစက္ကန့်မလပ် အချိန်နှင့်အမျှ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများကိုသာ အခြေခံ၍ လူသားများသည် ရာဇဝတ်မှုကြီးငယ်များအား ကျူးလွန်ခြင်း၊ ကျူးလွန်ရန်ကြံဆောင်ကြံစည်ခြင်းတို့ပြုလုပ်နေကြပေရာ ရဲတပ်ဖွဲ့၏

ဇာတ်ညွှန်းနှင့် ဇာတ်သိမ်း

ကျွန်ုပ်၏ မှုခင်းသတင်းထောက်ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်၌ ရဲစခန်းဖျားများ၊ အမှုစစ်အရာရှိများ၊ ဆားပုလင်းခေါ် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ရဲအရာရှိပေါင်းများစွာနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသည်နည်းတူ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးများ ဖြစ်ပွားတိုင်း တရားခံဖမ်းမိရေး၊ ဖြစ်ရပ်မှန်ပေါ်ပေါက်ရေးတို့အတွက် အဆိုပါရဲအရာရှိများမှ ဖော်ထုတ်စုံစမ်းဖမ်းဆီးသောအခါတိုင်း အခါအားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်မှ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ပေးရခြင်း၊ သတင်းဖြစ်ရပ်မှန်များ ရေးသားသတင်းထုတ်ပြန်ရခြင်း စသည်ကိစ္စရပ်များ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရ၏။

၃၂ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

များအနေဖြင့် ထိုသို့အမျိုးမျိုးအထွေထွေသော ပြစ်မှုများ မဖြစ်
ပွားစေရန် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်း၊ စည်းရုံးဟောပြောပြီး ဖြစ်
ပွားပြီးသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုမှ တရားခံများကို တရားဥပဒေ
နှင့်လျော်ညီစွာ အပြစ်ပေးနိုင်ရေးအတွက် အရေးယူဆောင်
ရွက်ရခြင်းတာဝန်များကို (၂၄)နာရီကာလပတ်လုံး ထမ်း
ဆောင်နေကြရသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ မှုခင်းသတင်းထောက်များအနေဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ မှုခင်းကျဆင်းရေး၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ ရပ်ရွာအေး
ချမ်းသာယာရေးတို့အတွက် အများပြည်သူတို့ဆင်ခြင်သတိရ
ဖွယ် မှုခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အမြင်ကျယ်လာစေရေးတို့အတွက်
သတင်းများထုတ်ပြန်ပေးရခြင်းတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်နေကြရ
ပေရာ မိမိတို့နှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို
မမေ့မလျော့နိုင်သကဲ့သို့ အများပြည်သူတို့ မှုခင်းအမြင်ကျယ်
စေရေးအတွက် မှုခင်းသတင်းများ ထုတ်ပြန်ခြင်း၊ ဝတ္တုစာတမ်း
များရေးသားတင်ပြခြင်းတာဝန်ကိုလည်းမစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

သို့ပါ၍ ကျွန်ုပ်နှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ရဲအရာရှိ
များထဲမှ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်ဝင်းစိန်(ယခုဒုရဲမှူး)
နှင့် ၎င်းဖော်ထုတ်ခဲ့ရသည့် လောဘကိုအခြေခံ၍ဖြစ်ပေါ်

သုံးနားညီစာပေ

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောပိုင်းစံပယ် မှုခင်းဝတ္တုတိုများ □ ၃၃
ထားသော လူယက်မှုကြီးတစ်ခုအကြောင်းကို သင်ခန်းစာယူဖွယ်
ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါတော့သတည်း။

“ဦးလေးဦးခင်မောင်. . ဒီကိစ္စ စိတ်ချရပါ့မလား”
“ငါ့တူမကြီးရယ်. . နိုးလိုက်ပါတိတော့. . အခု ဦးလေး
ပေးတဲ့နှစ်ရာတန်ငွေစက္ကူ ညည်း ဘယ်နှရွက်သုံးပြီးပြီလဲ”
“ဆယ်ရွက်သုံးပြီပါပြီ”
“အေး. . ဘာပြဿနာပေါ်လဲ”
“ဘာမှ ပြဿနာမပေါ်ပါဘူး. . အေးအေးဆေးဆေး
ဝါပဲ”

“ဒါပဲပေါ့. . ပြဿနာ ဘယ်ပေါ်မှာတုံး. . ဒါတွေက
အတုတွေမှမဟုတ်ဘဲ. . တကယ့်အစစ်တွေပဲ. . ဒါပေမဲ့ ဦးလေး
ရဲ့သူငယ်ချင်းက ဝန်ထမ်း. . သူ့ဆရာက ငွေစက္ကူယုတ်တဲ့
စက်ရုံကအရာရှိဆိုတော့ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်တစ်ရွက်ထုတ်တိုင်း
အဲဒီငွေစက္ကူနဲ့ နံပါတ်တူနှစ်ရွက်နှစ်ရွက် ဘေးလူတွေမသိ
အောင် ထုတ်လိုက်တယ်. . ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက် တစ်ရွက်စီ
ဖယ်ထားတယ်. . အဲဒီ ဖယ်ထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေအားလုံး သိန်း
နှစ်ဆယ် ရှိတယ်. .

သုံးနားညီစာပေ

ဒီငွေအသစ်စက်စက်တွေကို သူ့အနေနဲ့ ဒါလောက် အများကြီးထုတ်သုံးရင် သူတို့နောက်မှာ ရှုံးလိုက်နေတဲ့ စုံထောက် တွေက တန်းပြီးကုပ်သွားမှာပေါ့. . ဒါကြောင့် သူတို့က ငွေစက္ကူ အဟောင်းတွေလိုချင်တယ်. . သူတို့ဆီက အသစ်တွေကိုပေး မယ်. . အဲဒီအတွက်ငွေသိန်းနှစ်ဆယ် အသစ်စက်စက်တွေကို အဟောင်း ဆယ်သိန်းပဲ ဦးလေးကို တူမကြီးတို့က ပေးရမှာ. . ဆယ်သိန်းပေးရုံနဲ့ သိန်းနှစ်ဆယ်ရမယ့်ကိစ္စ. . ငါ့တူမကြီး အတွေးမချော်စမ်းပါနဲ့. . ဦးလေးကို လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရင် ပွဲခအနေနဲ့ ငါ့တူမကြီးသာ ကြည့်ပေး”

“ကျွန်မက ဘေးလူတွေပေါက်ကြားမှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒါအတွက် မပူပါနဲ့. . ဦးလေးတို့ဘက်က ဦးလေး နဲ့ ငါ့တူမကြီးနှစ်ယောက်တည်းပဲသိတာ. . သူတို့ဘက်ကလည်း တာဝန်ရှိသူတွေဆိုတော့ပိုပြီးပေါက်ကြားမှာကြောက်တာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဦးလေးသဘောပဲလေ. . ငွေကတော့ ကျွန်မ ဦးနိပွဲရုံကသွားမှာရမှာ”

“ဟုတ်ပြီ. . ဒါဆို ဦးလေး သူတို့ကို မနက်ဖြန်ချိန်း လိုက်မယ်. . သူတို့က ဒီကိစ္စမြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပြီးချင်တာ”

“ဟင်း. . ”

မချိုမာသည် ကျောခိုင်းထွက်သွားသော ဦးခင်မောင် အား မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် သက်ပြင်းကို မသိမသာချ၍ အာရုံလွဲလိုက်ကာ မိမိ ရှေ့စားပွဲပေါ်ရှိ ငွေစက္ကူအသစ်ကျပ်ချွတ်အရွက်အချို့ကို တစ်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အသစ်ရဲ့ငွေစက္ကူများက မချိုမာ၏ရင်ကို အခုန် မြန်စေနေလေပြီ။ ငွေစက္ကူအဟောင်း ဆယ်သိန်းပေးရုံမျှနှင့် အသစ်သိန်းနှစ်ဆယ်ရမည့်ကိစ္စ ဘယ်သူ ရင်မခုန်ဘဲနေနိုင်ပါ အံ့နည်း။ မနက်ဖြန်ဆိုရင်. .

မချိုမာသည် ကုလားထိုင်ကျောပီပေါ်သို့ ဦးခေါင်းကို နောက်လှန်တင်၍ မျက်စိအစုံကိုမှိတ်ထားလိုက်ရင်း အတွေး အာရုံထဲ၌ ချာချာလည်နေသော ပါကင်ထုတ်ငွေစက္ကူများကို အာရုံထဲမှပယ်ပျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် ငွေစက္ကူများက စိုးမိုးနေဆဲပင်။

“မနက်ဖြန်ရယ် မြန်မြန်ရောက်ချင်စမ်းပါဘိ”

မချိုမာသည် နှုတ်မှ တီးတိုးဖွဖွ ရေရွတ်လိုက်၏။

ဆေးရုံရှေ့ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးသို့ မချိုမာ
ဝင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဝိုင်းတည်းအတူထိုင်
နေသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

“လာ.. တူမကြီး.. ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ဦးခင်မောင်ညွှန်ပြသောထိုင်ခုံတွင် အလိုက်သင့်ဝင်
ထိုင်ရင်း လက်ထဲမှငွေအိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားလိုက်၏။

“ဘာသောက်မလဲ.. မှာလေ တူမကြီး”

“မသောက်တော့ပါဘူး ဦးလေးရယ်.. ကျွန်မတို့ကိစ္စ
လေးသာ မြန်မြန်..”

“မလောပါနဲ့ တူမကြီးရယ်.. လူတစ်ယောက် မလာ
သေးလို့.. ဪ.. ပြောရင်းဆိုရင် ဖိုမှာ လာပြီ.. လာ..
ဆရာကြီး.. ထိုင်”

“ဆရာ ကျွန်တော် နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“ဟာ.. ခင်ဗျား ဘယ်လိုလှုပ်တာလဲ.. လူကြားထဲ
မှာ ဘာလို့ အလေးပြုရတာလဲ.. ကျွန်တော် လူသိမခံချင်လို့
အရပ်ဝတ်နဲ့တမင်လာခါမှ..”

“ခွင့်လွှတ်ပါ.. ကျွန်တော်မှားသွားပါတယ်”

“ဟာ.. ခင်ဗျား.. ထပ်ခေါ်ပြန်ပြီ။ ခက်တော့တာ
ပဲ.. ဒီမှာမဖြစ်ပါဘူး.. တို့ တစ်နေရာရွှေရအောင်”

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ဝင်လာချင်း ဦးခင်မောင်မှ ဆရာကြီးဟု
ကပ်ပွန်းတပ်ခေါ်လိုက်သူက ဦးခင်မောင်အား အသာပြုံး၍
အသိအမှတ်ပြုပြီး ဦးခင်မောင်နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ထိုင်နေသူသို့ အလေးပြုကာ ပြောဆိုကိစ္စကား၊ အပြု
အမူအပေါ် ဆရာဟု အခေါ်ခံရသူမှာ ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့်
ပြစ်တင်ပြောဆိုကာ နေရာရွှေရန်ပြောဆိုသဖြင့် မချိုမာမှာ
ဦးခင်မောင်အား ဘယ်လိုလဲဟု အဓိပ္ပာယ်ပါသောအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်၏။

ဦးခင်မောင်မှလည်း စိတ်ချပါဟူသောအဓိပ္ပာယ်ဖြင့်
ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်၍ မချိုမာမှာ ဦးခင်မောင်၏
အရိပ်အခြေကိုသာကြည့်နေရကော့၏။ နဂိုကတည်းကလည်း
ဦးခင်မောင်အားကိုးဖြင့် ဤကိစ္စကို သဘောတူခဲ့ခြင်းပင်မဟုတ်
ပါလော့။

လေးယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှထွက်ခဲ့ပြီး
လမ်းတွင်အသင့်တွေ့ရသော ဆိုက်ကားနှစ်စီးကိုငှားကာ ဦးခင်
မောင်နှင့် နောက်ရောက်လာသူတို့က တစ်စီး၊ မချိုမာနှင့်

၃၀ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ဆရာကြီးဆိုသူတို့ကတစ်စီး လူခွဲ၍စီးလာခဲ့ကြ၏။

ဆိုက်ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အတူထွက်လာခဲ့ပြီး ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်နင်းလာကြ၏။ 'မောင်သောင်းစားသောက်ဆိုင်' ရှေ့နားသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုက်ကားများရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ငွေအိတ်ချင်းလဲလိုက်ကြ၏။

ငွေများကို စစ်ဆေးရန်မလို၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ၌ ထိုသူထံမှ ငွေသိန်းနှစ်ဆယ်ပါသောအိတ်ကို မချီမာ မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။ ငွေစက္ကူပါကင်ထုပ်များက အထပ်လိုက် မချီမာအား မျက်စပစ်ပြနေကြ၏။

မချီမာမှလည်း မိမိရှာခဲ့သော ငွေဆယ်သိန်းမှာ သုံးသောင်းလိုနေကြောင်း၊ ကိုးသိန်းခုနစ်သောင်းသာရှိကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြခဲ့ရာ ထိုသူမှ ကျေနပ်ကြောင်း ကြိုတင်ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အခက်အခဲမရှိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ငွေထုပ်ချင်းလဲပြီးနောက် ဆိုက်ကားပေါ်ပြန်တက်၍ လမ်းခွဲကြရန် ဆိုက်ကားများပြန်အလှည့် မထင်မှတ်သောဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရုတ်ချည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

မချီမာတို့ ဆိုက်ကားများပေါ် အသီးသီးပြန်ရောက်

မှန်ယိုကျားနဲ့ ဘောလုံးပစ်ပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၃၉

နေခိုက် အနိရောင်ပါပလေကာကားကလေးတစ်စီးမှာ ဆိုက်ကားများဘေးသို့ ရုတ်တရက်ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာသူလူတစ်ဦးက ဦးခင်မောင်၏ဇက်ပိုးကို လက်ဝါးဖြင့် ပြင်းထန်စွာရိုက်ချလိုက်၏။

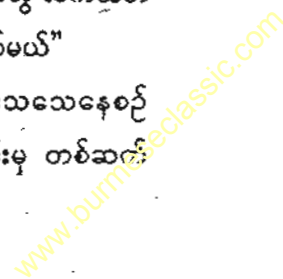
“ပြောင်း..”

“အား.. ကျွန်တော် ဘာလုပ်... ဘာလုပ်လို့လဲ.. ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ဇက်ပိုးနှင့်လက်ဝါးတို့ ထိတွေ့၍ ပြောင်းခနဲဟူသော တျယ်လောင်သောအသံ၏နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဦးခင်မောင်မှ အားခနဲအော်လိုက်ပြီး ကျောကိုတွန့်လိန်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နာနေသောဇက်ပိုးကိုပွတ်သပ်ရင်းမှ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လာသူအား ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“မင်းတို့ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိတယ်.. လာကားပေါ်အားလုံးတက်.. ထောက်လှမ်းရေးရုံးကိုလိုက်ခဲ့.. ငါ ထောက်လှမ်းရေးက အရာရှိပဲ.. ဟေ့ကောင်တွေ လက်ထိတ်ခတ်စမ်း.. ဟိုကျမှ ဒီကောင်တွေကို ရိုက်စစ်မယ်”

အားလုံးမှ အံ့အားသင့်၍ ကြက်သေသေနေစဉ် ဦးခင်မောင်၏မေးခွန်းကို ပြန်လှန်ပြောဆိုရင်းမှ တစ်ဆက်

တည်း အမိန့်ပေးပြောလိုက်သော ထိုသူ၏စကားကြောင့် မချိုမာ
မှာ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြစ်ကာ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားပြီး..

“ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး.. ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး..
ဒါ.. ဒါ.. ကျွန်မပိုက်ဆံထုပ်မဟုတ်ဘူး”

မချိုမာမှာ လက်တွင်းမှ ငွေထုပ်အားပစ်ချခဲ့ပြီး ထို
နေရာမှဝေးရာသို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“ဟေ့.. မပြေးနဲ့”

နောက်ကျောဘက်မှအော်ဟစ်တားမြစ်သံကို မသိကွန့်
ကွန့်ပြုလျက် ဝေးနိုင်သမျှဝေးရာသို့ အမောတကောပြေးလွတ်
လာရင်းမှ အရူးမကြီးသဖွယ် ချွံ့ပွဲချင်ကြွေးနေမိ၏။ ငွေကိုး
သိန်းခုနစ်သောင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရချေပြီ။ ထိုငွေများနှင့် တန်ဖိုးညီမျှ
သော မိမိ၏လက်ဝတ်ရတနာများ တစ်ပါးသူထံမှ ပြန်ရွေးနိုင်
ဖွယ်ရာလမ်းမမြင်တော့ချေ။

ကားကလေးမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ
မောင်သောင်း စားသောက်ဆိုင်အနီးဝန်းကျင်မှ လူများနှင့် ခရီး
သွားရင်း စပ်စပ်စုစုနိုင်လှသော လူအုပ်ကြီးမှာ မျက်စိတစ်ဆုံး
ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြတော့
၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည့်ဖြစ်ရပ်
အလား လူအုပ်ကြီးမှ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေ၏။

ပါပလေကာကားအနီလေးပေါ်သို့ ဦးခင်မောင်တို့သုံး
ယောက်နှင့် ငွေထုပ်နှစ်ထုပ်အား ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွန်းထိုး
တင်ခေါ်ပြီး ကားကလေးမှာ ကြာနီကန်လမ်းဆုံသို့အရောက်
အရှေ့ဘက်သို့ဦးတည်၍မောင်းသွားချေပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

“ထောက်လှမ်းရေးက ဖမ်းတာနဲ့တူတယ်”

“ဒါဆိုရင်.. ဘိန်းဖြူမှောင်ခိုတွေများလားမသိဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့.. ဟိုအမျိုးသမီးကတော့ ထွက်ပြေးပြီ”

“သုံးယောက်တောင် မိထားပြီပဲ.. အဲဒီအမျိုးသမီး
တင်မကဘူး.. သူတို့မိသားစုနောက် မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်
တော့မှာပေါ့”

“ကလင်.. ကလင်.. ကလင်..”

“ဟလို.. အမိန့်ရှိပါ.. ရဲစခန်းက ကျွန်တော်နယ်ထိန်း
ဝင်းစိန်ပါ ခင်ဗျာ”

၄၂ □ ဟောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“xxxx”

“ဪ... ပြောအစ်မ”

“xxxx”

“မထူးဘူး အစ်မ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“xxxx”

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါ

မယ်”

“စာရေးကြီး ကျွန်တော် သတင်းစုံစမ်းစရာရှိလို့ မြို့

ကြီးဘက် ခဏသွားဦးမယ်... ဂျီဒီအထွက်ပြပေးပါဦး”

“ကဲ... ဆိုအစ်မ... ဘာထူးလို့လဲ”

“ဒီလို... ကိုဝင်းစိန်ရေ... သူက မချိုမာတဲ့... ကျွန်မ ညီမဝမ်းကွဲပေါ့... ဒီကနေ့ နေ့ခင်းလောက်မှာ သူ့ဆီက ငွေ ဆယ်သိန်းနီးပါး အတိအကျပြောရရင် ကိုးသိန်းခုနစ်သောင်းကို ဦးခင်မောင်နှင့်အတူလာရင်း ကားတစ်စီးပေါ်က လူတချို့က အတင်းဖမ်းခေါ်သွားလို့... အဲဒါ ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကများ လဲ... ပြီးတော့ အစ်မ၊ ညီမလေးကိုလည်း ထပ်ဖမ်းမှာ စိုးရိမ်

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှုခင်းစက္ကူတိုများ □ ၄၃

လို့၊ ဦးခင်မောင်ကြီးကလည်း ကြားထဲကဆိုတော့ ဦးခင်မောင် ကြီးကိုလည်း သနားနေတယ်တဲ့လေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး... ဇာတ်လမ်းက တစ်မျိုးကြီးပါ လား”

“ပြဿနာဆိုတာဖြစ်လာရင်... မထိန်မချန်ဘဲဖြစ် ကြောင်းကုန်စင် အမှန်အတိုင်းပြောမှ ကျွန်တော်တို့က ဖော် ထုတ်လို့ရမှာ”

နယ်ထိန်းအရာရှိဝင်းစိန်၏အမေးကြောင့် မချိုမာ သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး တွေ့တွေ့ကြီးဖြစ်နေ၏၊ အတန် ကြာမှ... ”

“ကျွန်မအမှန်အတိုင်း ပြောပါ့မယ် ဆရာ... အဖြစ်က ဒီလိုပါ”

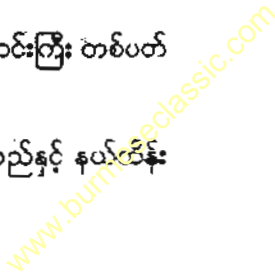
“xxxxx”

“ခင်ဗျား အလိမ်ခံရပြီ”

“ရှင်... ”

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းကြီး တစ်ပတ် အရိုက်ခံရပြီ”

မချိုမာပြောပြသော ဇာတ်လမ်းဆုံးသည်နှင့် နယ်ထိန်း

အရာရှိဝင်းစိန်မှ မဆိုင်းမတွမှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်. . ဦးလေး ဦးခင်မောင်က ဒီလို လုပ်မဲ့လူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေ. . ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အခုလိုခံရတာပေါ့”

“ကျုပ်တို့ ရဲတွေပြောတာကိုကျတော့ ခင်ဗျားတို့ မယုံ ဘူးမဟုတ်လား. . ကျုပ်ထပ်ပြောမယ်. . ခင်ဗျားကို လူတစ်စု က အကွက်ကျကျ စုနစ်တကျစီစဉ်ပြီး သရုပ်ပါပါနဲ့လိမ့်ယူသွား တာပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့. . ကဲ. . ကျုပ်မေးမယ်. . အဲဒီ ဦးခင် မောင် ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဟို. . ဟို. . ဘယ်မှာနေမှန်းတော့ မသိဘူး. . ရုံး တစ်ရုံးမှာတော့ အလုပ်လုပ်တယ်ပြောတာပဲ”

“ဘယ်ရုံးမှာလုပ်တာတဲ့လဲ. . ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘယ်ရုံးလဲတော့ အတိအကျမသိဘူး. . ဦးခင်မောင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောတာပဲ”

“ဟင်. . ဒါဆို ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာစပြီးခင်ခဲတာ”

“ကောင်းရော. . ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး. . အဲဒီဆရာကြီးဆိုတဲ့ သူတို့ဆရာ ဆိုတဲ့ လူတို့၊ နောက်ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့လူတို့၊ ဆိုက်ကား သမားတို့ဆိုတဲ့လူတွေကိုရော ခင်ဗျားသိလား၊ မြင်ဖူးလား”

“မသိပါဘူး ဆရာရယ်”

“ဟင်. . ခင်ဗျား နည်းနည်းမှ မမှတ်မိဘူးလား”

“အပြစ်တင်လည်း ခံရမှာပါ ဆရာရယ်. . ကျွန်မ လည်း ကြောက်လန့်နေတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

“ဟူး. . ခင်ဗျားကိစ္စက ဘဲဥအစရွာရတာကမှ လွယ် လိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်. . ငွေစက္ကူထုတ်လုပ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ ပြောသလို လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ ကလေးကစားသလိုလုပ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ. . ဘယ်လိုလုံခြုံရေးနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ ကြပ်မတ်မှုရှိတယ်ဆိုတာကိုရော ခင်ဗျားတို့သိသလား”

“မသိပါဘူးဆရာ”

“ကဲ. . ကဲ. . သိပ်လည်းစိတ်ပူမနေပါနဲ့ဗျာ. . ကျုပ် ကြိုးစားပြီးဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်. . နောက်ကို လောဘမကြီး ကြန့်ပေါ့ဗျာ. . ကိုယ့်ရှိတာလေးနဲ့ပဲ ရောင့်ရဲတတ်ကြစမ်းပါ”

၄၆ □ မောင်ဆွေ(ကောင်ငု)

နယ်ထိန်းအရာရှိ ဝင်းစိန်သည် မြို့ကြီးမှပြန်လာပြီး အခင်းဖြစ်နယ်မြေ မောင်သောင်း ထမင်းဆိုင်အနီးမှ သက်သေ များအား စုံစမ်းထောက်လှမ်းလိုက်၏။

“မျက်နှာစိမ်းတွေချည်းပဲဆရာရဲ့.. ဒီမြို့က ဟုတ် ဟန်မတူဘူး”

“ကားကတော့ ကိုချိုကားပါ.. ဒီမြို့မှာ ဆာဝါဒီ စာလုံးနဲ့ အဲဒီကားတစ်စင်းပဲ ရှိပါတယ်”

“အဲ.. လူတစ်ယောက် စပိုရုပ်နဲ့ ရှိုးကောင်းကောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းတစ်ယောက်တော့ မြင်ဖူးသလိုရှိ တယ်”

“ဆံပင်အလယ်ခွဲနဲ့လား.. အသားဖြူတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာရေ.. ဟုတ်တယ်.. အဲဒီကောင် ဆံပင်အလယ်ခွဲနဲ့ အသားဖြူတယ်”

“ခွေးမသား လှသန်း တွေ့ကြရောပေါ့ကွာ”

လှသန်းဆိုသူကို နယ်ထိန်းဝင်းစိန် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ လှသန်းမှာ ဂျင်ကစားသည့် လောင်းကစားသမား တစ်ဦးဖြစ်၏။ နယ်ထိန်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိအပိုင်

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မုခင်းထွဋ်တိုများ □ ၄၇

နယ်မြေအတွင်း ခိုးဆိုးလုယက်တတ်သော လူဆိုးများအား မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်ရန်လိုသကဲ့သို့ လောင်းကစားမှုဖြင့် ထင်ရှားကျော်စောသူများအားလည်း တစ်ဦးမကျန် သိထားရန် လိုအပ်လှပေသည်။

လောင်းကစားသမားများဆိုသည်မှာ အချိန်မရွေး စာရိတ္တပျက်ပြားနိုင်သော လူတန်းစားမျိုးဖြစ်ရကား ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်နယ်ထိန်းရဲအရာရှိများအနေဖြင့် ၎င်းတို့အား မေ့မေ့လျော့ လျော့ ပေါ့ဆရွာ မတွက်ချက်သင့်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုဖြစ်ရပ်၌ မြို့ခံလူအနည်းဆုံး တစ်ယောက်တော့ပါရမည်ဟု နယ်ထိန်းဝင်းစိန်မှ ကြိုတင် တွက်ဆခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေများထံမှရရှိသော သတင်း အချက်များကို ထောက်ချင့်၍လှသန်းဆိုသူအား သံသယစာရင်း တွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

“ဟေ့.. လှသန်း”

“ဗျာ.. ဆရာဦးဝင်းစိန်”

“ဗျာတွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့.. ငါနဲ့ ရဲစခန်းလိုက်ခဲ့”

“ကျွန်တော် ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဆရာ”

“ဟိုရောက်တော့ သိမှာပေါ့ကွာ”

“ကဲ.. ပြောစမ်း.. မင်းဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ရပါလား ဆရာ”

“မင်းကို ငါလိုအပ်ရင် သက်သေပြမယ်.. ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခါကျရင် မင်းနာလိမ့်မယ်နော်.. အဲဒီတော့ အခုထဲက အမှန်အတိုင်း ပြောရင် ကောင်းမယ်.. ကဲ.. ပြောစမ်း.. မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ.. မင်း ဘယ်လောက်ရသလဲ”

နယ်ထိန်းဝင်းစိန်၏ မေးခွန်းအဆုံးဝယ် လှသန်း တစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေပြီ။ ထို့နောက် သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ချလျက်..

“ဟင်း.. ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ် ဆရာ.. ကျွန်တော် ငွေသုံးသောင်းပဲရပါတယ်.. အဲဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဒါရိုက်တာက ဦးခင်မောင်လို့ခေါ်တဲ့ လေဝဲခင်မောင်ပါ.. အရာရှိဟန်ဆောင်တာက အောင်ဌေးလို့ခေါ်တဲ့ အာစရိကအောင်ဌေးပါ.. နောက်တစ်ယောက်က အောင်ငွေပါ..

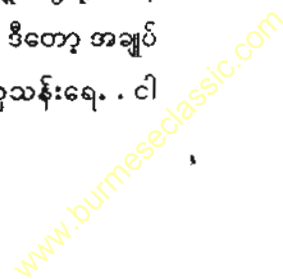
အားလုံးဟာ ဂျင်လောင်းကစားသမားတွေချည်းပါပဲ.. တစ်နေ့ ဂျင်လောင်းကစားရင် အကြီးအကျယ်နွှားသွားတဲ့ လေဝဲခင်မောင်က ငွေရှာမယ်ပြောပြီး ဒီအကြံအစည်ကို

အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တာပါ.. လောဘကြီးတဲ့လူတွေကို လှည့်စားဖို့ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်တွေလိုတာမို့ မချိုမာအထင်ကြီးအောင် လူကြားထဲမှာ အရပ်ဝတ်နဲ့ တမင် အလေးပြုဖို့ တိတ်တဆိတ်ကြိုမှာထားပြီး တကယ်အလေးပြုတဲ့အခါ မကြိုက်လေဟန်နဲ့ မာန်မဲပြခဲ့တာ ကြိုတင်စည်းဝါးရိုက်ထားတဲ့လုပ်ရပ်ပါ..

ပိုက်ဆံတွေက အစစ်တွေချည်းပါပဲ.. အပေါ်က ငွေစက္ကနည်းနည်းစီအုပ်စည်းထားပြီး အောက်က သတင်းစာစက္ကပြတ်ထည့်ထားတာပါ..

ပိုက်ဆံအတု၊ နံပါတ်ထပ်ရိုက်ထားတယ်ဆိုတာဟာ ညာပြောတာပါ.. ဒါမှလည်း မချိုမာဆီက ငွေဆယ်သိန်းကို လိမ်ယူလို့ရမှာမို့ပါ ဆရာ”

“ဇာတ်လမ်းကတော့ ပိရီလွန်းလှပါတယ် လှသန်းရာ.. မင်းတို့ ဇာတ်ညွှန်းလေးကတော့ ကောင်းပါတယ်.. ဒါပေမဲ့တို့လို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေအဖို့ကတော့ ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ရိုးအိနေပါပြီ.. ဇာတ်သိမ်းကိုလည်း ကြိုသိနေပါပြီ.. ဒီတော့ အချုပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အနားယူလိုက်ပေးဦးတော့ လှသန်းရေ.. ငါတုန်တဲ့လူတွေ လိုက်ဖမ်းရဦးမယ်”

၅၀ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

'ဂျိုင်းခနဲ' မြည်သံကြီးနှင့်အတူ အချုပ်ခန်း တံခါးကြီး
ပိတ်သွားပေပြီ။ လှသန်းတစ်ယောက်အချုပ်ခန်းအတွင်း နံရံကို
မိုဏ်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်ပါတော့သတည်း။

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၅၃

၎င်း၏ပုံပန်းကိုကြည့်ရုံမျှနှင့် အလွန်အလှမ်းဝေးကွာသော နယ်စခန်းမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အံ့ကဲခတ်မိသော မှုခင်းမှတ်တမ်းအရာရှိ ရဲအုပ်စံထူးအောင်က နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်၏။

“ဆရာကြီး ဘယ်စခန်းကလဲ”

“မုန်းစခန်းကပါ. . ထိုင်မယ်နော်”

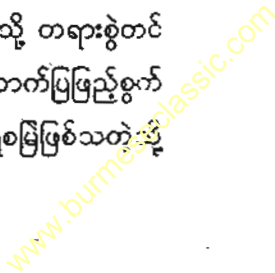
“ထိုင်ပါ. . ထိုင်ပါ. . ဘာအမှုလဲ”

“လူသတ်မှုပါ. . အဲဒီအမှုတွဲ အကြံတောင်းချင်လို့ ဘာများလိုအပ်သေးသလဲဆိုတာ တစ်ဆိတ်လောက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပေးပါဦး ဆရာ”

အမှုခင်းကြီးများ ဖြစ်ပွားမှုနှုန်း နည်းပါးသည့် ကျေးရွာနယ်စခန်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အနေဖြင့် စေ့စပ်သေချာစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော်လည်း ရံဖန်ရံခါ၌ မထင်မှတ်သောအားနည်းချက်များ ဖြစ်ပေါ်တတ်သောကြောင့် ဘက်ပေါင်းစုံမှ စေ့စပ်သေချာမှုရှိစေရန် ဥပဒေအကြံတောင်းတင်မည့် အမှုတွဲများ၊ တရားရုံးတော်သို့ တရားစွဲတင်မည့် အမှုတွဲများအား လိုအပ်သည်များကို ထောက်ပြဖြည့်စွက်နိုင်ရန် ယခုကဲ့သို့ အကူအညီတောင်းခံကြရစေခြင်းဖြစ်သတည်း။

ရေကြည်ကိုမွေ့နောက်၍
ရေနောက်ကိုသောက်ကြသည်

တစ်နေ့သ၌ ‘စက်ရှင်ရုံး’ ဟု အများခေါ်နေကြသော တရားရုံးရှိ CRO ခေါ် မှုခင်းမှတ်တမ်းရုံးခန်း၌ မှုခင်းမှတ်တမ်းအရာရှိ ရဲအုပ်စံထူးအောင်၊ တရားရုံးအချုပ်တာဝန်ခံအရာရှိ ဒုရဲအုပ်ဆန်းဝင်းတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်သည် ရောက်တတ်ရာရာ စကားများပြောနေကြခိုက် အတော်အတန်ဝဖိုင့်ပြီး အရပ်အမောင်း အတော်အသင့်ကောင်းမန်သည့် ရဲအရာရှိတစ်ဦးသည် ၎င်း၏နောက်လိုက်ငယ်သားတစ်ဦးနှင့်အတူ အမှုတွဲဖြစ်ဟန်တူသော စက္ကူအထပ် ဖိုင်တွဲကြီးတစ်ခုကိုကိုင်ဆောင်လျက် မောကြီးပန်းကြီး ရောက်ရှိလာ၏။

မူခင်းမှတ်တမ်းအရာရှိ ရဲအုပ်စံထူးအောင်မှလည်း အမှုတွဲများ အား အခါမလပ် ကူညီကြည့်ရှုလျက် လိုအပ်သည်များကို ရှင်းလင်းပြောပြအကြံပေးရစ်မြဲဖြစ်၏။

ရဲအုပ်စံထူးအောင်နှင့် မုန်းစခန်းမှရဲအရာရှိတို့ အပြန်အလှန်စကားပြောနေကြခိုက် သတင်းထောက်ပီပီ အမြဲ နားစွင့်နေသော ကျွန်ုပ်၏အာရုံတို့မှာ နိုးကြားလှုပ်ရှားလာကြပြီး ထိုစကားဝိုင်းသို့ ဝင်ရောက်စပ်ဂုလိုက်မိ၏။

“ဘိုးတော်မအမှုထင်တယ်”

မူခင်းမှတ်တမ်းတာဝန်ခံအရာရှိ ရဲအုပ်စံထူးအောင်က လိုအပ်သော လုပ်ဆောင်ရန်အချက်အလက်များ ဖြည့်စွက်ကူညီပြောကြားပြီး ၎င်းအရာရှိထွက်ခွာသွားချိန်ကျမှ ဒုရဲအုပ်ဆန်းဝင်းအား အမှုအကြောင်းအခြင်းအရာကို ဆက်လက်စပ်စုလိုက်မိပြန်၏။

“ဆရာဆန်းဝင်း ဘယ်လိုလဲ. . အတော်ဆိုးလား”

“ကျွတ်. . မချိမဆန့်ပဲ ကိုဆွေရေ. . နားထဲကို စပုတ်တံနဲ့ထိုးတာဗျ”

“အို. . ကျွတ်. . ကျွတ်. . ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေများပါလိမ့်”

ကျွန်တော်သည် ဒုရဲအုပ်ဆန်းဝင်းနည်းတူ သေဆုံးသူအမျိုးသမီးခံစားခဲ့ရမည့်ဝေဒနာအား သနားကရုဏာသက်စွာဖြင့် စုတ်သပ်ညည်းတွားကာ ပြောကြားမိလိုက်၏။

ဆရာဆန်းဝင်း(ဒုရဲအုပ်ဆန်းဝင်း) ၏ပြောပြချက်အရ အမှုအကြောင်းအခြင်းအရာကို အကြမ်းဖျဉ်းဖျာသိရသော်လည်း လုံးစေ့ပတ်စေ့မသိရသေးသဖြင့် ထိုအမှုအကြောင်းအခြင်းအရာအား သတင်းထုတ်ပြန်ရေးသားနိုင်ရန် အတိအကျသိရှိရန် လိုအပ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ခရိုင် (CRO) မူခင်းမှတ်တမ်းရုံးသို့ သွားရောက်လျက် ခရိုင်မူခင်းမှတ်တမ်းအရာရှိ ဒုရဲမှူးတင်ဝင်းနှင့်တွေ့ဆုံကာ ကျွန်ုပ် အလွန်သိလိုလှသော မုန်းကျေးရွာလူသတ်မှုကြီးအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အကူအညီတောင်းခံသောခါတွင်မှ လွန်စွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော လွန်စွာ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော လွန်စွာမှပင် သင်ခန်းစာယူဖွယ်ကောင်းသော မုန်းကျေးရွာလူသတ်မှုကြီးအကြောင်းကို အလုံးစုံ သိရှိခွင့်ရလိုက်ပါတော့၏။

ပညာရည်နိမ့်ပါးမှု၊ အတွေ့အကြုံဗဟုသုတနည်းပါးမှုနှင့် ခေတ်ပညာတတ်လူတန်းစားနည်းပါးမှုအပေါ် အကြောင်းပြု၍ မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် အလွမ်းဝေးကွာသော ကျေးရွာ

နယ်ပယ်၊ ဇနပုဒ်များတို့၌ စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲနှင့် လူအစွဲပြုစားသည်ဟူသည့် ရှေးဆန်သော အယူသည်းမှုအစွဲ အလမ်း၊ ပယောဂအယူအဆများသည် ယနေ့တိုင် လွမ်းမိုးနေ ဆဲဖြစ်၏။

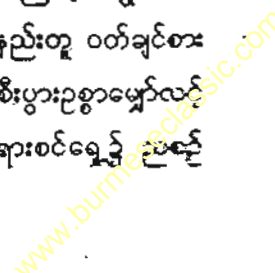
လက်တွေ့မဆန်သော သိပ္ပံနည်းမကျသော အဆိုပါ အတွေးအခေါ်အဟောင်းအနွမ်းတို့သည်တိုးတက်သော ယနေ့ ခေတ်သစ်ကမ္ဘာနှင့် လုံးဝမလိုက်ဖက်တော့သော်လည်း ရေများ ရေနိုင်၊ မီးများမီးနိုင် ဆိုသကဲ့သို့ ခေတ်ပညာတတ်ကျွမ်းမှု နည်းပါးသော တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု အရည်အသွေး နိမ့်ပါးသော လူနည်းစုလောက၌ ကျင့်လည်ကျက်စားနေကြသော ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်၊ နတ်ကတော်၊ ဂိုဏ်းဆရာဟူ၍ မိမိတို့ကိုယ်ကို အမည်ခံကင်ပွန်းတပ်ထားကြသူများမှာ အမှန်တကယ် ဘာ အစွမ်းအစမျှမရှိပါဘဲ၊ အမှန်တကယ် ဘာတစ်ခုမျှတတ်ကျွမ်း နားလည်ခြင်းအလျဉ်းမရှိပါဘဲနှင့် မိမိတို့၏ စားဝတ်နေရေး ဝမ်းစာရွာဖွေမှု အဆင်ပြေစေနိုင်ရေးအတွက် ဟိတ်ဟန် အပြည့်ထုတ်ကာ လိမ်ညှာဖြိုးဖြန်းနေကြဆဲ၊ အိုက်တင်ခံကာ ကြားဝါဟန်ဆောင်နေကြဆဲဖြစ်ရာ ထိုအထဲတွင် မိစန်းအမည် ရှိ ဘိုးတော်မတစ်ဦးလည်းအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မိစန်းသည် မှန်းကျေးရွာ၌ နေထိုင်သည့် အသက် (၂၀)ကျော်အရွယ် အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လေ သည်။

ငယ်စဉ်ကပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသဖြင့် ကျောင်းမနေနိုင် ဘဲ စာပေသင်ကြားခဲ့ရခြင်းမရှိသော မိစန်းမှာ အရွယ်ရောက် လာသည့်အခါ တစ်ရွာတည်းအတူနေ အင်းလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင် သောမိသားစုတစ်စု၏ သားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုခိုင်ဆိုသူ နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့လေသည်။

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း မည်မည်ရရမရှိသော ကိုခိုင်မှာ မိသားစု၏အင်းလုပ်ငန်းကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ရင်း မိဘများပေး ကမ်းစွန့်ကြဲ၍ လုပ်အားခအဖြစ်ရရှိသည့် ငါးအချို့ကို မိစန်းက ရွာနီးချုပ်စပ်လှည့်လည်ရောင်းချခြင်းဖြင့် လင်စုံမယားဖက် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ ဝမ်းဇေးကို ပြေရွင်းကြာဂုလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုခိုင်နှင့်မိစန်းတို့၏စီးပွားရေးမှာ ရရ စားစား လက်လုပ်လက်စားမျှသာဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အရွယ်ငယ် သေးသဖြင့် အများသူငှာ မိန်းမသားများနည်းတူ ဝတ်ချင်စား ချင်သော၊ လှချင်ပချင်သော မိစန်းမှာ စီးပွားဥစ္စာမျှော်လင့် ချက်ဖြင့် မိမိတို့နေထိုင်ရာအိမ်ရှိ ဘုရားစင်ရှေ့၌ ညီညီ

မှန်မှန် ပုတီးစိန်၊ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းခြင်း၊ အသက်သတ် လွတ်စားအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ စီးပွားလာဘ်လာဘ တိုးပွားစေရန် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သက်သတ်လွတ်စား၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၊ ပုတီးစိန်ခြင်းအမှု ကိစ္စများပြုခဲ့သော်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုခိုင်မှာ မိဘများ၏ အင်းလုပ်ငန်း၌ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်သောအဆင့်မှ ထို့ထက်ပိုမို ကောင်းမွန်သည့် အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်ကိုင်နိုင်သော အခြေအနေမရှိခြင်းနှင့် မိစန်းကိုယ်တိုင်လည်း ငါးဖန်းခေါင်းပေါ်ရွက်၍ ငါးရောင်းရသောငါးစိမ်းသည်ဘဝမှ မလွတ်ကင်းနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ၎င်းတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ စီးပွားရေးမှာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း အကြံကြီးသူ မိစန်းမှာ ဈေးဖန်း (ငါးဖန်း)ခေါင်းပေါ်ရွက်ရင်းမှပင် မိမိကိုယ်မိမိ ပုတီးစိန် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သောအကျိုးတရားကြောင့် ဘိုးတော်စောင့်ရှောက်သယောင်ယောင်၊ အကြားအမြင်တို့ပင် ရနေသယောင်ယောင် ရွာစဉ်လျှောက်၍ပြောလေတော့၏။

ရံဖန်ရံခါ ဈေးရောင်းသွားရင်း နာမကျန်းဖြစ်နေသည့် လူနာအိမ်နှင့်ကြုံလျှင် ဘိုးတော်ဓာတ်စီး၍ ဆေးကုပေး

သယောင်ပြု၍ ဈေးဖန်းခေါင်းမှအုကာ လူနာရှိသောအိမ်၌ ပယောဂကုသကဲ့သို့ ရေမန်းတိုက်ခြင်း၊ ရေမန်းဖျားနှင့် အိမ်ခြံဝင်းအနံ့ ပက်ဖျန်းခြင်းများ အခမဲ့ပြုပေးလေရာ လူနာ၏ ရောဂါဝေဒနာပျောက်ကင်းသက်သာမှုမရှိပါ။ ရှိသည်ထက် ပညာရည်နိမ့်ပါးပြီး ဗဟုသုတခေါင်းပါးကာ ရိုးသားလွန်းလှသည့် ကျေးလက်တောရွာပြည်သူများအကြား၌ အရိုးစွဲလျက် ရှိသော စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ပယောဂ အမှောင့်တို့ ပြုစားခြင်းအကြောင်းတရားမှန်သမျှကို မုန်းကျေးရွာနေ မိစန်းက ဘိုးတော်ဓာတ်စီး၍ ဆေးကုပေးနေသည်ဟု သတင်းပျံ့လွင့်သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မုန်းကျေးရွာနေ မိစန်း၏အမည်ရှေ့၌ ဘိုးတော်မဟူသော ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခု ပိုက်ဆံမပေးရ၊ ပညာစိုးစဉ်းပျံ့မသင်ရဘဲ ဟန်တစ်လုံးထုတ်ရုံမျှအကျိုးဖြင့် ရရှိခဲ့ပြီး ဘိုးတော်မ မိစန်းဟူ၍ တစ်စတစ်စ နာမည်သတင်း ပျံ့လွင့် လူအသိများခဲ့လေသည်။

အများကိုအမှန်ထင်၍ မျက်ကန်းလမ်းလျှောက်နေကြသော လူတစ်စု၏အလယ်၌ ဘိုးတော်မ မိစန်းသည်လည်း မိမိ၏ နာမည်တန်ခိုးကြီးထွားရေးအတွက် မည်းမည်းမြင်အမှု

သော လူနာတို့အား ၎င်းတို့လက်ခံယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ၊ မယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ သူတစ်ပါး၏ပြုစားခြင်းကိုခံရသည့် ပယောဂဝေဒနာရှင်ဟု အမည်တပ်ကာ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲ၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်တို့ဖြင့် ကန်တော့ပွဲပေး၍ ဥံ့ဖွဲ့ဆရာကြီးလုပ်ကာ အတင်းအဓမ္မ အခမဲ့ကုစားပြုလေတော့၏။

သိပ္ပံနည်းပညာများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကြောင့် ခေတ်မီတတ်ကျွမ်းနားလည်သော စနစ်တကျ နှစ်ရှည်လများ သင်တန်းတက်ရောက်လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ကြသော ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးများ၊ ကျေးလက်ကျန်းမာရေးမှူးများတို့သည် ယနေ့ခေတ်၌ ကျေးလက်တောရွာများအထိတိုင် သွားရောက် အခြေချ၍ ဆေးရုံဆေးခန်းများ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူနာပေါင်းများစွာတို့အား စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနစ်နာတရားများရှေ့ထား၍ ပြုစုကုသပေးနေကြပါသော်လည်း ရှေးရိုးအစွဲ စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကံဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ အယူရှိကြကုန်သော ပညာမဲ့လူတန်းစားတို့အတွက် ကျွမ်းကျင်စွာတိုးသိသည့် သက်တော့၊ မေတ္တာတို့ အရာမဝင်ခဲ့ပါချေ။

အညှီရှိရာယင်အုံဆိုသောစကားနှင့်အညီ အဆိုပါ ပယောဂဝေဒနာသမားတို့အလယ်၌ ဘာတစ်ခုမျှ အမှန်တကယ်

မစွမ်းဆောင်နိုင်သော နတ်ကတော်၊ ဘိုးတော်၊ ဂိုဏ်းဆရာနှင့် ယုတ်တန်းရမ်းတုတ်ကြသည့် ဥံ့ဖွဲ့ဆရာများသည်သာ ညာစားဝါစားလျက် ခြေချင်းလိမ်နေခဲ့ကြလေ၏။

ထိုသို့ ကျေးလက်နေပုဒ်၊ တောရွာများ၌ ထိခိုက်ကျိုးပဲ့သည့် ဒဏ်ရာဝေဒနာရှင်များ သွေးသားဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာရှင်များ၊ ဥဗ ပါးသော ရောဂါဝေဒနာတစ်မျိုးမျိုးကြောင့်ဖြစ်သော ဝေဒနာရှင်များမှာ စနစ်တကျ တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဆရာဝန်ကြီးများ၊ ကျန်းမာရေးမှူးများထံ၌ ဆေးဝါးကုသမှုမခံယူဘဲ လိမ်ညာပြီးပြန်၍ ယုတ်တန်းရမ်းတုတ်နေကြသော ဒေါက်တာရမ်းကုယောင်ယောင်၊ ဂိုဏ်းဆရာယောင်ယောင်၊ နတ်ကတော်ယောင်ယောင်နှင့် ဘိုးတော်ဘွားတော်ယောင်ယောင်တို့လက် ဝကွက်၍ အပ်ခဲ့ကြမှုကြောင့် အကျိုးမဲ့စွာ မရှုမလှသေဆုံးခဲ့ရသည့်လူဦးရေများမှာ လက်ချိုးရေတွက်၍ ပင်မရနိုင်ပါတော့ချေ။

ယခုလည်း အတန်းပညာ စာပေ ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှ မတတ်၊ နားမလည်သည့်အပြင် တိုင်းရင်းသမားတော်တို့၏ ဆေးကျမ်းဝါးကျမ်းများကိုလည်း စိုးစဉ်းမျှ သင်ယူတတ်သိထားခြင်းမရှိလေသော မိစန်းသည် စိပ်ပုတီးကိုင်၍ ဘုဇာစင်

၆၂ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ရွှေထိုင်ဖူးရုံမျှနှင့် ဘိုးတော်ဓာတ်စီးသည်ဟုဆိုကာ ဘိုးတော်မ မိစန်းအမည်ခံလျက် ရပ်ထဲရွာထဲ၌ ပယောဂအစွဲများ ကုစားပေးနေသည်ဆိုခြင်းသတင်းစကားများကြောင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်အဒေါ်လည်းတော်စပ်ပြီး တစ်ရွာတည်းအတူနေသည့် ဒေါ်တင်အမည်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး နှစ်ရှည်လများခံစားနေရသော သွေးသားကြောင့်ဖြစ်ရသည့် နာတာရှည်ရောဂါအား ဘိုးတော်မ မိစန်းနှင့်ပြသကုသကြည့်ရန်ဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း ဝိုင်းပြီးမဲဆွယ်တိုက်တွန်းသကဲ့သို့ ဘိုးတော်မမိစန်းကိုယ်တိုင်မှလည်း . .

“ကိုယ့်အဒေါ်ပဲ အလကားကုသပေးရမှာပေါ့”

ဟူသည့် နှုတ်မြွက်ဆိုလာ ချိုသာသည့်စကားတို့ကြောင့် ဒေါ်တင်သည် မိမိ၏ဝေဒနာပျောက်ကင်းသက်သာစေရေးအတွက် ဘိုးတော်မ မိစန်းနှင့် ပယောဂရှိမရှိ စစ်ဆေးကုသရန် သဘောတူညီလိုက်၏။

အချိန်က နံနက် (၁၀)နာရီခန့်ရှိပေပြီ။ လေးပင်စိုက်တဲငယ်တစ်ခုပေါ်၌ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ဘိုးတော်မ မိစန်းသည် ဒေါ်တင်အား ပယောဂစစ်ပေးရန်ဟုဆိုကာ ဘုရားစင်ရှေ့၌ ခြေဆင်းထိုင်ခိုင်းလျက် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ လက်အုပ်ချီစေပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုခိုင်းထား၏။

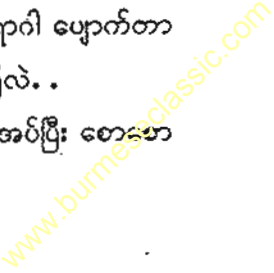
မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၆၃

၎င်းတို့နှစ်ဦး၏အနီး၌ မောင်ငယ်၊ မောင်ဝင်း၊ ဒေါ်တင်မြ၊ မအုန်းမြင့်၊ ကိုထွန်းစိန်ဆိုသည့် ဆွေမျိုးသားချင်းများရောက်ရှိနေကြပြီး ဘိုးတော်မ မိစန်း၊ ဘိုးတော်ဓာတ်စီး၍ ဆေးကုမည့်လုပ်ရပ်ကို အထူးအဆန်းမြင်ရဘိအလား ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြ၏။

“အဟမ်း. . လူတွေရဲ့ စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေတွေ၊ နတ်တွေ ပြုစားတဲ့ ပယောဂအဖျက်အမှောင်တွေအကြောင်းကို ဆရာဝန်တွေဆိုတာက နားလည်ကြတာမဟုတ်ဘူး. . သူတို့သင်ရတဲ့ ဆေးပညာတွေဆိုတာကလည်း ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘာမှသုံးစားလို့မရဘူး. . ဒါမျိုးတွေဆိုတာက အဘတွေကမှ တတ်နိုင်တာ. .

တချို့တွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခေတ်ပညာတတ်ယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နဲ့. . သိပ္ပံနည်းနဲ့ မဖော်ထုတ်နိုင်သေးတဲ့ လောကီပညာရပ်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်ဆိုတာ လက်မခံချင်ကြဘူး. . အခုပဲကြည့်လေ. . ဒေါ်လေးခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဆို အနောက်တိုင်း အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်တွေ ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ. . သူတို့သာတတ်နိုင်ရင် ဒေါ်လေးရောဂါ ပျောက်တာ ကြာလှပေါ့. . ဘယ်နှနှစ်၊ ဘယ်နှလရှိနေပြီလဲ. .

အစကတည်းကသာ အဘတို့ဆီမှာအပ်ပြီး စောစော

စီးစီးကုလိုက်ရင် ဒေါ်လေးရောဂါ ပျောက်တာကြာလှပေါ့ . .

အခုလည်း မပူပါနဲ့ . . ပယောဂမှန်လို့တော့ အဘနဲ့ တွေ့ရင် တုန်ဆင်းသွားစေရမယ် . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော် မသူတော် ခုနစ်ပါးအုပ်စုထဲသို့ ဘိုးတော်မမိစန်းတစ်ယောက် ထပ်မံတိုးသွားချေပြီတည်း။

ပညာတတ် လူတန်းစားနည်းပါးသော စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ ဟူသည့် ရှေးအလူအစွဲရှိကြသော ကျေးလက် လူတန်းစားအကြား၌ ပညာမဲ့သော မိစန်းသည် ဘိုးမင်းခေါင် အယောင်ပြု၍ ဟိတ်ဟန်လုပ်ကာ ကြားဝါနေလေပြီ။

လိမ်ညာခြင်းဟူသည် အချိန်တန်လျှင်တော့ အလိမ် ပေါ်စမြဲဖြစ်ကြောင်း ပညာမဲ့သော ဘိုးတော်မ မိစန်းတစ်ယောက် ကြိုတင်တွေးဆသိမြင်နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါချေ။

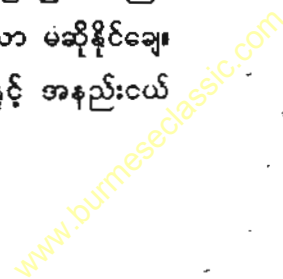
မိမိ၏အရည်အချင်းအစစ်အမှန်ကို သိလိုက်ရသော အချိန်၌ မိစန်းအဖို့ ထိုအမှားကိုပြုပြင်ရန် အချိန်များစွာနှောင်း ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း မကြာမီ သိရပေတော့မည်။

ထို့အတူ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်သက်သေမပြနိုင်သော၊ လက်တွေ့မဆန်သော စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲနှင့် ဘိုးတော်၊ နတ်ကတော်၊ ဂိုဏ်းဆရာတို့ဟူသည် မည်သို့သော

အတတ်ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ပညာသင်ကျောင်းတော်တစ်ခုခု၌ သတ်မှတ်ထားသည့်ကာလအတိုင်းအတာအထိ စနစ်တကျ ပညာ ဆင့်ပွားသင်ကြားတတ်မြောက်ထားကြသူများမဟုတ်ဘဲ ဘုရား စင်ရှေ့ လက်အုပ်ချီရှိခိုး လိမ်ညာ၍ ဥုံဖွဟု မန်းတတ်မှုတ်တတ် ရုံမျှနှင့် ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်၊ နတ်ကတော်၊ ဂိုဏ်းဆရာဘွဲ့ အလွယ်တကူခံယူခဲ့ကြသော ဟန်တစ်လုံးပိုင်ရှင်များဖြစ် ကြောင်း၊ ဒေါ်တင်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်သိုက်တို့ သိလိုက် ကြရသည့်အခိုက်ဝယ် ပြန်လည်အစားထိုးပြုပြင်၍ မရနိုင်သော အမှားကြီးတစ်ခုကို တန်ဖိုးကြီးစွာနှင့် ရင်းနှီးပေးဆပ်လိုက်မိ ကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိနားလည်ကြရပေတော့မည်။

“ကဲ . . အဘကိုယ်တိုင်ကြွလာပြီး ဓာတ်စီးကုပေးမယ် ဒေါ်တင်ရေ . . မူလစိတ်ပျောက်ပြီး ပြုစားထားတဲ့ အစွဲမှန်သမျှ ဝင်ခဲ့စမ်း၊ ဝင်ခဲ့စမ်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဘာရမလဲ”

ဘိုးတော်မမိစန်း၏စကားအဆုံး၌ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ထိုင်ရတာကြာပြီဖြစ်၍ အကြော အခြင်တို့ တောင့်တင်းညောင်းညာလာ၍လော မဆိုနိုင်ချေ။ ဒေါ်တင်၏ကိုယ်လုံးကြီးမှာ ထိုင်နေလျက်နှင့် အနည်းငယ် ဘယ်ညာယိမ်းထိုးလာ၏။

၆၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“ကိုင်း.. ပြောစမ်း.. နင် ဘယ်သူလဲ.. နင် ဘာကြောင့် လိပ်ပြာရှင်ကို အခုလိုလုပ်ရတာလဲ.. ပြောစမ်း.. ငါ ဘိုးတော် အမိနဲ့ပေးနေတယ်.. အောင်မာ.. ငါမေးတာ မဖြေဘူး.. ဒီလောက်ခေါင်းမာလှတာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့.. အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲပြင်ထားတဲ့ ကန်တော့ပွဲသံလေ့နဲ့ ငါ ဆောင့်လိုက်ရ.. ကဲဟာ.. ကဲဟာ.. ”

“ဒုတ်.. ဒုတ်.. ဒုတ်”

ငှက်ပျောသီးငါးဖီးနှင့် အုန်းသီးတစ်လုံးတို့ထည့်ထားသော ကြော်ရည်သုတ်လေ့ဖြင့် မိစန်းမှ ဒေါ်တင်၏နဖူးအား သုံးချက်ဆောင့်လိုက်ရာ ဒုတ်ခနဲ ဒုတ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ဒေါ်တင်၏နဖူး၌ ကွမ်းသီးလုံးခန့် ဖူးရောင်သော ဘုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သံလေ့ဖြင့်အတိုက်အဆောင့်ခံရမှုကြောင့် နာကျင်သွားသော ဒေါ်တင်မှ ဘိုးတော်မ မိစန်းအား..

“ကျွန်မ မတင်ပါ”

ဟု အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်ပြန်ဖြေလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဘေးမှပိုင်းကြည့်နေသော လူပုံအလယ်၌ မိမိ၏လုပ်ရပ်မှာ ထူးခြားသောပြောင်းလဲမှုမရရှိသည့်အတွက် ရှက်စိတ်မွန်သလိုဖြစ်သွားသော ဘိုးတော်မမိစန်းက..

သုံးနားညီစာပေ

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောပိုင်းစံပယ် မုခင်းထွာတိုများ □ ၆၇

“ဒီကောင်က အတော်ရင့်နေပြီ.. အစွယ်တောင် ထွက်နေပြီပဲ.. လွယ်လွယ်နဲ့တော့မရဘူး.. ကဲ.. ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲလိုက်စမ်း.. ဘုရားစင်ဘက်ကို ခြေထောက်ထားလိုက်”

“လေးလေးဒေါ်တင် မိစန်းပြောသလိုလုပ်လိုက်လေ”

ဘုရားစင်ဘက်ခြေဆင်းရန် ဝန်တာလေးနေသော ဒေါ်တင်အား ဘေးမှပိုင်းအုံကြည့်နေသူများက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောလိုက်မှုကြောင့် ဒေါ်တင်မှာ ဘိုးတော်မမိစန်း အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်လိုက်၏။

“ကန်တော့ပွဲနဲ့နဖူးကိုတိုက်တာတောင် မဖြုတ်အကောင်နောက်တစ်နည်းစမ်းလိုက်မယ်.. ပါးစပ်ဟစမ်း.. မင်းကွတ်သီးကို ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်လိုက်မယ်.. ကဲ.. ပြောစမ်း.. နင် ဘယ်သူလဲ”

“အူး.. ဝု.. ဝု”

ပါးစပ်အတွင်း မင်းကွတ်သီးအထည့်ခံထားရ၍ တအူးအူးဖြစ်နေသော ဒေါ်တင်မှ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်ပြသဖြင့် မိစန်းက ဒေါ်တင်၏ပါးစပ်အတွင်းမှ မင်းကွတ်သီးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

သုံးနားညီစာပေ

၆၈ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“ကဲ.. ဖြေစမ်း.. နင်ဘယ်သူလဲ.. ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်မ မတင်ပါ.. ဟောဟဲ.. ဟောဟဲ..”

မင်းကွတ်သီး ပါးစပ်အတွင်းအထည့်ခံရ၍ အသက်ရှူကျပ်ပြီး ဒေါ်တင်ခမျာ မောဟိုက်နေ၏။ ဝေဒနာအခံရှိသော ဒေါ်တင်မှာ ရိုက်နှက်ခြင်းပါခံရ၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ ဇောချွေးများပင် ပြန်နေ၏။

ခက်သည်က ဘေးဝန်းကျင်မှ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသောလူအုပ်ကြီးကပင်လျှင် ဘိုးတော်မ မိစန်း၏လုပ်ရပ်ကို ဝိုင်းဝန်းအားပေးထောက်ခံလျက်ရှိနေသောကြောင့် ဒေါ်တင်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်ခံစားသိရှိနေရသော လက်ရှိအနေအထားကို ဘိုးတော်မမိစန်းအပါအဝင် မည်သူ့ကိုမျှ ပြောပြဖြေရှင်းရန် အခွင့်မရခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း မိမိ၏ခံစားနေရသည့်ဒုက္ခကို အဆုံးသတ်ရန် ကိုယ်တိုင်အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

“ဟဲ့.. မိစန်း.. ငါ မတင်ဟဲ့.. ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး..

ငါ ဆေးမကုတော့ဘူး”

“အောင်မာ.. ငါလိုဘိုးတော်ကို ဒါမျိုးလာစမ်းလို့ ဘာရမလဲ.. ဘာ မတင်လဲ.. နင် မှန်မှန်ပြော.. နင့်လျှာ ထုတ်စမ်း”

သုံးနားညီစာပေ

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းပယ် မှခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၆၉

“မထုတ်ဘူး”

“မထုတ်ရင် ငါ ဆွဲထုတ်လိုက်မယ်.. ပါးစပ်ဟစမ်း”

“ငါပါးစပ်ကို နင်ကပြတော့ နင့်လက်ကို ငါက ကိုက်လိုက်မယ် မိစန်းရဲ့.. ကဲ.. မှတ်ပြီလား”

“အား.. ငါ့ကိုကိုက်တယ်.. ဟုတ်လား.. ကဲ.. တိုက်ဦး.. နင့်နားရွက်ကို ငါက ပြန်ကိုက်လိုက်မှာပေါ့ဟဲ့.. တဲ.. ကဲ.. နားရွက်ပြတ်စမ်း”

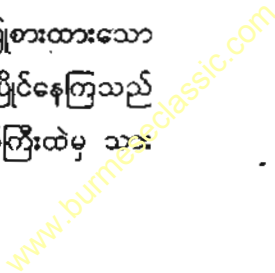
“အား.. အောင်မယ်လေး.. သေပါပြီ.. နားရွက်ပြတ်ပါပြီ”

“မှတ်ထား.. အဲဒါ ဘိုးတော်ကိုယ်တိုင် ဓာတ်စီးပြီး အပြစ်ပေးတာ”

“ကဲ.. သားတော်ကြီး ခေါင်မိုးမှာထိုးထားတဲ့ စပုတ်တံသုံးချောင်းလုံးပေးစမ်း”

ဘိုးတော်မမိစန်းနှင့် ဒေါ်တင်တို့ တစ်ယောက်တစ်ပြန် နှုတ်သွင်းနေသည်ကို အဘဘိုးမင်းခေါင်ဓာတ်စီးဆေးကုပေးသူ မိစန်းနှင့် ဒေါ်တင်၏ကိုယ်၌ ပူးကပ်ပြုစားထားသော ပညာသည်တို့ ဘတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန် ပညာပိုင်နေကြသည်အထင်နှင့် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ သား

သုံးနားညီစာပေ

၇၀ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

တော်ကြီးဟုအခေါ်ခံရသူက မိစန်းအလိုရှိသော စပုတ်တံများ အား ပေးအပ်လိုက်၏။

“ဒါလောက်တောင် ငါ့ကို စမ်းလှတာ.. နင့်နားအဝ ထဲ စပုတ်တံတွေနဲ့ဆောင့်ထိုးလိုက်မယ်.. ကိုင်း.. သေစမ်း.. သေစမ်း..”

ခက်ထန်သော ဒေါသစိတ်ရိုင်းတို့ကို ချွန်းဖွင့်သကဲ့သို့ အားကုန်ပြုမှုနေသော ဘိုးတော်မမိစန်းကြောင့် ဒေါ်တင်မှာ ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်ရင်း နားနှင့်နှာခေါင်းတို့ထဲမှ သွေး များယိုစီးကျလာလျက် မချီမဆန်ဝေဒနာကိုခံစားရင်း သတိ လစ် မေ့မြောသွားလေတော့၏။

“အောင်မယ်လေး.. သေပါပြီတော်”

“ဟိတ်.. မင်းတို့အားလုံး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ.. ဒါ.. ဆေးကုနေတာမဟုတ်ဘူး.. လူသတ်နေတာ သိကြရဲ့ လား.. ဒါလောက်ပဲ ရိုးကြ အကြရသလား”

“ဟင်.. ဥက္ကဋ္ဌကြီး..”

“အခုမှ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေကြနဲ့၊ အောက်က ဒေါ်တင်က သေတော့မယ်.. ဟဲ့.. မိစန်း.. ဖယ် စမ်း”

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းဆံပယ် မှခင်းဆတ္တုတိုများ □ ၇၁

“ဘာ မိစန်းလဲ.. ငါ ဘိုးတော်ဟဲ့.. ငမိုက်သားတွေ နဲ့”

“အံ့မာ.. ငါ နားရင်းတီးလိုက်ရ.. မကောင်းဘူးရှိ ရော့မယ်.. ဒီမယ်မိစန်း.. နင့်လို မလောက်လေးမလောက်စား အသိဉာဏ်နဲ့ ငါ့ကို လာဖြီးဖြန်းမနေနဲ့၊ နင် ဒီလူနာသေလို့ တတော့ နင်ထောင်ကျပြီသာမှတ်”

ကျေးရွာရယ်ကဥက္ကဋ္ဌ၏စကားကြောင့်မိစန်းမှာ ထိတ် လန့်သွားပြီးဒေါ်တင်၏ကိုယ်ပေါ်ခွစီးထားရာမှ ဘေးဖယ် ပေးလိုက်၏။

“ဟိတ်.. မင်းတို့ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ.. လာ စမ်း.. ဒေါ်တင်ကို ဆေးရုံမြန်မြန်ပို့ကြစမ်း.. အချိန်နောက် ဘုရားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းသွားပြီ ဥက္ကဋ္ဌ ကြီးရေ.. ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့လူနာနားထဲကို စပုတ်ထံထိုးထည့်တဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ထွက်လာတဲ့သွေးတွေ ဦးနှောက်ထဲရောက်သွား ပြီး သေဆုံးနေပါပြီ”

“ဟင်.. ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ.. ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒေါ်တင်ရယ်”

၇၂ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“ကိုင်း.. ကြားကြလားဟင်.. အခုတော့ ကောင်းကြ
သေးရဲ့လား.. ဒီမှာ ခေတ်မီတတ်ကျွမ်းတဲ့ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့
စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆေးကုသရင် ဖျောက်ကင်းနိုင်ပါလျက်နဲ့
ဘာနကန်းတစ်လုံးမှမတတ်တဲ့ မိစန်းလိုလူမျိုးကို ဆေးကုခိုင်း
ရတယ်လို့.. ခုတော့ ဒေါ်တင်ခမ္ဘာ မချီမဆန့်နဲ့ သေရပြီ..
အဲဒီ ဘိုးတော်မယောင်ယောင်၊ ဘာယောင်ယောင်လည်း
လူသတ်မှုနဲ့ ကျိန်းသေပေါက် ထောင်ကျဦးမယ်..”

မင်းတို့လည်း ဒီလူသတ်ပွဲကြီးကို ဝိုင်းပြီးအားပေးနေ
တာ အလိုတူအလိုပါတွေပဲ.. မင်းတို့ပါ ရောပြီး အရေးယူခံရ
မယ်”

“ဗျာ.. ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်.. ကျွန်မတို့လည်း ဘာ
မှမသိရပါဘူးရှင်.. မမြင်ဖူးလို့ သွားကြည့်မိတာပါ”

“အေး.. အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး.. တရားရုံးကျ
မှ သက်ဆိုင်ရာတွေကို ပြောပြကြ.. အခုတော့ လူသတ်မှုနဲ့
မိစန်းကိုအရေးယူပေးဖို့ ရဲစခန်းကို ငါ အမှုသွားဖွင့်ရဦးမယ်..
ဟဲ့.. မိစန်း၊ ငါနဲ့ ရဲစခန်းလိုက်ခွဲ”

မုန်လိုကျားနဲ့ တောသိုင်းဆယ်ယယ် မုသင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၇၃

“အောင်မယ်လေး.. ကိုခိုင်ရဲ့.. ကျွန်မကို မကယ်
နိုင်တော့ဘူးလားတော့.. အဟင့်.. ဟင့်.. အီး.. ပီး.. ဟီး”

ရဲစခန်းသို့လိုက်ခဲ့ရမည်ဆိုသော ကျေးရွာရယက
ဥက္ကဋ္ဌ၏အမိန့်စကားသံကြောင့် ဘိုးတော်မအမည်ခံ မိစန်း
မှာ ၎င်း၏ခင်ပွန်းယောက်ျားအားပြေးဖက်၍ ရွှက်ကြီးတင်
ငိုကြွေးလိုက်ပါတော့သည်။

ပြုလုပ်မှုတစ်ခုအတွက် ထိုက်သင့်သောအပြစ်ဒဏ်
ပေးနိုင်ရန် ပြုလုပ်မှုကျူးလွန်သူတရားခံအား တရားဥပဒေနှင့်
အညီအရေးယူဆောင်ရွက်ကြရမိဖြစ်ပေရာ ဘိုးတော်မအမည်ခံ
မိစန်းမှာ အဒေါ်ဖြစ်သူအား သတ်ဖြတ်မှုဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ကျခံ
ခဲ့ရချေပြီ။

အဆုံးသတ်၌မူ ဘိုးတော်မဟူသောအမည်ကို အများ
သူငါ ရေလဲသုံးစွဲနေကြသကဲ့သို့ သုံးစွဲခဲ့သော မိစန်းမှာ အမှန်
တကယ် ဘာအစွမ်းအစမျှမရှိခဲ့၍ ရှေးရှေးက ဘိုးတော်၊ ဘွား
တော်၊ နတ်ကတော်၊ ဂိုဏ်းဆရာများနည်းတူ အလိမ်အညာပေါ်
အရွက်ကွဲပြီး ထောင်နန်းစံခဲ့ရချေပြီတည်း။

အားလုံးကလေးကလေး
အားလုံးကလေးကလေး

အားလုံးကလေးကလေး
အားလုံးကလေးကလေး

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မုင်းဝတ္ထုတိုများ ၂ ၇၇

ရဲစခန်းဝင်းအတွင်း စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ရေးကြီးသုတ် ပျာ ဒုန်းစိုင်းစီးဝင်လာသူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက ရဲစခန်းရှေ့ ဦးအောင်နိုင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အနီး ရှပ်နေသော ကျွန်တော် အား ပြုံးပြနေထိုင်ဆက်ပြီး သတင်းပေးသွားသဖြင့် ကျွန်တော်ပါ ရောယောင်၍ ရဲစခန်းအတွင်း လိုက်ပါသွားမိ၏။

ရဲစခန်း၌ တာဝန်မှူးမှာ ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးဖြစ်ပြီး ကျွန် တော်ကိုတွေ့သည်နှင့် “ဟဲ... ဟဲ... သတင်းထောက်ကိုဆွေ... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်တော့ တွဲမိပြီ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွဲမိတဲ့နေ့ ဟဲဦးအမှုတွေချည်း ဖော်ထုတ်နေရတာပဲ”

ဟု ဆိုလာသည်။

မုန်ပါသည်။ တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးနှင့် ကျွန်တော် သည် အတူလက်တွဲ၍ ရာဇဝတ်မှုခင်းကြီးအတော်များများ အား စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခြင်း ပေါ်ပေါက်လာသောအမှုအခင်း များအား ကျွန်တော်က တာဝန်ယူ၍ မှုခင်းသတင်းဂျာနယ် များသို့ သတင်းပို့လျက် သတင်းထုတ်ပြန်ပေးရခြင်း ကြိမ်ဖန် များစွာ ဆုံခဲ့ဖူးလေရာ ကျွန်တော်နှင့် လုပ်ငန်းသဘောအရ အပြန်အလှန် ရိုင်းပင်းမှုများ ရှိခဲ့လေသည်။

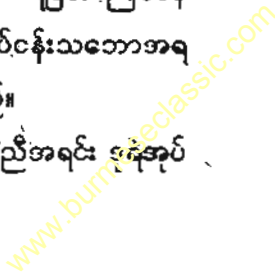
ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးသည် ကျွန်တော်၏ညီအရင်း ဒုရဲအုပ်

စကားတစ်ခွန်းအမှားစွန်းမိလေတယ်ကြောင့်

စကား စကား ပြောပါများတော့ စကားထဲက ဇာတိပြ ဆိုသကဲ့သို့ ဒေါသတကြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အနိုင် အထက်ပြုပြောဆိုကြသောအခါ ယုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲ ရေးတိုင်းထွာမှုများကြောင့် နှုတ်ဖြင့်ကြမ်းသူက နှုတ်ဖြင့်အနိုင် ယူသောအခါ လက်ဖြင့်ကြမ်းသူက လက်ရောက်အနိုင်ယူတတ် ကြ၏။

ထိုသောအခါဝယ် မဖြစ်သင့်သော အဖြစ်ဆိုးများ ဒွန် တွဲ၍ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကြပြီး ထိုအကျိုးဆက်များမှာ...

“ဟာ... ဆရာလည်း ရောက်နေတာပဲ။ ဟိုမှာ လူ သတ်မှုဖြစ်နေလို့”

၇၈ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

အောင်နိုင်ဦးနှင့်အတူတွဲ၍ တာဝန်ထမ်းရွက်ခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်အား လူပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခင်မင်မှုလည်းရှိပါသည်။

သို့နှင့် သတင်းလာပို့သောလူများ၏ပြောပြချက်အရ လူသတ်မှုမမြောက်သေးဘဲ ပေါက်တူးနှင့် အခတ်ခံရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အခင်းဖြစ်အရပ်မှာ ရွှေဟင်္သာရွာ၌ဖြစ်ကြောင်း သိရသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် စီးတော်ယာဉ်စက်ဘီးကို ဖိုးပုံဂီယာသွင်း၍ မြေကုန်သုတ်ကာ ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်းလမ်းအတိုင်း အခင်းဖြစ်နေရာသို့ ဦးစွာအလျင် ခရီးထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးမှာ စခန်းမှူးထံ အလျင်အမြန် သတင်းပို့ပြီး စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်၊ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်တင်ဦး၊ ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးတို့ (၃)ဦးသည် ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့် အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ သွားရောက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်၏စက်ဘီးမှာ လွန်စွာကောင်းသောစက်ဘီးဖြစ်၏။ ကုန်းဆင်းများတွင် လုံးဝနင်းစရာမလိုဘဲ သူ့အလိုလို လိမ့်ဆင်းသွားပြီး ကုန်းအတက်တွက် လုံးဝ နင်းရန်မလိုဘဲ ဆင်း၍တွန်းရန်သာလိုတော့၏။ ထို့အပြင် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းမှလွဲလျှင် အကုန်မြည်သောကြောင့် လွန်စွာငြိမ်ညောင်းသော တေးသွားကို စက်ဘီးနင်းရင်း နားထောင်နေရသကဲ့သို့ သာယာ

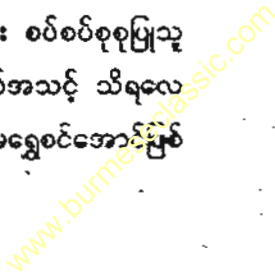
မှန်ယိုကျားနဲ့ တောပိုင်းစံပယ် မှခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၇၉

ကြည်နူးစိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်းလှချေတော့၏။

ရွှေဟင်္သာရပ်ကွက်မှာ တောင်ငူမြို့၌ အထင်ကရ မြို့ပိုင်လက်ခြောက်ဖက်အရှင်ကြီးနတ်နန်းတည်ရှိရာ နတ်ကြီးတံခါး၏နောက်ကျောဘက်ကျေးရွာပင်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းဆိုရပါလျှင် မြို့ရိုးဟောင်းများ၏ ဘေးကျုံးများ၏တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြို့ပြင်ရွာကလေးသာဖြစ်ပါသည်။

အမှုအခင်းတစ်ခုဖြစ်သည်ဆိုလျှင် တစ်ပြိုင်နက် စပ်စပ်စုစုနိုင်လှသော လူအုပ်ကြီးမှာ တာဝန်ရှိသူများထက် အလျင်ဦးစွာရောက်နှင့်နေကြပြီး ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးပေးကာ ဝေဖန်လေကန်မှုများလုပ်ရင်း ရံဖန်ရံခါ ငြင်းကြခုံကြလျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြသေး၏။ အခင်းဖြစ်နေရာသို့ စစ်ဆေးရန် တာဝန်အရ လာရောက်ကြသူများမှာ အဓိကအလုပ်တာဝန်ကိုပင် မလုပ်ဆောင်နိုင်သေးဘဲ ၎င်းတို့ကိစ္စ ဦးစွာဖြေရှင်းပေးကြရသေးပြန်၏။

ယခုလည်းကြည့်ပါဦး။ ကာယကံရှင်များအား စုံစမ်းစရာမလိုအပ်ဘဲနှင့် ဝေဖန်လေကန်သူများ စပ်စပ်စုစုပြုသူများ၏ ဝေဖန်ပြောဆိုမှုများနှင့်ပင် အတော်အသင့် သိရလေပြီ။ သေဆုံးသူမှာ ဗေဒင်ဆရာမကလေး မရွှေစင်အောင်ဖြစ်

ကြောင်း၊ ၎င်းအား ပေါက်တူးနှင့်ခုတ်သူမှာ အိမ်နီးချင်းနေဟန်မင်းထွန်းဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် အခင်းဖြစ်အိမ်သို့ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ရောက်ရှိသွားပြီး မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများရိုက်နေသည့်အချိန်ထိ မရွှေစင်အောင်မှာ သေဆုံးခြင်းမရှိသေးဘဲ ဒဏ်ရာများဖြင့် သတိလစ်မေ့မြောနေသည်မှအပ အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်၊ ဒုရဲအုပ်စိုးစိုးဦး၊ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်တင်ဦးတို့သည် မရွှေစင်အောင်အား ဆေးကုသမှုအချိန်မီခံယူနိုင်စေရန် ထော်လာဂျီတစ်စီးကို အမြန်မှာယူပြီး ဆေးရုံသို့ ထော်လာဂျီဖြင့် ပို့လိုက်ရတော့၏။

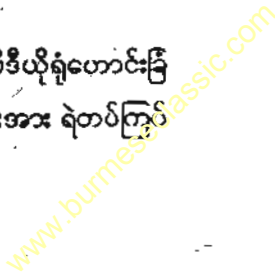
ဤနေရာတွင် ဘာဝန်ရှိသူ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက အဆိုပါထော်လာဂျီအား တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ဂျော့ခေါ်လာပြီး သွေးသားမတော်စပ်သူ လူနာတစ်ဦး အချိန်မီ ဆေးကုသမှုရရှိစေရေးအတွက် စေတနာအရင်းခံဖြင့် ကူညီဆောင်ရွက်နေပါသော်လည်း ထော်လာဂျီမောင်းသူမှာ စက်သုံးဆီရရှိရေးကိုသာ အတင်းဂိုကျတောင်းခံနေသဖြင့် ကြားထဲမှ ကျွန်တော်မှာ စိတ်မသက်မသာဖြစ်မိတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံနေ တိုင်းရင်းသားအများစုမှာ စေတနာထက်သန်လှသည်ဆိုသော်လည်း အချို့မှာ မပြောပလောက်သော ကိစ္စအသေးအဖွဲ့ကို ဈေးတွက်တွက်၍ ကက်သီးကတ်ဖဲ့လုပ်ကြသည်မှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။ ဆေးရုံနှင့် ထိုခရီးအသွားအပြန် ဒီဇယ် နှစ်ပုလင်းမကုန်ပါချေ။ ထိုစဉ်က ဒီဇယ်နှစ်ပုလင်းမှာ ၂၀၀ ပင် မပြည့်ပါချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေများ၏ထွက်ဆိုချက်အရ ဟန်မင်းထွန်းသည် မရွှေစင်အောင်အား ပေါက်တူးနှင့်ခုတ်ပြီး အဆိုပါပေါက်တူးကို လက်မှကိုင်းဆွဲ၍ အရှေ့အရပ်သို့ ထွက်သွားကြောင်း သိရသဖြင့် တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးရမိရေးအတွက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအားလုံးမှာ လူစုခွဲ၍ ချက်ချင်း ခြေရာခံလိုက်ကြပြန်တော့၏။

ဟန်မင်းထွန်းသည် ရဲစခန်းအတွင်း မကြာခဏ ပြစ်မှုတစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ရောက်တတ်မှုကြောင့် ရဲအတော်များများက ၎င်းအား မှတ်မိနေကြ၍ ၎င်းအားဖမ်းဆီးရေးမှာ အခက်အခဲမတွေ့လှချေ။

ထို့ကြောင့် တေဇာခင်ဦး (၅)လမ်း ဝီဒီယိုရုံဟောင်းခြံအတွင်း ပုန်းခိုနေသော တရားခံ ဟန်မင်းထွန်းအား ရဲတပ်ကြပ်

၀၂ □ ယာဉ်ဆွေ(တောင်ငူ)

ဇော်ဝင်းနှင့် တပ်သား သန်းထွန်းဦးတို့က ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကြ၏။

စခန်းသို့ မှုခင်းမှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ သွားရောက် ပို့ဆောင်သောအခါ စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်နှင့်တွေ့ဆုံသော ကြောင့် လူသစ်ဖြစ်သော စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်အား ကျွန်တော်က နှုတ်ခွန်းဆက်စကား လေးစားစွာဆိုလိုက်၏။

“ဆရာ... ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ဆွေလို့ခေါ်ပါတယ်... ဒီမြို့က မှုခင်းသတင်းထောက်တစ်ယောက်ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ရွှေဟင်္သာနယ်မြေက ပေါက်တူးနဲ့ခုတ်တဲ့အမှုကလေး ကူညီပါလားဆရာ”

“ဪ... သတင်းထောက်လား... ကူညီပါ့မယ်... အမှုစတင်ဖြစ်ပွားပုံကတော့ အကြမ်းဖျင်းသိပြီးရောပေါ့... အသေး စိတ်လိုအပ်ရင်တော့ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်”

“မရွှေစင်အောင်ဟာ ဗေဒင်ဟောတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်ဗျ... သူခင်ပွန်းကတော့ မြို့ထဲက ပွဲရုံတစ်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တယ်... အခင်းဖြစ်ချိန်မှာတော့ သူခင်ပွန်း အလုပ်သွားနေခိုက်မို့ အိမ်မှာ မရွှေစင်အောင်နဲ့ သမီးကလေး ပဲရှိနေတယ်လေ... ”

မရွှေစင်အောင်ဟာ တစ်ချိန်က ဟန်မင်းထွန်းတို့

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မှုခင်းထွာတိုများ □ ၀၃

မီးသားစု အခုနေတဲ့ခြံကို ရောင်းခဲ့တယ်ဗျ... အဲဒီခြံကိုရောင်း ညှဉ်က လေးထောင့်စပ်စပ်နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ပေးပြီး ရောင်းခဲ့တာမို့ လက်ရှိအနေအထားထက် ပိုကျယ်တယ်ပေါ့ဗျာ... အဲ... ဒါပေမဲ့ လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်က ဟန်မင်းထွန်းအမေ ဝယ်ထားတဲ့ခြံဟာ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ လယ်မြေတွေပါတယ်ဆိုပြီး နေရာပြန်သတ်မှတ်တာကြောင့် ဟန်မင်းထွန်းတို့ခြံဟာ စွေစွေစောင်းစောင်းနဲ့ အခုမြင်ရတဲ့အတိုင်း ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့တယ်လေ... ဒါကို ဟန်မင်းထွန်း အမေက မကျေနပ်လို့ လယ်သမားကြီးကိုပြောတဲ့အခါ မရွှေစင်အောင်ဆီကဝယ်တာလို့ ပြောမိတဲ့အတွက် မရွှေစင်အောင်က ဆဲဆိုသတဲ့လေ... ဇာတ်ဆမ်းက အဲဒီမှာစတာပဲဗျို့”

“ဒီကောင်မ... လူပါးဝကိုဝတယ်... စီးပွားရေးအဆင်ပြေတယ်ဆိုပြီး မောက်မောက်မာမာနဲ့”

“အမေ... တော်တော့ဗျာ... ပြောမနေနဲ့တော့”

ဟန်မင်းထွန်းသည် စကားကြောမပြတ်နိုင်သော မိခင်မြစ်သူအား မြေကြီးပေါက်နေရင်းမှဟန်တားလိုက်၏။

၈၄ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“ဟဲ့... နင့်ကောင်မကမမှ မတော်ဘဲ... ဂါက လူကြီး”

“ဟင်... နင်က ငါ့ကို နင့်သားနဲ့ပေးစားတယ်... ဟေ့... ”

ဒ်မှာ ငါ့လင်မဟုတ်ဘူး... အဲဒါ နင့်လင်... နင့်လင် သိလား”

မရွှေစင်အောင်သည် မိမိအား ၎င်း၏သား ဟန်မင်း ထွန်းနှင့်ပေးစားပြောဆိုနေသည့် ဧဝါကြည်အောင်အား ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်၏။

မိခင်နှင့် ပေးစားဆဲဆိုခံရသဖြင့် ဟန်မင်းထွန်းမှာ သီးမခံနိုင်တော့ဘဲ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောနေသော မရွှေစင်အောင်အိမ်ပေါ် သို့တက်သွားပြီး လက်တွင်ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ပေါက်တူးဖြင့် အားပါးတရ ခုတ်ချလိုက်တော့၏။

ခုတ်ခနဲ ခုတ်ခနဲ ခပ်အုပ်အုပ်အသံနှစ်ချက်မျှ ဆင့်ပေါ်လာပြီး မရွှေစင်အောင်မှာ အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျသွား၏။ ဦးဂေါင်းမှ သွေးတို့သည် စေးထန်းထန်း ပျစ်ချွဲဖြင့် ယိုစီးလာပြီး ကြမ်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ အိုင်ထွန်းစွာ ကျဆင်းလာတော့၏။

အိမ်ပေါ်တက်သွားသော ဟန်မင်းထွန်းကို အစအဆုံး စောင့်ကြည့်နေကြသော အနီးပတ်ဝန်းကျင်နေသူများနှင့် မီးသွေးဖုတ်သမားများသည် ဟန်မင်းထွန်း မရွှေစင်အောင်၏

မုန်ယိုတူးနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မှင်းဝတ္ထုကိုများ □ တ

နေအိမ်ပေါ်မှ ပေါက်တူးကိုင်၍ ပြန်ဆင်းလာသည်ကိုမြင်ရသောအခါတွင်မူ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အေးကို ထွက်ပြေးကုန်ကြတော့၏။

ဟန်မင်းထွန်းသည် ဘေးဘီဝဲယာကိုကြည့်လိုက်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူအား လှမ်း၍..

“အမေ... ကျွန်တော် ရဲစခန်းမှာသွားအဖမ်းခံမယ်”

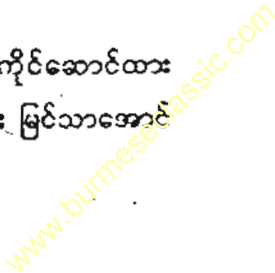
ဟုပြောဆိုလျက် ပေါက်တူးကိုကိုင်ဆောင်၍ ကျုံးနယ်မြေကိုဖြတ်ကျော်ပြီး အရှေ့အရပ်သို့ မှန်းဆထွက်ခွာလာတော့၏။

သွေးဆူဆူဖြင့် ဒေါသအလျောက် ပေါက်တူးဖြင့် ခုတ်ခွဲပြီးနောက် တကယ်တမ်း ရဲစခန်းသို့သွားရန်မူ ခြေလှမ်းတို့မှာ တုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် ဟန်မင်းထွန်းသည် (၅)လမ်းဘက်မှလှည့်ဝင်ပြီး တေဇာခင်ဦး (၅)လမ်း ဗီဒီယိုရုံဟောင်းခြံထဲသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းခိုရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်..

“ဟေ့ကောင် ဟန်မင်းထွန်း... ပြေးဖို့မကြိုးစားနဲ့.. ”

ဟောဒီမှာတွေ့လား.. ”

ရဲတပ်ကြပ်ဇော်ဝင်းက လက်တွင်ကိုင်ဆောင်ထားသော စတီးလက်ထိတ်ကို ဟန်မင်းထွန်းအား မြင်သာအောင်

၈၆ □ လောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ပြပြီး ဟန်တားလိုက်မှုကြောင့် ဟန်မင်းထွန်းမှာ ရှေ့ဆက်ခြေ မလှမ်းရဲတော့ဘဲ ရဲတပ်ကြပ်ဇော်ဝင်းထံ အဖမ်းခံလိုက်တော့ ၏။

ရဲတပ်ကြပ်ဇော်ဝင်းသည် ဟန်မင်းထွန်းအား ဖမ်းဆီး ပြီး တပ်သားဆန်းထွန်းဦးနှင့်အတူ ရဲစခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

“ရဲအောင်သုံးရီသလား.. ဌာနေမှာ သားကောင်ကို ဖမ်းမိထားပါပြီ”

မနုရရုံး ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ အကြောင်းကြားဆက် သွယ်မှုကြောင့် ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်အပါအဝင် အရာရှိအားလုံးသည် ရဲစခန်း၌ တရားခံကိုဖမ်းမိထားပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိ လိုက်ပြီး စခန်းသို့ ချက်ချင်းပြန်လည်စုရုံးရောက်ရှိလာကြလျက် စစ်ကြောရေးများလုပ်နိုင်ခဲ့တော့၏။

“ဒါပါပဲ ကိုဆွေရ.. မူလကတော့ ပုဒ်မ ၃၂၆ အရ အမှုဖွင့်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ မရွှေစင်အောင်ဟာ ရရှိထားတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ ဆေးရုံပေါ်မှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလို့ ပုဒ်မ ၃၀၂ နဲ့ ပြောင်းလဲအမှုစစ်ဆေးခဲ့တယ်လေ.. ပြီးတော့ တရားခံကိုယ်တိုင်ကလည်း လိုလိုလားလား ဖြောင့်ချက်ပေး နေတာနဲ့ တရားသူကြီး ဦးဝင်းတင့်ရှေ့မှောက်မှာ ဖြောင့်ချက်

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောပိုင်းဆံပယ် မှုခင်းဆရာတို့များ □ ၈၇

ပေးနိုင်အောင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်.. နောက်ဆုံးတော့ဗျာ မရွှေစင်အောင်ဟာ စကားတစ်ခွန်း အမှားစွန်းမိတာကြောင့် လူ့ဘဝမှ အချိန်တိုတိုနဲ့ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားရတာ သင်ခန်း တယူစရာပေါ့ဗျာ.. အခင်းဖြစ်ကိစ္စကို အချိန်မီ သတင်းပေး ကူညီတဲ့ ကျေးရွာရယကလူကြီးတွေကြောင့် တရားခံကို ချက် ချင်းမိခဲ့တာကိုလည်း ကျေးရွာလူကြီး ဦးသိန်းထွန်းတို့၊ ဦးဇော် မြင့်တို့ကိုရော၊ ဦးမြင့်ငွေတို့ကိုပါ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော့်ကိုရောဆရာ”

“ခင်ဗျားကိုတော့ ဓာတ်ပုံဖူးတွေဈေးများလို့ ဈေးလျှော ခိုင်းရမယ်.. ဟဲ.. ဟဲ.. ဟဲ..”

စခန်းမှူး၏စကားသံအား ဆုံးအောင်ပင်နားမထောင် ခိုင်တော့ဘဲ ၎င်း၏အပါးမှ လျှင်မြန်စွာ ကျွန်တော် ပြေးထွက် လာမိပါတော့သတည်း..။

“ကြောက်ပါပြီဗျ..”

ကော့ပြန်နေကြောင်း
အိတ်ကပ်

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းဝယ် မှင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၉၁

“ကိုင်း.. ဒါဆို မင်း ခဏနေဦး.. ငါ စခန်းဖျက်တို သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်”

“ဗိုလ်ကြီး.. စိုးလှိုင်ကို ကျွန်တော်တို့ခေါ်သွားပြီး လက်ကျန်ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ ဗိုလ်ဝင်းနိုင်ရေး.. တရားခံကို လုံခြုံစိတ် ချရလောက်အောင်စစ်ဆေးပြီးမှ ခေါ်သွား.. စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေပြီး စနစ်တကျသိမ်းယူခဲ့.. မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံတွေ တစ်ခါ တည်း ရိုက်ခဲ့.. ဓာတ်ပုံဆရာပါခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

ဒုရဲအုပ်ဝင်းနိုင်သည် စခန်းဖျက် ရဲအုပ်တင်ထွန်းထံမှ ခွင့်ပြုမိန့်ရသည်နှင့် တရားခံစိုးလှိုင်အား လက်ထိတ်အသေ အခွာခတ်လျက် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် တင်ဆောင်ပြီး တပ်ကြပ် ကြီးစိုးနိုင်နှင့်တစ်စီး၊ ဒုရဲအုပ်ဇော်ဝင်းနိုင်နှင့် ကံစိုးရဲကင်းမှ ရဲတပ်သားတစ်ဦးတို့က ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၊ ဒုရဲအုပ်ဝင်းနိုင်နှင့် မှုခင်းသတင်းထောက်တို့က တစ်စီး၊ ဆိုင်ကယ်သုံးစီးဖြင့် အမှတ် (၁)ရဲစခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

၎င်းတို့ဦးတည်ရာအရပ်ကား တောင်ငူမြို့၏မြောက် တက်အရပ် ကံစိုးကျေးရွာအလွန် ရေအရင်းအမြစ်ဦးမီးငြား အနီး ကိုင်းတောကြီးများဆီသို့.. ။

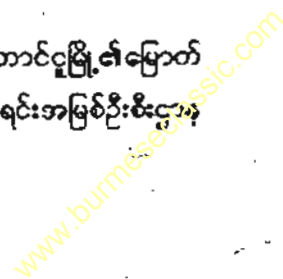
နောက်ပြန်မှန်သော မြားတစ်စင်း

“မင်းဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေရှိသေးလား”

“ရှိပါသေးတယ်ဆရာ.. ပလာယာရယ်၊ သံကြိုးခွေတွေ ရယ်၊ အားလုံးကို ကိုင်းတောတွေထဲမှာ ဝှက်ထားပါတယ်”

“မင်းလိုက်ပြပေးနိုင်မှာလား.. ဖြစ်ပြီးတလည်း ဖြစ်ပြီး ပြီဆိုတော့ တို့ကို မှန်မှန်ကန်ကန်လေးတော့ ကူညီပေးစေချင် တယ်ကွာ”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်လေးခင်ဗျာ.. ကျွန်တော် ယောက်ျား ပါ.. လုပ်ရဲရင် ခံရဲပါတယ်.. အားလုံးကို မှန်မှန်ကန်ကန်လိုက် ပြပေးပါ့မယ်”

၉၂ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

‘ကံရိုးကျေးရွာ . .’

တောင်ငူမြို့၏မြောက်ဘက် (၂)မိုင်ခန့်ဝေးကွာသော အရပ်တွင်ရှိပြီး ရန်ကုန်-မန္တလေးကားလမ်းနံဘေးရှိ ကျေးရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

တောင်ငူမြို့တွင်းမှ ၎င်းကျေးရွာကလေးသို့ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းအတိုင်းသွား၍ ရသကဲ့သို့ မြို့တွင်းဘုရားလမ်းအတိုင်းလည်း သွား၍ ရလေသည်။ ထိုမြို့တွင်းဘုရားလမ်းအား ထီးလှိုင်အရပ်တွင် အဆုံးသတ်၍ ထီးလှိုင်နှင့် ကံရိုးကြား ဆက်သွယ်ထားသောလမ်းကို ဂျပန်လမ်းဟုခေါ်ကြောင်း သိရ၏။ ယခင် ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်စစ်တပ်များစစ်ချီရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သောလမ်းဖြစ်၍ *ဂျပန်လမ်းဟုခေါ်ခဲ့ဟန်တူသော်လည်း အမှန်စစ်တွင်မူ တောင်ငူမြို့တွင်းမှလာသော ဘုရားလမ်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းသာဖြစ်လေသည်။

ကံရိုးကျေးရွာသည် ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်၏။ ယခင်က ယှဉ်ထောင်ယှဉ်ခင်း၊ ထရံကား၊ သက်ငယ်မိုး၊ အင်ဖက်မိုး အိမ်ရာများဖြစ်သော်လည်း ဂျီတီစီကျောင်း(အစိုးရနည်းပညာကောလိပ်) ကျောင်းတစ်ကျောင်း ကံရိုးရွာ၏မြောက်ဘက်တွင် ဖွင့်လှစ်ပညာသင်ကြားချိန်မှစ၍ ကံရိုးကျေးရွာ၌ တိုက်တာ

သုံးနားညီစာပေ

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းပယ် မုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၉၃

အဆောက်အအုံများ၊ ဘော်ဒါဆောင်များ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်များနှင့် ပြည့်နက်စည်ကားဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့ချေပြီ။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ ဆိုင်ကယ်များအားလုံး ကံရိုးကျေးရွာလမ်းနံဘေးရှိ နေအိမ်တစ်အိမ်၌ ခေတ္တဝင်ရောက်ရပ်နားလိုက်ကြပြီး အမှုအကြောင်းအချင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ လိုအပ်သော သတင်းအချက်အလက်များအား ဒုရဲအုပ်ဝင်းနိုင်မှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းပြီးနောက် ကံရိုးကျေးရွာမြောက်ဘက် ရေအရင်းအမြစ်ဦးစီးဌာနသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြ၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒုရဲအုပ်ဝင်းနိုင်လို့ခေါ်ပါတယ် . . ကျွန်တော်ဟာ ဟောဒီ တရားခံစိုးလှိုင်ရဲ့အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ယူစစ်ဆေးရတဲ့ အမှုစစ်အရာရှိပါ . . ဒါကြောင့် ရေအရင်းအမြစ်ဦးစီးဌာနက တာဝန်ရှိသူတွေအနေနဲ့ ဓာတ်အားလှိုင်းကြိုးတွေ ပျောက်ဆုံးမှုအခြေအနေနဲ့ ပျောက်ဆုံးရတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေကို ကူညီပြီးပြောပြပေးစေလိုပါတယ်”

“ဒီလိုရှိပါတယ်ဆရာ ဦးဝင်းနိုင် . . ကျွန်တော်တို့ဌာနပိုင် ဒီပျောက်ဆုံးခိုးယူခံရတဲ့ ဓာတ်အားလှိုင်းကြိုးတွေဟာ

သုံးနားညီစာပေ

၉၄ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

သပန်းပင်ကျေးရွာမှာရှိတဲ့ မြစ်ရေတင်စီမံကိန်းဌာနအတွက် သွယ်တန်းပေးထားတာပါ... ပျောက်ဆုံးခိုးယူခံရတဲ့ ကြိုး အရေအတွက်ဟာ ပေပေါင်း လေးထောင်ကျော်ရှိပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ရုံးကနေစပြီးရေတွက်ရင် ဓာတ်အားလှိုင်းတိုင် အမှတ် (၅)တိုင်ကကျော်ပြီး အမှတ် (၆)ကနေ အမှတ် (၁၂) တိုင်အထိ အခိုးခံရတာပါ... လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်ကမှ သိရတယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ”

“လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလှိုင်းကြိုးတွေ သွယ်တန်းထားပေ မယ့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဓာတ်အားတွေပေးလွှတ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အခုလိုရာသီချိန်ရောက်မှ ဓာတ်အားပေးလွှတ် ကြတာဆိုတော့ တစ်နှစ်ပတ်လုံးမှာ ဓာတ်အားလွှတ်တဲ့အချိန် ဟာ (၅)လလောက်ပဲရှိပါတယ်... ဒါကြောင့် ဓာတ်အားလှိုင်း ကြိုးဖြတ်တောက်ခိုးယူခံရခြင်းပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ အင်မတန်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့လည်း အခုလို ပျောက် ဆုံးခိုးယူခံရတယ်ဆိုတော့ အတော်အံ့ဩမိပါတယ် ဆရာ ဝင်းနိုင်”

ရေအရင်းအမြစ်ဦးစီးဌာနတာဝန်ရှိသူများမှ ရှင်း လင်း ပြောကြားထွက်ဆိုချက်များအား အမှုစစ်အရာရှိမှ လိုအပ်

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၉၅

သည်များကို သက်သေအစစ်ခံချက်များအဖြစ် မှတ်တမ်းပြုစု ပြီးနောက်...

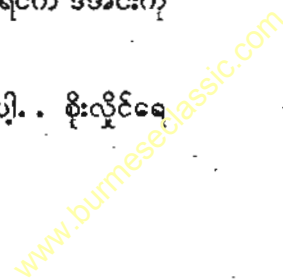
“ကိုင်း... စိုးလှိုင်ဇေ... မင်းအလှည့်ရောက်ပြီ... မင်း မြတ်တောက်ခိုးယူခဲ့တဲ့ ဓာတ်အားလှိုင်းကြိုးတွေ ဘယ်မှာဝှက် ထားတယ်ဆိုတာရယ်၊ အဲဒီလှိုင်းကြိုးတွေကို ဖြတ်တောက်ဖို့ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ပလာယာဘယ်မှာဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ ဟောဒီ ကျေးရွာရယ်ကရွေ့မှာ လိုက်ပြပေတော့... မင်း နေရာတွေ မှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ် ဆရာ... ကျွန်တော် ဟောဒီနယ်တစ် ခွင်မှာ ငါးရွာ၊ ဖားရွာ အလုပ်လုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းမနည်း တော့ပါဘူး... မျက်စိမှိတ်ပြီးတောင် သွားလို့ရပါတယ်”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား”

“ဟုတ်တယ် ငိုလ်လေးရ ဒီကောင်ပြောတာ... ကျွန် တော့ရွာသားပဲ၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်... ဒီနယ်မှာ စိုးလှိုင်လုပ် စားလာတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး... အဲရင်က ဒီအင်းကို သူပဲ နှစ်စဉ်လေလံဆွဲပြီး လုပ်ခဲ့တာလေ”

“ကိုင်း... ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့... စိုးလှိုင်ဇေ မင်းရွေ့ကသာ လမ်းပြပေရော”

၉၆ □ ဆောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

အချိန်မှာ နေမွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်သည်မို့ ကျကျတောက်
ပူနေသော နေရောင်အောက်၌ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ သက်သေ
ရယူကလေးကြီးများ၊ ဌာနမှ ဝန်ထမ်းများတို့သည် လူတစ်ရပ်
ကျော်မျှမြင့်မားသော ကိုင်းတောများကြား တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်
လျက် တရားခံစိုးလှိုင်ခေါ်ဆောင်လမ်းပြသည့်အတိုင်း လိုက်
ပါသွားကြတော့၏။

နေရာတစ်ခုအရောက်၌ တရားခံ စိုးလှိုင်သည် ရပ်
တန့်လိုက်ပြီး..

“ဒီနေရာမှာသံကြိုးခွေတွေဝှက်ထားပါတယ်ဗိုလ်လေး”

“တယ်မှာလဲ မင်းဟာ မတွေ့ပါလား”

“ဒီအောက်မှာ ဝှက်ထားတာပါ.. ဒီမှာလေ”

“ဟာ.. အများကြီးပဲ”

တရားခံ စိုးလှိုင်မှ ရေစပ်စပ်ရှိသော အိုင်စပ်နံ့ဘေးရှိ
အမှိုက်သန့်သန့်ကန် ကိုင်းပင်အဆွေးအမြေများအား ဖယ်
ရှားလိုက်သောအခါ ၎င်းအောက်၌ သံချေးရောင်ပြောင်းစပြု
နေပြီဖြစ်သော သံကြိုးခွေများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့
ဝင်များနှင့် သက်သေလူကြီးများအားလုံး တအံ့တဩဖြစ်သွား
ကြတော့၏။

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၉၇

“ကဲ.. ဓာတ်ပုံဆရာရေ.. ထုံးစံအတိုင်း မှတ်တမ်း
ဓာတ်ပုံလေးတွေ ရိုက်ထားလိုက်ပါဦး”

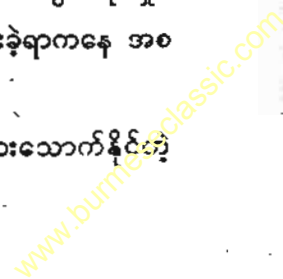
အမှုစစ်အရာရှိ၏ ဆန္ဒအတိုင်း သတင်းထောက်မှ
မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်လိုက်ရင်းမှ..

“ဒီကြိုးတွေကို စိုးလှိုင်က ခိုးယူတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိခဲ့တာလဲ ဆရာဝင်းနိုင်”

“ဒီလိုလေ.. သတင်းထောက်ရဲ့.. ဒီနယ်မြေကရဲကင်း
မှု ဒုရဲအုပ်ဝင်းဆွေရဲ့နယ်မြေမဟုတ်လား.. နယ်မြေရဲကင်းမှူး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့နယ်မြေထဲမှာ ဘာတွေထူးခြားဖြစ်ပျက်
နေတယ်၊ ပြည်သူလူထုတွေ ဘယ်လိုနေရတယ်.. ဘယ်လိုလူ
တန်းစားတွေက ဘာတွေလှုပ်ရှားနေကြတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်ဖို့
အမြဲကြိုးပမ်းနေရတယ်လေ”

“ဒါကြောင့် စိုးလှိုင်တစ်ယောက် မူပျက်နေတာရယ်၊
ဒီနယ်မြေက ဓာတ်အားလိုင်းကြိုးတွေ ပျောက်ဆုံးနေတာတွေ
ကို ဆက်စပ်တွေးခေါ်ပြီး ရဲကင်းမှူး ဒုရဲအုပ်ဝင်းဆွေက စိုးလှိုင်
နောက်ကို တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ရကနေ အစ
ပေါ်လာတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။

အင်းကို လေလံဆွဲပြီးလုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်တဲ့

၉၈ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

အဆင့်ကနေ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဓာတ်အားလှိုင်းကြိုးဖြတ် တောက်ခိုးရသလဲဆိုတာကတော့ စိုးလှိုင်ရေး . မင်းကိုယ်တိုင် သာ ပြောပြလိုက်ပေတော့”

“ကျွန်တော့်နာမည် စိုးလှိုင်ပါ ဆရာ . ကျွန်တော့်မှာ ဇနီးရှိပါတယ် . . ကလေးလည်းရနေပြီပေါ့ ဆရာ။

ဒီနယ်တစ်ခွင်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် အင်းလေလံဆွဲပြီးလုပ်တဲ့လုပ်ငန်းရယ်၊ လယ်စိုက်ပျိုးတဲ့လုပ်ငန်း ရယ် နှစ်မျိုးလုပ်ကိုင်ပါတယ်။

ဒီနှစ်မှာတော့ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်နေကျ အင်းကွက် ကို ကျွန်တော်နဲ့ စီးပွားပြိုင်ဘက်လူတစ်စုက ငွေပိုပေးပြီး လေလံ ယူသွားတယ်ဆရာ . . ဒီမှာတင် ကျွန်တော် သူတို့အပေါ် အခဲ မကျေဖြစ်ပြီး အခုလို ဓာတ်အားလှိုင်းကြိုးတွေ ဖြတ်ခိုးဖို့ကြံစည် မိခဲ့တော့တာပါပဲဆရာ . . ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ . . ”

“တောက် . . ဟိုအကောင်တွေ ငါတို့အင်းကွက်ကို ငွေ ပိုပေးပြီး လေလံယူသွားပြန်ပြီ မိန်းမရာ . . ဒီနှစ်တော့ အင်း မရတော့ပါဘူး”

မှန်လိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၉၉

“တစ်နှစ်တလေပဲ ကိုစိုးလှိုင်ရယ် . . သည်းခံလိုက်ပါ . . နောင်နှစ်တွေ ကိုယ်လုပ်နိုင်အောင် သူတို့ထက်ပိုပေးပြီး လေလံ လှူပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးကွ . . ဒီကောင်တွေ ငါ့အပေါ် သက် သက်မယ့် အကောက်ကြိုတာ . . တစ်သက်လုံးက အင်းမလုပ်ဘူး တဲ့ကောင်တွေက ငါ့အလုပ်ခွင်ကိုဝင်ဖျက်တာကွ မိန်းမရ”

“မနှစ်က ကြည့်လေ . . ရေလှောင်ပြီး ငါးတားထား ရမယ့်အချိန်မို့ ငါက ရေပိတ်တော့ သူတို့က လယ်ရေမရပါဘူး ဆိုပြီး အထက်ကိုစာတင်လို့ ငါ ရေပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ရတယ် . . အချိန်တန်တော့ ငါး ရသင့်သလောက်မရဘူး . . ဟော တစ်ခါ ငါ လယ်စိုက်တော့ ဒင်းတို့က မလိုအပ်ဘဲ သူ့လယ်ကွက်ထဲက ရေဖောက်ချလို့ ငါ့ပျိုးပင်တွေ ရေမြုပ်ပျက်စီးရတယ်။

ဒါ တမင်သက်သက်လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား . . ရတယ်လေ . . မိန်းမရာ . . ဒီကောင်တွေ ငါ့အကြောင်းသိသွား ရစေမယ် . . ခရုမှာလည်း အဆံနဲ့ ငါဆိုတဲ့ စိုးလှိုင်မှာလည်း အကြံနဲ့ပါကွ . . မင်းစောင့်ကြည့်နေ”

“မဟုတ်တရုတ်တွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ကိုစိုးလှိုင်ရယ် . . ရှင်က ရိုးအ၊ပါဘိနဲ့ တော်တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်မှအခတ်”

www.burmeseclassic.com

“မင်းအသာနေစမ်းပါ မိန်းမရယ်. . ဒီနယ်တစ်ခွင်မှာ စိုးလှိုင်ကို ဘယ်သူ့မှမယှဉ်နိုင်စေရပါဘူးကွာ”

စိုးလှိုင် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လက်ရှိအင်းပိုင်ရှင်များဖြစ်သော ထွန်းတင်လို့လူတစ်သိုက်ပိုင်ဆိုင်သည့် အင်းနယ်များအတွင်းဖြတ်၍ သွယ်တန်းထားသော ဓာတ်အားလိုင်းကြိုးများအား ဖြတ်တောက်ခိုးယူဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မည်ဟု။

ထိုသောအခါ ဓာတ်အားလိုင်းကြိုးပျောက်ဆုံးသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာများက ရဲသို့သတင်းပေးတိုင်ကြားသည့်အခါ ရဲများ ရောက်လာပြီး အခြေအနေကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပေလိမ့်မည်။

ရဲများစစ်ဆေးသည့်အခါ၌ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာ ရှိဆိုသကဲ့သို့ ကြိုးစတင်ပျောက်ဆုံးနေသော အင်းနယ်မြေရှိ အင်းပိုင်အင်းစောင့်များ အပမ်းခံရပေလိမ့်မည်။ ထိုမှဆက်၍ အင်းနယ်မြေအတွင်း သက်သေခံကြိုးများ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့လျှင်. .

“ဟုတ်ပြီ. . ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်မယ်. . ငါ့ကို စီးပွားရေး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ကောင်တွေတွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ”

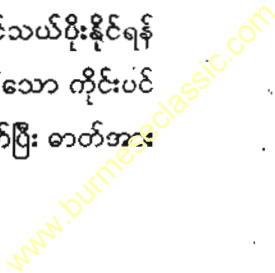
စိုးလှိုင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးရေရွတ်ပြောဆိုရင်း အမှောင်ထုကြီးစိုးနေသော တာလမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားရင်းမှ လမ်းဘေးသို့ဆင်းကာ ကိုင်းတောများအတွင်း တရွေ့ရွေ့ တိုးဝှေ့သွားလိုက်သည်။

ဤလမ်း၊ ဤခရီး၊ ဤနယ်မြေများအား စိုးလှိုင်အနေဖြင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိပြီးသားဖြစ်၍ အခက်အခဲ၊ အတားအဆီးမရှိ ဦးတည်ရာခရီးကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

တို့တောင်းသောအချိန်အတွင်း၌ ဓာတ်အားလိုင်းသစ်သားတိုင်များ ယိုင်နဲ့ရာမှ မြေပေါ်သို့ ဘုန်းဘုန်းလဲကျကုန်၏။

စိုးလှိုင်သည် ဓာတ်အားလိုင်းကြိုးများအနီး သွားရောက်လျက် ဓာတ်အားစီးဆင်းမှုရှိမရှိ အသေအချာစစ်ဆေးလိုက်ပြီး ဓာတ်အားလွတ်ထားခြင်းမရှိမှန်းသိရသောအခါ အသင့်ဆောင်ယူလာသော ပလာယာကို အသုံးပြုလျက် ဓာတ်အားလိုင်းကြိုးများကို တစ်ခုချင်းဖြတ်တောက်လိုက်၏။

ဓာတ်အားလိုင်းကြိုးများအား တစ်နိုင်သယ်ပိုးနိုင်ရန် ဖြတ်တောက်၍ အကာအကွယ် ပိုမိုကောင်းမွန်သော ကိုင်းပင်များအတွင်းသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခုသယ်ဆောင်လိုက်ပြီး ဓာတ်အား

၁၀၂ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

လိုင်းကြိုးအပေါ်မှာ ဒန်သားကြိုးများအား ဖြည့်ယူလိုက်တာ
အူတိုင်သံကြိုးများအား စနစ်တကျ ခွေ၍ ချွံနွယ်များအောက်
၌ ဝှက်ထားလိုက်၏။

အားလုံးကိစ္စပြီးသွားသောအခါ မည်းမည်းမှောင်နေ
သော ကောင်းကင်ကြိုးကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်းမှ စိုးလှိုင်သည်
တီးတိုးကြိုးဝါးလိုက်၏။

“မကြာခင် မင်းတို့ ငါ့အကြောင်း သိကြရောပေါ့ကွာ..
ရှင်းဖို့သာပြင်ထားကြပေတော့”

“အဖြစ်အပျက်က ဒါပါပဲ ဆရာ.. ကျွန်တော် လွှတ်
လိုက်တဲ့မြားတစ်စင်းဟာ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ပစ်မှတ်ဖြစ်တဲ့
သူတို့ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ်ထိမှန်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်
ထားခဲ့မိတာ ခုတော့..”

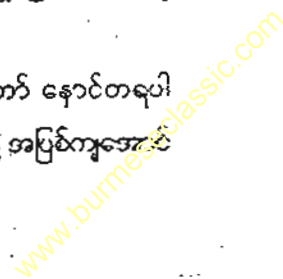
“အေးပေါ့ကွာ.. မင်းတို့လို သာမန်လူအတွေး တွေး
ရင်တော့ တစ်ဖက်လူအပေါ် အနည်းနဲ့အများ သံသယပွားမိ
မှာအမှန်ပဲပေါ့။

မုန်ယိုကျားနဲ့ ဂောဂိုင်းဆံပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၀၃

ဒါပေမဲ့ တရားဥပဒေကို တရားနည်းလမ်းကျကျ ထိန်း
သိမ်းစောင့်ရှောက်တတ်အောင် စနစ်တကျလေ့ကျင့်သင်ကြား
ထားပြီးသားဖြစ်တဲ့အပြင် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်တဲ့
တို့လိုရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကတော့ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခုကို အမှန်
အတိုင်းဖြစ်စေဖို့ အဖြစ်မှန်ပေါ်ပေါက်အောင် ဘယ်သောအခါ
မှ ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဆုံးဖြတ်ကြကဲ့အပြင် အပြစ်မဲ့သူတွေ
အပေါ် မနစ်နာစေလိုတဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်း အခံဓာတ်ကိုယ်စီ
အခြေခံ၍တာတွေကြောင့် မင်းတို့လို လှည့်ကွက်မျိုးတွေကို
ဘယ်သောအခါမှ တိုးမဝင်ဘဲ တရားခံအစစ်အမှန်ကိုသာ
အချိန်တိုတို၊ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ ဖော်ထုတ်ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့
စေပါပဲ စိုးလှိုင်ရေ..”

“မင်းအဖြစ်က သူတစ်ပါးမကောင်းကြံ ကိုယ် ဘေး
ဒဏ်ထိ ဆိုသလို တစ်ဖက်သားအပေါ် အပြစ်ကျအောင်ဆိုတဲ့
စိတ်နဲ့ ရည်ရွယ်ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့မြားတစ်စင်းဟာ လိုရာပစ်မှတ်
ကို မထိမမှန်ဘဲ ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ မင်းကို
ပဲ ပြန်ပြီးထိမှန်သွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဝိုလ်လေး.. ကျွန်တော် နောင်တရပါ
ပြီ.. သူတို့တစ်တွေအပေါ် မလုံမန်းထားစိတ်နဲ့ အပြစ်ကျအောင်

လုပ်မိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အမှားတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင် အပြစ်ဒဏ်ကို အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ကျခံနေ
ရဦးမှာဖြစ်သလို ကျွန်တော့်ကိုအားကိုးမှီခိုနေကြတဲ့ ကျွန်တော့်
ဇနီးနဲ့ သားသမီးတွေကိုလည်း ချစ်လျက်နဲ့ ခွဲခွာနေရဦးတော့
မှာပါ။ ဗိုလ်လေးရယ်..”

“အေးပေါ့ကွာ.. ကိုယ်ပြုသောကံ ပဲ့တင်သံ ကိုယ့်ထံ
ပြန်လာမည်ဆိုသလို မကောင်းတာလုပ်ခဲ့မိလို့ မကောင်းတဲ့
အကျိုး ခံနေရပြီဖြစ်တဲ့ မင်းအနေနဲ့ ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးနဲ့ဆပ်
ရင်း ကောင်းရာကောင်းကျိုး ခံစားရစေဖို့ ကောင်းတဲ့အကျိုးကို
သာ ရှေ့ဆက်ပြီးလုပ်ပါလို့ ငါတို့ မှာလိုက်ချင်တယ် စိုးလှိုင်”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်လေးခင်ဗျာ.. ဗိုလ်လေးတို့စကား
မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် ရှေ့ကို ကောင်းသည်
ထက်ပိုကောင်းအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်သွားပါမယ်လို့ ကတိ
ပေးပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကိုင်း.. အားလုံးပဲ စခန်းပြန်ကြရအောင်.. အခုလို
လိုက်ပါပြီး သက်သေအဖြစ်ကူညီခဲ့ကြတဲ့ ကျေးဇူးရှာရယာတလူကြီး
တွေနဲ့ ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..
ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ခုရဲအုပ်ဝင်းနိုင်၊ ခုရဲအုပ်ဝင်းဆွေနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့
သည် သက်ဆိုင်ရာ သက်သေလူကြီးများအားနှုတ်ဆက်ပြီး
တရားခံစိုးလှိုင်အား စောင့်ရှောက်ခေါ်ယူလျက် လာရာလမ်း
အတိုင်း ရဲစခန်းသို့ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့် မောင်းနှင်ပြန်လာ
ခဲ့ကြပါတော့သတည်း။

(ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်းတစ်ပုဒ်အား ခံစားရေးဖွဲ့ပါသည်။)

အခြားအခြား
အခြားအခြား အခြားအခြား

မောင်မောင်ပိုင်

ညမောင်မောင် လအရောင် မဆမ်းသော်လည်း

“ဟေ့... ကိုမောင်ဆွေ... ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဘာများလဲ ဆရာစိုးမိုးဦး”

နံနက် (၈) နာရီခန့်ပင်ရှိပေပြီ။ အုတ်ဖိုရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်းရဲတပ်သား သန်းနိုင်အား ကေတုမဟီမြို့သစ်သို့ လိုက် ပါပို့ဆောင်ရန် မြို့သစ်ကားဂိတ်သို့မရောက်မီ အမှတ် (၂) ရဲ စခန်းနယ်မြေမှ ဖြတ်သန်းလျှောက်လာခိုက် တောင်ငူ အမှတ် (၂) ရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးက ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက် ကာ လှမ်းပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က တလေးတစား ပြန်လည် စူးစမ်းလိုက်မိသည်။

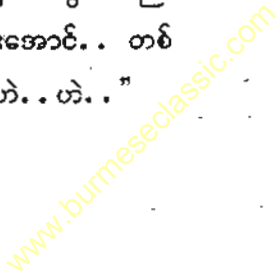
ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် လူငယ်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အရာရှိလုပ်သက်အတော် အသင့်ရှိနေပြီး မြန်မာပြည်နေရာအတော်များများ၊ ဒေသ အနှံ့အပြား၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးသူဖြစ်ပြီး ရဲလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အလွန်စိတ်ဝင်တစား တက်ကြွစွာဆောင် ရွက်လေ့ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထို့အတူ အဆိုပါဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးထံမှ အမှုကြီးများ အမြဲတစေ ကျွန်တော်ရလေ့ရှိသဖြင့် ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးနှင့်ပတ် သက်လာလျှင် ကျွန်တော်လည်း အထူးအာရုံထားလေ့ရှိရာ ယခု ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဟူသောစကားကြောင့် အမှု ကြီးတစ်စုံတစ်ခု သတင်းရတော့မည်ဟု ကျွန်တော် အတတ်သိ လိုက်၏။

ကျွန်တော် တွေးကင်သည့်အတိုင်းပင်...

“ကျွန်တော်တို့ တရားခံတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်လည်သရုပ် ပြမှုတွေ မှတ်တမ်းတင်ရအောင်လို့... ခင်ဗျားအတွက်လည်း သတင်းမှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ တစ်ခါတည်းရသွားအောင်... တစ် ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်ကလေးပေါ့ဗျာ... ဟဲ့... ဟဲ့...”

“မနေ့ညက ကိစ္စလားဆရာ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

“တရားခံပေါ်ပြီလား ဆရာ”

“မနေ့ညက နာရီပိုင်းအတွင်းပဲ တရားခံအစစ်အမှန်ကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပြီး သက်သေခံပစ္စည်းတွေပါ တစ်ခါတည်း သိမ်းနိုင်ခဲ့တယ်ဗျ. . ဟဲ. . ဟဲ. .”

ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦး၏အသံက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ဟန်ပန်အမူအရာအပြည့်နှင့်မို့ ကျွန်တော်ပါ ရောယောင်၍ ဝုဏ်ယူမိလိုက်သည်။

“အရိုက်ခံရတဲ့လူနာကတော့ ညကတည်းက ဆေးရုံပေါ်မှာတင် သေသွားပြီဗျို့. . လူရိုက်မှုကနေ လူသတ်မှုပုဒ်မနဲ့ ပြောင်းလဲစစ်ဆေးရတော့မှာပဲ. . အမှုစစ်အရာရှိကတော့ စခန်းမှူးပေါ့ဗျာ. . အမှုအကြောင်းအချင်းအရာ အဖြစ်အပျက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းစုံ သတင်းအချက်အလက်တွေကိုတော့ စခန်းမှူးနဲ့သာဆက်သွယ်ပြီး ရယူပေတော့. . အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ကူညီပေးဦး”

“ရပါတယ် ဆရာ. . အခုတော့ ကျွန်တော်ဒီဧည့်သည်ကို မြို့သစ်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်. . ပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

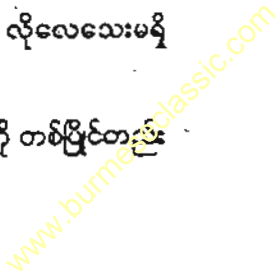
“ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ 'စောင့်နေမှာ’

“စိတ်ချဆရာ. . ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးအား နှုတ်ဆက်လျက် အနောက်ခြမ်းအုတ်ဖိုရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်းတပ်သား သန်းနိုင်အား မြို့သစ်သို့ လိုက်ပို့လိုက်သည်။ လိုက်မပို့၍လည်းမဖြစ်။ နယ်ထိန်းသန်းနိုင်သွားလိုသောနေရာကို ကျွန်တော်ကသာ အတိအကျသိထားပြီး နယ်ထိန်းသန်းနိုင်မှာ တောင်ငူမြေသို့ တစ်ခါမျှ ရောက်ဖူးသူမဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော်မပါလျှင် သူ့အတွက် များစွာအခက်အခဲနှင့် တွေ့ရပေမည်။

နယ်ထိန်းသန်းနိုင်ဆိုသူမှာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် များစွာ တာဝန်ကျေပွန်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ရာထူးအဆင့်အတန်းငယ်သော်ငြားလည်း ခြေရာပျောက်နေသော လူယက်မှုကြီးနှင့် မျက်မြင်သက်သေမရှိသော လူသတ်မှုတစ်ခု၏ လူသတ်သမားတို့အား ဦးဆောင်ဖော်ထုတ် ဖမ်းဆီးပေးနိုင်ခဲ့သူ လူတော်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သဘာဝထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လိုလေသေးမရှိအောင် ကူညီရန်သင့်ပေသည်။

သို့သော်လည်း အရေးကြီးကိစ္စနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း

၁၁၂ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

လုပ်နေရသဖြင့် နယ်ထိန်း သန်းနိုင်ကိစ္စကို ဦးစားပေးအဆင့် သတ်မှတ်ကာ လိုက်ပါပို့ဆောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီး ၎င်းအား နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ဒုတိယကိစ္စဖြစ်သော မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ရန်ရှိသည့် အမှတ် (၂)စခန်းသို့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ရ၏။

ကိုသန်းနိုင်ကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် မည်သို့အထင် ရှိမည်မသိ။ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုသန်းနိုင်ဟု တောင်းပန်ရုံသာရှိ တော့၏။

တောင်ငူ အမှတ် (၂) ရဲစခန်းသို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးနှင့် တရားခံ မင်းလတ်တို့မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၊ ကျွန်တော်နှင့် နယ်ထိန်း ဒုတပ်ကြပ် အောင်နိုင်တို့မှ ဆိုင်ကယ် တစ်စီး၊ စုစုပေါင်း ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီး ဒုတပ်ကြပ် မြင့်ဇော်ပါ အင်အားဖြည့်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

သကြားနောင်ခေါ် ဇောင်ချမ်းတောင် သံလမ်းဂိတ် အရောက် ရန်ကုန်ဘက်သို့ထွက်သော ရထားသံလမ်းဘေး အတိုင်း လူသွားလမ်းမြေကွက်လပ်မှ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် မောင်းနှင်လာခဲ့ကြပြီး ယခင် လောက်စာကုန်းရွာ နေရာဟောင်းအနီး သံလမ်းလုံခြုံရေးကင်းတဲရှေ့တွင် ဆိုင် ကယ်များကို ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

မှန်လိုကျားနဲ့ တောရိုင်းသံပယ် မှုခင်းတတ္တုတိုများ □ ၁၁၃

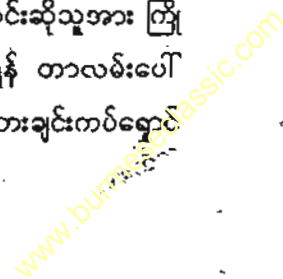
“က... မင်းလတ်ရေ... ငါ့ညီ တုတ်ဝက်ခွဲတဲ့နေရာ ထလေးတွေ၊ လုံချည်ငှားဝတ်ပြီး ခါးကဘောင်းဘီ ချွတ်တင်ခဲ့တဲ့ နေရာကလေးတွေ ညွှန်ပြစမ်းပါဦးကွာ”

ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးမှ တရားခံမင်းလတ်ဆိုသူအား သက် သေခံတုတ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ထားခဲ့သည့်နေရာများအား ပြသ ခိုင်းလိုက်သည်နှင့်...

“တုတ်က ဒီကုလားထိုင်အောက်မှာပါ ဆရာ... ဘောင်းဘီကတော့ ဟောဒီကင်းတဲရဲ့ ဒီနေရာကလေးမှာ ကျွန်တော်တင်ထားခဲ့ပါတယ်”

တရားခံမင်းလတ် ညွှန်ပြသောနေရာများကို ကျွန် တော်က မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူလိုက်ပြီးသည်နှင့် ရေဘုတ် ကုန်းရွာဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဆိုင်ကယ်များဖြင့် ဆက် လက်ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ရေဘုတ်ကုန်းရွာ တိုက်ကျောင်းအနီး ညောင်ပင်ကြီး အောက်၌ ဆိုင်ကယ်များကိုရပ်နားကြလျက် တရားခံမင်းလတ် မှ အခင်းဖြစ်နေည ပြစ်မှုမကျူးလွန်မီ ဝေလင်းဆိုသူအား ကြို တင်စောင့်နေခဲ့ပုံ၊ ဝေလင်းအားရိုက်နှက်ရန် တာလမ်းပေါ် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှောက်ခဲ့ပုံ၊ ဝေလင်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်ရွာင်

ပြီးနောက် ကျောဘက်အလွန်မှ ပြန်လှည့်၍ ဝေလင်းအား တုတ်ဖြင့်ရိုက်ခဲ့ပုံ၊ ပထမရိုက်ချက်ကြောင့် ဝေလင်း မြေပြင်ပေါ်လဲကျသွားသောအခါ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာရိုက်ခဲ့ပုံ၊ အားရအောင်ရိုက်ပြီးသောအခါ အခင်းဖြစ်နေရာမှ လယ်ကွက်များအတွင်း ဖြတ်သန်းကာ တိုက်ကျောင်းဘက်ပြန်လည်ပြေးရှောင်လာခဲ့ပုံတို့ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သရုပ်ပြ ပြန်လည်၍ လုပ်ဆောင်ပြသဖြင့် အချက်တိုင်း၊ လှုပ်ရှားမှုတိုင်း မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများရိုက်ပြီးနောက် ရုပ်ဝတ္ထုအကွာအဝေးများ တိုင်းထွာလျက် အခင်းဖြစ်မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲခြင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းများအား သက်သေလူကြီးများရှေ့မှောက် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် ရေးသွင်းသိမ်းဆည်းခြင်းတို့ကိုပြုပြီးနောက် ဒုရဲအုပ်စိုးဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အားလုံး စခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

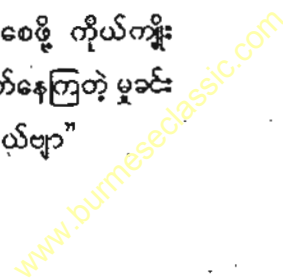
ဒုရဲအုပ်စိုးဦးမှ ရဲလုပ်ငန်းပြီးပြည့်စုံစွာ လုပ်ဆောင်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းဝယ် ကျွန်တော်သည် သတင်းထုတ်ပြန်နိုင်ရေးအတွက် အမှတ် (၂) ရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်နှင့် တွေ့ဆုံလျက် သတင်းအချက်အလက်များစုစည်းရယူရန် ကြိုးစားရပြန်တော့၏။

စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်မှာ တောင်ငူအမှတ် (၂) ရဲ

စခန်းမှူးဟောင်း ရဲအုပ်အေးကိုကို၏ လစ်လပ်သွားသောနေရာသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်ရောက်ရှိလာသည့် စခန်းမှူးအသစ်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမရှိသေးရကား ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာအပိုင်းအခြားနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးစွာပထမ တင်ပြရပြီး မိမိလိုချင်သော မှုခင်းသတင်းအချက်အလက်တို့ကို တောင်းခံရလေသည်။

သို့သော် စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်မှာ လုပ်သက်အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သည့် ဝါရင့်ရဲအရာရှိဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေး၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ မှုခင်းကျဆင်းရေးအတွက် သတင်းထုတ်ပြန်ပေးနေရသော မှုခင်းကျဆင်းရေးကော်မတီအဖွဲ့ကြီး၏ မှုခင်းဂျာနယ်များမှ သတင်းထောက်များအပေါ် နားလည်မှုအပြည့်အဝ ကြိုတင်ရှိနေနှင့်ပြီဖြစ်သော သဘောထားပြည့်ဝသည့်အရာရှိဖြစ်သည့် အလျောက် ကျွန်တော်နှင့်ဆက်ဆံရေး လွယ်လင့်တကူ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“အများပြည်သူ အသိအမြင်ကြွယ်စေဖို့ ကိုယ်ကျိုးမဖက်၊ အတ္တကင်းကင်းနဲ့ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေကြတဲ့ မှုခင်းသတင်းထောက်မှန်သမျှကို အမြဲကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

၁၁၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“အခုကိစ္စလေးက ဒီလိုဗျ ကိုမောင်ဆွေရဲ့။ မနေည (၈)နာရီအချိန်လောက်ကပေါ့.. တာဝန်မှူးက ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦး ကျွန်တော် စခန်းမှာရှိနေတုန်း အခု သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ကိုဝေလင်းနဲ့ သူ့ဇနီး စခန်းကိုရောက်လာတယ်ဗျ.. ကိုဝေလင်း ခေါင်းမှာဒဏ်ရာတွေနဲ့ပေါ့..”

“ဆရာ.. ကြည့်ပါဦး ဆရာ.. ကျွန်မယောက်ျားကို ရွာလမ်းမှာ လူတစ်ယောက် တုတ်နဲ့ရိုက်သွားတာ.. ရွာလမ်း က လျှပ်စစ်မီးလည်းမရှိ၊ လစိုက်ညကလည်းဖြစ်တော့ ဘယ်သူ ရိုက်လို့ရိုက်မှန်း မသိဘူးဆရာ.. အဲဒါ ကျွန်မ အမှုတိုင်ချင် တယ်.. ကျွန်မယောက်ျားကို ရိုက်သွားတဲ့သူတွေကို စုံစမ်းဖော် ထုတ်ပြီး တရားဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူပေးပါဆရာ.. ကူညီ ပါဦး ဆရာ.. ကျွန်မမှာ ဆွေမျိုးကလည်းနည်း၊ မီးပွားရေး ကလည်း လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတွေပါ ဆရာ.. အိမ် မှာကလည်း သားသမီးတွေထားခဲ့ရသေးတယ်”

“ကဲ.. စိတ်အေးအေးသာနေပါ.. ကျွန်တော်တို့မေး တာသာဖြေ.. ကိုဝေလင်း စကားပြောနိုင်လား”

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၁၇

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားကိုရိုက်တာ ဘယ်သူလဲ.. သိလား”

“ညက တအားမှောင်နေတော့ ဘယ်သူမှန်းမသိလိုက် ဘူးဆရာ”

“အဲဒီလူ ဘာဝတ်ထားသလဲ.. လုံချည်လား၊ ဘောင်း ဘီလား”

“ဘောင်းဘီဝတ်ထားတာတော့ မှတ်မိပါတယ် ဆရာ.. ဘောင်းဘီအရှည်ဝတ်ထားတာပါ.. ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် မြေပေါ်လဲကျသွား ပါတယ်.. နောက်.. လဲကျနေတုန်း ထပ်ရိုက်သေးတယ်.. အားရအောင်ရိုက်ပြီး သူ ထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော် အိမ်ကို အရောက်ပြန်ခဲ့တယ် ဆရာ.. အိမ်ရောက်မှ မိန်းမကို အကျိုး အကြောင်းပြောပြီး အခု ရဲစခန်းကိုလာခဲ့တာပါပဲ”

“ကဲ.. သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့.. ကျွန်တော်တို့ ခု ချက်ချင်း တရားခံကို မိအောင်ဖမ်းပေးမယ်.. ဟုတ်ပြီ လား.. ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ရန်ငြိုးရန်စရော ရှိဖူးလား”

“သန်းလွင်နဲ့တော့ ရှိဖူးပါတယ် ဆရာ.. သန်းလွင်က ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ရွာတည်းသားပါ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာစိုးမိုးဦးရေ.. သူ့ကို ဆေးစာနဲ့ ဆေးရုံ ခုချက်ချင်းပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ဗျာ.. ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်ရယ် တခြား အားတဲ့ အရာရှိတွေ အကုန်စုလိုက်ဗျာ.. ချက်ချင်း အဲဒီနယ်မြေကို သွားဝိုင်းရအောင်.. တရားခံကို အချိန်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး.. ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပါ မိလ်”

တာဝန်များ ဒုရဲအုပ်စိုးမိုးဦးသည် ဒဏ်ရာရသူအား ဆေးစာပေးပြီး နယ်ထိန်းအဖွဲ့နှင့် အသင်းအဖွဲ့အားလုံး ချက်ချင်းစုစည်းကာ စခန်းမှူးနှင့်အတူ အခင်းဖြစ်ပွားရာ ဘော့နင်း ကုန်းနယ်မြေသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီး သင်္ကာမကင်းဖွယ် သန်းလွင် နှင့်အဖွဲ့အား ဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။

သို့ရာတွင် တရားလို၏ခင်ပွန်း ပြောပြချက်အရ မိမိ အား တုတ်ဖြင့်ရိုက်သွားသူမှာ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသူဟု ဆိုသောကြောင့် ရဲစခန်းတွင် သင်္ကာမကင်း၍ ဖမ်းဆီးထားသူ များအားလုံးမှာ ပုဆိုးကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်နေရကား ဘောင်းဘီဝတ် သူ အဆိုပါလူအား ထပ်မံစုံစမ်းရန် လိုအပ်လာပြန်သဖြင့် နောက်တစ်ကျော့ ချက်ချင်း ဘော့နင်းကုန်းနယ်မြေသို့ စုံစမ်း

ထောက်လှမ်းမှုများ ချက်ချင်းပြန်လည်ပြုလုပ်ကြရပြန်၏။

“ညနေခင်းပိုင်းတုန်းကတော့ သန်းလွင်ယောက်ဖကို ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ တွေ့လိုက်တယ် စခန်းမှူးကြီး”

သက်သေအချို့ထဲမှ သဲလွန်စရလာပြီဖြစ်သဖြင့် စခန်း မှူး ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်နှင့်အဖွဲ့သည် စခန်းသို့ ရွှင်လန်းကျေနပ်စွာ ပြန်လာခဲ့ကြပြီး သန်းလွင်၏ယောက်ဖဖြစ်သူ မင်းလတ်အား သီးခြားခွဲထုတ်စစ်ဆေးသောအခါတွင် ဝေလင်းအား ရိုက်နှက်ခဲ့ သူမှာ မင်းလတ်ဖြစ်ကြောင်း တရားခံအစစ်အမှန် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ လေတော့သည်။

“အဲဒါပဲ သတင်းထောက်ကိုမောင်ဆွေရေ.. ဝေလင်းကို ရိုက်သတ်ခဲ့တဲ့သူ၊ မျက်မြင်သက်သေလည်းမရှိ.. ညမှောင်မှောင်မှာ လရောင်မဆမ်းလို့ မှောင်ပိန်းနေလို့ ကိုယ့်ကို ခွဲက်သွားတဲ့လူကိုတောင် ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းမသိလိုက်တဲ့ ဒီလူသတ်မှု တရားခံအစစ်အမှန်ကို နာရီပိုင်းအတွင်း အောင်မြင်စွာ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးရမိနိုင်ခဲ့တယ် ပေါ့ဗျာ.. နောက်ဝမ်းသာစရာက တရားခံမင်းလတ်ကိုယ်တိုင်

၁၂၀ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ဒီလူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးချင်တယ်ဆိုလို့ တရားသူကြီးတစ် ဦးရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ဒီကနေ့ပဲ ဖြောင့်ချက်ပေး ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး.. တရားခံရဲ့ရင်ထဲကထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဖြောင့်ချက်သတင်းစကား ကြားသိရအောင် သတင်းလိုက်စုရဦးမယ် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“မောင်မင်းလတ်.. ဖြောင့်ချက်ပေးမယ်ဆိုတာ ဟုတ် ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ”

“ပြန်စဉ်းစားပါဦး.. စဉ်းစားချိန် တစ်နာရီတိတိ အချိန်ပေးမယ်”

တရားသူကြီး ဦးဖြောင့်မတ်သည် တရားခံအား စဉ်းစားရန် အချိန်ပေးပြန်၏။

စဉ်းစားရန် တစ်နာရီပြည့်ပြီးနောက်ဝယ် တရားခံမင်း လတ်မှ မိမိသဘောဆန္ဒအလျောက် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဖြောင့်ချက်

မှန်ဆိုတုန်းနဲ့ တောသိုင်းထဲဝယ် မှာင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၂၁

ပေးလိုကြောင်းသာ ထပ်မံတောင်းဆိုပြန်သဖြင့် သက်သေ လူကြီးနှစ်ဦးရှေ့၌..

“ကဲ.. မောင်မင်းလတ်.. ကျွန်ုပ်ဟာ တရားသူကြီး တစ်ယောက်ဆိုတာ သိပါသလား”

“သိပါတယ် တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ”

“မောင်မင်းလတ်ကို ဖြောင့်ချက်ပေးရမယ်လို့ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်းတာများရှိသလား”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဖြောင့်ချက်ကို ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သက်သေခံ အဖြစ် အသုံးပြုလို့ရတယ်ဆိုတာ သိပါသလား”

“သိပါတယ် တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ”

“ကဲ.. ကောင်းပြီ.. ဒါဆိုရင် မောင်မင်းလတ်ရင်ထဲ မှာရှိတာတွေ ပြောနိုင်ပါပြီ”

တရားသူကြီး ဦးဖြောင့်မတ်၏စကားအဆုံးတွင် တရားခံမင်းလတ်သည် လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး လေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တို့ကို ပြောပြ ပါတော့သည်။

ဘူတာရုံမှ ကုန်ထမ်းအလုပ်လုပ်ပြီး နေအိမ်သို့ပြန်လာလျက် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် အိမ်မှက်စွဲများ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ပြီး မနက် (၉) နာရီခန့်တွင် မင်းလတ်သည် ဘုံဆိုင်သို့ အရက် ၂၀/- ဖိုး သွားဝယ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှပြန်အထွက်တွင် မြို့ထဲဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်သွားသော ဝေလင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များအား မင်းလတ်၏အတွေးအာရုံဝယ် ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိတော့၏။

“ဒီကောင်ကြောင့် ငါ့ယောက်ဖ ဒုက္ခဖြစ်ရတာ.. နေနှင့်ဦးပေါ့ ဝေလင်းရာ.. မင်းအတွက် ဒီည က်ဆိုးပြီလို့မှတ်”

စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး မင်းလတ်သည် နေအိမ်သို့ပြန်လာလျက် ဆိုင်မှဝယ်ယူလာသောအရက်ကို သောက်ပြီးနောက် မိသားစုနှင့်အတူ ထမင်းစားသောက်လျက် ညက အလုပ်ပင်ပန်းသဖြင့် တစ်ရေးတစ်မောအိပ်လိုက်သည်။

နေ့လယ် (၁၂)နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာမှနိုးလာပြီး ရေမိုးချိုးလျက် ကြွက်ထောင်ရန် လယ်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လယ်ထဲ၌ ကြွက်ထောင်ပြီး ညနေ (၅) နာရီခန့် အိမ်ပြန်ရောက်ကာ ဘုံဆိုင်မှ တောအရက်တစ်ပိုင်းကို ဝယ်ယူလျက် နေအိမ်

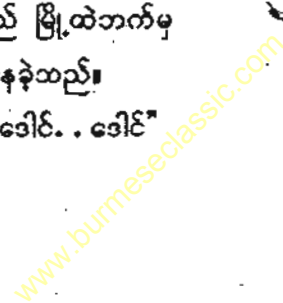
တွင် ပြန်သောက်ရင်း ဝေလင်းအကြောင်း တစ်မိမိမိမိတွေးနေမိပြန်၏။

အရက်ပုလင်းအတွင်းမှ အရက်များ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်သောက်ပြီးနောက် သွေးတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ဆူသည်ထက်ဆူလာ၏။ အရက်အရှိန်တက်လာသည်နှင့်အမျှ ဝေလင်းအား အတိတ်မှရန်ကြွေးကိစ္စပေးဆပ်ဖို့ရန် ပို၍ အားသန်လာခဲ့သည်။

သူရာရည်၏မာယာသည် မင်းလတ်၏စိတ်ဆင်ခြင်ကို ဒေါသမုန်ယိုရန် လှည့်ဖျားခဲ့ချေပြီ။ သူရာရည်၏တန်ခိုးကြောင့် မင်းလတ်သည် ဝေလင်းအား အတိတ်မှရန်ကြွေးပေးဆပ်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ဆောင်းတွင်းကာလ နေ့တာတိုသည်နှင့်အမျှ ညနေ (၆) နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အမှောင်ထုသည် ချက်ချင်း ကြီးစိုးလာ၏။ အမှောင်ကိုအားပြုလျက် သံလမ်းကင်းတဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာတွင် မင်းလတ်သည် မြို့ထဲဘက်မှ ဝေလင်းပြန်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

“ဒေါင်ဒေါင်.. ဒေါင်ဒေါင်.. ဒေါင်ဒေါင်.. ဒေါင်”

သံလမ်းလုံခြုံရေးကင်းတဲမှ (၇) နာရီထိုး သံချောင်း
ခေါက်သံထွက်ပေါ်လာချိန်ဝယ် ရွာဘက်ဆီမှ တရွေ့ရွေ့လှမ်း
လာနေသော လူတစ်ယောက်၏သဏ္ဍာန်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
မြင်တွေ့လိုက်ရသော မင်းလတ်သည် 'သူ ပြန်လာပြီ'ဟု တစ်
ကိုယ်တည်း တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ရွာဘက်ဆီသို့ ဝေလင်းအရင်
ကြိုတင်ရောက်နေနှင့်စေရန် လယ်ကွက်များထဲမှ ဖြတ်လမ်း
အတိုင်း ခပ်သွက်သွက်ပြန်လာခဲ့ပြီး တိုက်ကျောင်းအနီး ညောင်
ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်လျက် ဝေလင်းအား ကြိုတင်
စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

ဝေလင်းကတော့ ထိုကိစ္စများ သိဟန်မပေါ်။ အပူ
အပင်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လူပြတ်လွန်းလှသော ဘော့နင်းကုန်းဘက်
သို့သွားသည့် တာလမ်းအတိုင်း ရေဘုတ်ကုန်းရွာထဲမှ ထွက်
လာချေပြီ။

မင်းလတ်သည် အိမ်တစ်အိမ်မှ ဖွဲ့ထောင်းရာတွင်
အသုံးပြုသည့် ဖျဉ်းကတိုးသား သစ်သားလုံးချောတစ်ခုကို လက်
တွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်လျက် ဝေလင်းလာရာလမ်း
အတိုင်း ဝေလင်းဆီသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်သွားလိုက်ပြီး
ဘေးချင်းကပ်ရွှောင်၍ နောက်ကျောဘက်ရောက်သောအခါ

ရုတ်တရက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ဝေလင်း၏လက်ယာဘက်နားရင်း
ဆီသို့ လက်တွင်းမှတုတ်ဖြင့် ပိုင်ပိုင်ကြီးတစ်ချက်ရိုက်ချလိုက်
သည်။

'ခွပ်'ခနဲ ခပ်အုပ်အုပ်အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး
ဝေလင်းမှာ အသံမထွက်နိုင်ဘဲ မြေပေါ်သို့လဲကျသွားစဉ် နီး
စပ်ရာကို ထပ်မံ၍ ရိုက်နှက်လိုက်သည်။ အားပါးတရ အချက်
ပေါင်းများစွာရိုက်ပြီးနောက် ဝေလင်း ငြိမ်ကျသွားသောအခါ
မင်းလတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်သည်။

လကမသာ၊ ကြယ်ကလည်းမစုံ၊ အမှောင်ထုကြီးစိုးနေ
သော ပတ်ဝန်းကျင်၊ လူသူလေးပါးကင်းမဲ့သော လူသွားတာ
လမ်းနယ်မြေပေါ်၌ ယခုအဖြစ်အပျက်အား မျက်မြင်သက်သေ
ကလည်းမရှိ။ ဝေလင်းကိုယ်တိုင်က မည်သူက ရိုက်လိုက်သည်
တိုပင်မသိနိုင်သေး ဤကိစ္စ။ မင်းလတ်သည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်
ကိုယ် ပိုင်ပြီဟု ယုံကြည်သတ်မှတ်လိုက်ပြီး တာလမ်းပေါ်မှ
သွေဖီလျက် လယ်ကွက်များထဲမှ ဖြတ်သန်းကာ တိုက်ကျောင်း
ဘက်သို့ပြန်လာခဲ့ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် သံလမ်းကင်းတဲဘက်သို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အမှောင်ထုကြီးစိုးနေပြီး လောကဓာတ်တစ်ခွင်လုံး

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း တိုက်ကျောင်းနယ်မြေတွင် ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူနေကြသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်များမှ ဤအဖြစ်အပျက်ကို ကြိုတင်တွေ့မြင် သိရှိနေသော်မူကြသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်များအနီးအပါး၌ ရှိခိုး ပူဇော် ကော်ရော်မှုပြုနေကြသော သမာဓေဝ နတ်မြတ်နတ် ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့မှလည်း ယခုကိစ္စ အစမှအဆုံး၊ အဖြစ် အပျက်အလုံးစုံကို မြင်တွေ့နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်း လတ် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည့် ဧရာမညောင်ပင်ကြီး၏ ရုက္ခဗျူဟာ ကိုယ်တိုင်လည်း အဆိုပါအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့နေရသည် ကိုလည်းကောင်း မင်းလတ်တစ်ယောက် အတွေးတိမ်မှုကြောင့် နားလည်သဘော ပေါက်ခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။

တရားကို နတ်စောင့်သကဲ့သို့ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေး မလွတ်ကြောင်း၊ မကောင်းမှုဟူသမျှ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိကြောင်း မင်းလတ်တစ်ယောက် မသိခဲ့ပါချေ။ မင်းလတ်သည် အတွေး တိမ်တိမ်ဖြင့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ချေပြီ။

သံလမ်းကင်းတဲမှအဘိုးကြီးနှင့် ရင်းနှီးနေသဖြင့် ပုဆိုး တစ်ထည် ငှားရမ်းတောင်းယူကာ ခါးမှ ဘောင်းဘီရှည်ဖြင့် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လျက် ဘူတာရုံပေါ်တက်လာခဲ့ပြီး လှုပ်ရှားနေ

သောစိတ်များတည်ငြိမ်သွားစေရန် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ အရက် (၂၀) ဖိုး ဝယ်သောက်လိုက်သည်။

ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသော ရထား စီးရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် ခရီးသည်များအကြား တိုးဝှေ့ ဖြတ်သန်းရင်း ရွာဘက်သို့ ဟန်မပျက်ပြန်လာလျက် ဇနီးဖြစ်သူ အား ဝေလင်းကို ရိုက်ခွဲပြီဖြစ်ကြောင်း တိုးတိုးကလေး ပြောပြ နေစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုင်ကယ်များထိုးရပ်သံ ကြားလိုက် ရပြီး ရဲများရောက်လာကာ ဝေလင်းအရိုက်ခံရမှုနှင့်ပတ်သက် ၍ စစ်မေးချင်ကြောင်းပြောကြားကာ မင်းလတ်အား ခေါ် ဆောင်သွားခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့၏။

“ခင်ဗျားသတင်းက ပြည့်စုံ တိကျလှချည်လား ကိုမောင်ဆွေ.. ဘက်လိုများ သတင်းကို လိုက်လိုက်သလဲ.. အသံဖမ်းစက်နဲ့များ ဖမ်းထားသလား”

ကျွန်တော်၏ သတင်းစာမူကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် စခန်း မှုှ ရဲအုပ်ဝင်းမြင့်မှ စစ်ကြောရေးလုပ်လာသဖြင့်.. .

“ဪ.. ဒါလား.. ဒီလိုလေ ဆရာရဲ့”

၁၂၀ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ဟု ကျွန်တော် သတင်းထောက်လှမ်းပုံနှင့်ပတ်သက်၍ စခန်းမှူးအား ခပ်တိုးတိုးပြောပြလိုက်သောခါ စခန်းမှူး ရဲဘုပ် ဝင်းမြင့်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်လှုပ်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးနား ထောင်ရင်း သတင်းမှန်ဖြစ်ပါသည်ဟု ကျေနပ်ခြင်းများစွာဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်ပါတော့သတည်း။

ပဲခူးစင်္ကြံရေပျက်
ပျင်းစရာပုတီးသော်
မောင်ဆွေ
(တောင်ငူ)

မောင်ဆွေ
(တောင်ငူ)

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၃၀

ကျုပ် အင်မတန်ချစ်တဲ့ ချစ်ဇနီး၊ ကျုပ် အင်မတန်မှ လည်း မုန်းမိတဲ့ ချစ်ဇနီး၊ အခုတော့ သူလည်း သေပြီ။ ကျုပ် လည်း သံတိုင်တွေပတ်ပတ်လည်ကာထားတဲ့ အခန်းကျဉ်းထဲ ရောက်နေရပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အလွန်ချစ်ရတဲ့ဇနီးကို ကျုပ် အလွန် မုန်းခဲ့ပေမယ့် ကျုပ် မသတ်ခဲ့ရဘူးဗျ။ အဲ. . သူ့ကို သတ်ချင် လောက်အောင် ကျုပ် မုန်းခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ။

သို့ပေမယ့် ကျုပ် သူ့ကိုသိပ်ချစ်လွန်းတဲ့စိတ်တွေ ကြောင့် သူ့ကိုသတ်ဖို့ ကျုပ် မကြိုးစားမိခဲ့ပါဘူး။ ဒါ အမှန်ပါ။

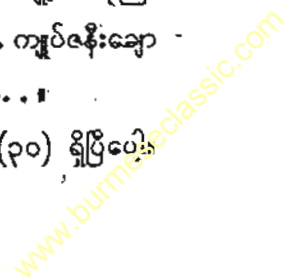
ခင်ဗျား နားရွှပ်သွားပြီနဲ့တူတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ချစ်ဇနီးချော ခင်ကြည်တင့်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝဇာတ် အကြောင်းကလေး လိပ်ပတ်လည်သွားအောင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြမယ်။

ကျုပ်နာမည်က မြည့်တဲ့။ အသက်က အခု ခြောက် ဆယ်တင်းတင်းပြည့်ပြီ။ တချို့က ဦးမြည့်တဲ့။ တချို့က ကိုကြီး မြည့်တဲ့ ကျုပ်ကို ခေါ်ကြတယ်။ ဟဲ. . ဟဲ. . ကျုပ်ဇနီးချော ခင်ကြည်တင့်ကတော့ ကျုပ်ကို အစ်ကိုကြီးတဲ့. . .

သူ့လား. . ခင်ကြည်တင့် အသက် (၃၀) ရှိပြီပေါ့။

ပဲ့စင်ကလွပ် လှိုင်းကပုတ်သော်

အိမ်ထောင်ပြုတာရယ်၊ ဘုရားတည်တာရယ်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးတာရယ် အဲဒီသုံးချက်လုံးဟာ အစကနဦး ကတည်းက မုန်မုန်ကန်ကန်ဆိုးဖြတ်ချက်ချပြီးမလုပ်ဘဲနဲ့ ပြီးပြီးရောသဟောနဲ့ လွယ်လွယ်တွေးကာ ဆိုးဖြတ်ချက်ချပြီး ပြုလုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နှောင်တစ်ချိန်မှာ ပြုပြင်ဖို့ အလွန်ခက်ခဲ တဲ့အရာတွေအဖြစ် ရောက်ရှိသွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ကြီးသူမ တွေ ပြောဆိုဆုံးမခဲ့တာရှိပါလျက် ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ်တွေးပြီး အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ဖန်တီးမိခဲ့တဲ့ ကျုပ်ဘဝ ခုတော့ ဝုက္ခ လှလှကြီးတွေ ခဲ့ပြီပေါ့ဗျာ။

၁၃၂ □ မောင်ဆွေ(ကောင်စု)

ကျွန်ုပ်နဲ့ မကွာပါဘူး။ သုံးဆယ်ပဲကွာတာ။ ဒါ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့။ တချို့ဆို ကျုပ်တို့အရွယ်က ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေနဲ့တောင် ယူသေး... အဟေး... ဟေး... ။

ဒါ... ထားပါလေ။ ကျုပ်ရဲ့ချစ်ဖုန်းအကြောင်း ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ခင်ကြည်တင့်က... လုံးကြီးပေါက်လှ၊ ပြီးတယ်၊ မောက်တယ်၊ တင့်တယ်၊ မြည့်တယ်၊ ပေမီဂေါက်မီ ၅ပေ ၄လက်မ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဆံပင်ကြီးတွေ၊ နက်မှောင်ထူဝန်းနေတာပဲ။ ဖြန့်ချထားလိုက်လို့ကတော့ တံကောက်ခွက်အထိရောက်တယ်။ အသားက ညိုချော။ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေနဲ့ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေက ကျုပ်ရဲ့အချစ်စိတ်ကို သူ့အပေါ်မှာ အကုန်ယိုဖိတ်စေအောင် ပြုစားခဲ့ကြတာပေါ့။

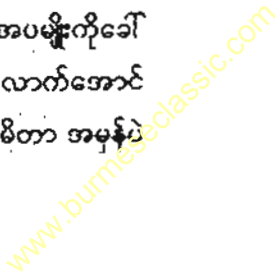
ကျုပ်က အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်လေ။ ပထမအိမ်ထောင်က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်၊ သက်တူရွယ်တူ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ဆုံးသွားပြီ။ သူ့နာမည်က ဂေါ်ကျင်ငွေတဲ့။ ကျုပ်အခေါ်တော့ ကျင်ငွေပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့က နယ်မြို့တစ်မြို့မှာ သူ့ဌေးစာရင်းဝင်တွေလေ။ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်ပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ သားထောက်သမီးခံ မရှိခဲ့ဘူး။ သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျင်ငွေဆုံးသွားတော့ ကျုပ်

မန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းပယ် မုဆင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၃၃

အသက် ငါးဆယ်ပါ။ ရှိတဲ့စည်းစိမ်ကို ဘုရားကျောင်းကန်လည်း ဈေး ချင်သေးတော့ သားထောက်သမီးခံမရှိတဲ့ ကျုပ်... ဆေးဝေးမီးယူ ကလေးလည်းရအောင် မအိုခင်၊ မနာခင်၊ မသေခင် ကျုပ်ရှိတဲ့စီးပွားကို နောက်လန်းမယားတစ်ယောက်နဲ့ လူစည်းစိမ်ခံစားရအောင်ဆိုပြီး ကျုပ်အသက်ထက် ထက်ဝက်ငယ်တဲ့ ခင်ကြည်တင့်ကို ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူခဲ့တာ (၁၀)နှစ်တောင်ရှိခဲ့ပြီပေါ့။

ခင်ကြည်တင့်ဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပေမယ့် ပင်ကိုအရည်အသွေးရှိသူဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့ အကြောင်းပါခဲ့တယ်ဆိုရင် ဝဲ ကျုပ်စိတ်ကြိုက်ဆင်မြန်းပေးခဲ့တဲ့အခါ အလွန်လှတဲ့ ပန်းပုသူဇာ ကျုပ်လက်ထဲ နတ်သိကြားတွေက ဖန်ဆင်းစေလွှတ်လိုက်လေရောသလားလို့ ထင်မှတ်မှားမိပါတယ်။

တကယ့်ကိုပါပဲ။ မီးခဲပြာဖုံး ခင်ကြည်တင့်ရဲ့အလှအပတွေဟာ ထင်းထင်းကြီးပေါ်လာတာတွေလိုက်ရတော့ အရပ်ထဲကလူတွေအားလုံး ဘာပြောကြတယ်မှတ်သလဲ။ ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးဆိုတာ ခင်ကြည်တင့်လို အလှအပမရှိကိုခေါ်တာတဲ့။ အဲသလို ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ ဩချရလောက်အောင် လှတဲ့ ခင်ကြည်တင့်ကို ကျုပ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်မိတာ အမှန်ပဲဆိုတာ မိတ်ဆွေ ယုံပြီမတုတ်လား။

၁၃၄ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

အံ့သက်အရွယ် ကွာခြားပေမယ့် ခင်ကြည်တင့်ဟာ ကျပ်အပေါ်မှာ နည်းနည်းကလေးမှ မဖောက်ပြားခဲ့ဘူး။ မယား ဝတ္တရားမှန်သမျှ အကုန်အစင် ကျေပွန်အောင်ပြုစုရင်း ကျပ် နဲ့ပေါင်းသင်းခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့ ခရီးကိုတောင်ရောက်ခဲ့ပါ ပေါ့။

အဲ... ဒါပေမဲ့ ဟိုတလောကလေးက ခင်ကြည်တင့် ကျပ်အပေါ်ဆက်ဆံတာ ဆားမပါတဲ့ဟင်းချိုသောက်ရသလို ပဲ။ ပေါ့ဟာဟာနဲ့။ ဘာလိုအပ်နေမှန်း ကျပ်မသိဘူး။

အိမ်ထောင်သူခ မပြည့်ဘူးလို့ ကျပ်ထင်မိတယ်။ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပေါင်းသင်းလာတာဗျာ။ အကြင်လင် မယားဘဝ ဆယ်နှစ်တောင်ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ခင်ကြည်တင့် မူမပျက် ပေမယ့် တစ်ခုခုလိုနေသလိုပဲလို့ တနံနံနဲ့ နေ့စဉ်ခံစားလာရ တဲ့ ကျပ် . . . ကြာတော့လည်း ဘုံဆိုင်မှာ ယမကာကိုအဖော် ပြုရင်း စိတ်ကိုဖြေဖို့ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့မိတယ်ဗျို...။

ခင်ဗျားလည်းသိမှာပါ။ အရက်မူးတာဟာ မူးတာပဲ။ ရင်ထဲကဝေဒနာဟာ ဝေဒနာပဲ။ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ အရက် သောက်လို့ အရက်မူးသွားရင် ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲ၊ နှလုံးထဲ မှာ ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာတွေ ပြေပျောက်သွားလိမ့်မယ်မထင်

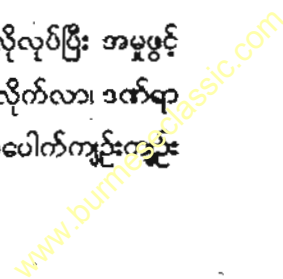
မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မှခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၃၅

နဲ့။ အဲဒီကျမှ ပိုဆိုးတာဗျို။ ထန်းရည်မူးတော့ ကွဲဒိုးပေါ် တဲ့။ အရက်မူးတော့ လူ့ဒိုးတာပါပေါ်သလားမသိဘူး။ အရက်မူးမူး နဲ့ ကျပ် ဘုံဆိုင်ထဲမှာ ဒီကောင်မကို သတ်မှဖြစ်မယ်။ ခင်ကြည် တင့်ကို သတ်မှဖြစ်မယ်။ ခင်ကြည်တင့်ကိုသတ်ကိုသတ်ရမှ အေး မယ်... ဆိုတဲ့စကားတွေ အကြိမ်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် မူးမူးနဲ့ ကျပ်ပြောမိခဲ့တယ်။

မကြာပါဘူး။ ခင်ကြည်တင့်တစ်ယောက် . . . ဟုတ် တယ်... ခင်ကြည်တင့်ဆိုတဲ့ ကျပ်မိန်းမ၊ ကျပ်ရဲ့ချစ်လှစွာသော ဇနီး၊ ကျပ်သတ်ပစ်ချင်ရလောက်အောင်မုန်းခဲ့တဲ့ဇနီး၊ ကျပ် အိမ်အောက်ထပ်သနပ်ခါးကျောက်ပြင်ရှေ့မှာ ထဘီရင်လျားနဲ့ ခွေခွေကလေးသေနေပါရောလား။

ဘုံဆိုင်ကနေပြန်လာတဲ့ ကျပ် ခင်ကြည်တင့်အလောင်း ကိုလည်းမြင်ရော မူးနေတာတွေ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိ ဘူး။ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနဲ့ နောက်ဆုံး ရဲစခန်းကိုပြေး ပြီး အကြောင်းကြားရတော့တာပေါ့။

ကျပ်ကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းမှာ တရားလိုလုပ်ပြီး အမှုပွင့် တော့ စခန်းမှူးနဲ့အဖွဲ့ ကျပ်အိမ်ကို ချက်ချင်းလိုက်လာ။ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်ရှာတော့ ရင်အုံမှာ သွေးစို့နေတဲ့ အပေါက်ကျည်းကျည်း

၁၃၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ကလေးတစ်ခုကို တွေ့တော့တာပဲ။ လျှင်လိုက်တဲ့ ရဲမျက်စိဗျာ။ သူတို့အရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျုပ်မိန်းမကိုယ်ပေါ် ဒဏ်ရာကို လိုက်ရှာတာ နဲ့လို့။ ကျုပ်ဖြင့် မတွေ့မိပေါင်။ ဒါကြောင့်လည်း ရဲဖြစ်နေကြတာကိုး။

ဒါပေမဲ့ဗျို့... သုံးရက်လောက်နေတော့ ကျုပ်ကို ရဲ တွေလာဖမ်းတော့တာပဲ။ သူတို့ပြောတော့ ဖမ်းတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ခင်ဗျားအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရအောင် ခေတ္တထိန်းသိမ်းထားတာပါတဲ့။ တရားခံအစစ်အမှန်ပေါ်လာလို့ အဲဒီတရားခံကိုဖမ်းမိတဲ့နေ့ကျရင် ခင်ဗျားအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရပြီမို့ ချက်ချင်းပြန်လွှတ်ပေးမှာပါတဲ့...။

ဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပဲ စခန်းမှူးက...

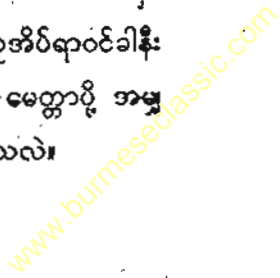
'ဒီမှာ ဦးမြညို... ဦးမြညိုအနေနဲ့ ရပ်ကွက်ထိပ်က ဘုံဆိုင်မှာ အရက်သောက်တိုင်း ခင်ကြည်တင့်ကိုသတ်ပစ်ရမယ်၊ ခင်ကြည်တင့်ကိုသတ်ရမှအေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာ မှန်သလား' လို့ မေးတယ်ဗျို့။

ကျုပ်ကလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောမိခဲ့တဲ့အကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ပြီး ပြောရုံသာပြောတာပါ။ တကယ်မသတ်ခဲ့ရိုးအမှန်ပါလို့ ထပ်ပြောရတာပေါ့။

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းပယ် မှင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၃၇

ဒီတော့ စခန်းမှူးက ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ။ စိတ်အေးအေးထားပါ ဦးမြညို။ ဘုရားတရားလည်း မမေ့ပါနဲ့။ တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်။ တစ်နေ့ အမှန်တရားပေါ်လာမှာပါတဲ့။ တဲ... ဒါတော့ဗျာ... ကျုပ်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ပဲ။ တရားကိုနတ်စောင့်မှန်းတော့ သိတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း အပြင်မှာ တဏှာရာဂအပိုက်အမှောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းခဲ့မိလို့ ဘုရားမေ့၊ တရားမေ့နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးချောနဲ့ အချစ်ပလူးနေခဲ့တဲ့ ကျုပ်ဆိုတဲ့ သက်ကျားအို အချစ်ထဲရောက်မှ နောင်တရပြီး ဘုရားတနေခဲ့မိတာ။ အခုဆို နေ့စဉ်ညစဉ် ဘုရားမှန်မှန်ရိုခိုးရတဲ့ အကျင့်ကောင်းတစ်ခုရခဲ့တာ ကျုပ်အတွက် တကယ်အနှစ်ပဲဗျို့။

အချစ်ထဲမှာ တခြားလူလာပြီး ကိုယ့်ကိုရန်မူမှာလည်း မပူရဘူး။ ရှေ့မှာတွေ့လား။ ရဲသားအစောင့်တွေနဲ့ စိတ်ချလက်ချ ကျုပ်ဘဝ။ ညဆို ခေါင်းပြားအောင်အိပ်လို့ရတယ်။ ထမင်းဆိုလည်း အချိန်မှန်မှန် အချုပ်ကကျွေးတယ်။ ထမင်းငတ်မှာလည်း မပူရဘူး။ မနက်စောစောတစ်ကြိမ်၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး တစ်ကြိမ် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ဘုရားဝတ်တက်၊ မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းဝေရတယ်။ ဘယ်လောက် မင်္ဂလာရှိသလဲ။

ဒီအကျင့်ကောင်းတွေ အပြင်မှာလုပ်နိုင်ရင် ဘယ်
လောက်ကောင်းမလဲ။ ကျုပ် ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးကြည့်တာနော်။

အခုဆို အချုပ်ခန်းထဲ ကျုပ်ရောက်နေတာ တစ်ပတ်
တောင်ရှိနေပြီနော့...။

“ပုံစံ”

ဟော့... တာဝန်ကျကင်းသမား သတိပေးနေတယ်။
ပုံစံထိုင်ရဦးမယ်နော့...။ ပြီးမှ ကျုပ်ဘဝအကြောင်းဆက်ဦး
မယ်။

“ဦးမြညို... အပြင်ထွက်မယ်... စခန်းမှူးနဲ့တွေ့ရ
မယ်”

ကျုပ်ကိုလာခေါ်တာပဲဗျ။ ကျုပ် အဲဒီရဲဘော်နဲ့ လိုက်
သွားလိုက်ဦးမယ်နော်။

“ထိုင်ပါ ဦးမြညို... ကျန်းမာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝိုင်းကြီး... ကျန်းမာပါတယ်”

“အေးဗျာ... ဦးမြညိုကို ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြော
ထားတဲ့အတိုင်းပဲ... တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်... မကြာခင်
တရားခံအစစ်အမှန်ကို ပေါ်ပေါက်ရစေမယ်... အဲဒီအခါကျ

ရင် ဦးမြညိုရဲ့လုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ စိတ်အေးချပြီဆို
ချက်ချင်းအိမ်ပြန်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုတာလေ... မှတ်မိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... မှတ်မိပါတယ် ဝိုင်းကြီး”

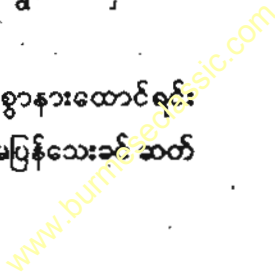
“အခု... ဒီကနေ ဦးမြညို ပြန်လို့ရပါပြီ... တရားခံ
အစစ်အမှန်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိလာခဲ့ပါပြီ... သက်သေခံ
ပစ္စည်းတွေလည်း သိမ်းဆည်းခဲ့ပြီးပြီ... တချို့သက်သေခံပစ္စည်း
တွေကို ကျွမ်းကျင်သူပညာရှင်တွေဆီက အတည်ပြုချက်ရယူဖို့
ဓာတုဗေဒဝန်ရုံးတို့ပို့လိုက်ပါပြီ...။

တရားခံတော့ ဦးမြညို အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်...။
ဦးမြညို ရဲ့ခြံထဲမှာ အိမ်တစ်လုံးသတ်သတ်ဆောက်နေကြတဲ့
ဦးမြညိုညီမ ခေါ်ချောတင်ရဲ့သား မောင်တင်ရှိနိပဲ”

“ဗျာ...။”

ကျုပ် ဗျာတစ်လုံးပဲ အာမေဇိုတ်ပြုနိုင်ပြီး ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွားမိခဲ့တယ်။ မောင်တင်ရှိနိဟာ ကျုပ်တူ
ပဲ။ ကျုပ်ရဲ့တူအရင်းခေါက်ခေါက်...။ အရွယ်က နှစ်ဆယ်
ကျော်... ရှိလှ နှစ်ဆယ်သုံးပေါ့။

စခန်းမှူးပြောသမျှ အံ့ဩကြီးစွာနားထောင်ရင်း
စခန်းမှူးက အိမ်ပြန်ခွင့်ပြုတာနဲ့ ကျုပ် အိမ်ပြန်သေးခင် ဆတ်

၁၄၀ □ မောင်ဆွေ(ကောင်ငု)

ရန်ခိုသေးတဲ့ ကျုပ်ဘဝဇာတ်အကြောင်း ခင်ဗျားကို ဆက်ပြောပြဦးမယ်။

စခန်းမှူးပြောပြတဲ့ ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ကျုပ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းထဲက ကျုပ်မိန်းမ ခင်ကြည်တင့်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့တူတော်မောင် တင်ရှိန်တို့ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုဗျ..။

သားထောက်သမီးခံမရှိရှာသော ဦးမြညိုသည် ခင်ကြည်တင့်ဆိုသော ဇနီးချောနှင့် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ၌ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်တည်းနေရသည်ကို စိတ်အားဝယ်မိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဆွေမျိုးညာတီတို့ကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့လိုသော ရှိရင်းစွဲစိတ်စေတနာအမှန်တို့ကတစ်ကြောင်း စသည့် အကြောင်းနှစ်ခုတို့ကြောင့် ညီမအရင်း ဒေါ်ချောတင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို မိမိ၏ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ၌ အိမ်တစ်ဆောင် သီးသန့်ဆောက်ပေးပြီးနေစေခဲ့၏။

မောင်တင်ရှိန်မှာ အသက် (၂၀)ကျော်ပြီဖြစ်ပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းသဖြင့် ဦးမြညို၏အိမ်မှဗဟုတီရက်စွဲများဖြစ်သော ထင်းခွဲခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်းအမှုများ ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးရန် ဦးမြညိုက မှာကြားထားသဖြင့် မောင်တင်ရှိန်သည် ဦးမြညို

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မှောင်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၄၁

၏နေအိမ်အား အခါမလပ် သွားရောက်လျက် ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးရလေ၏။

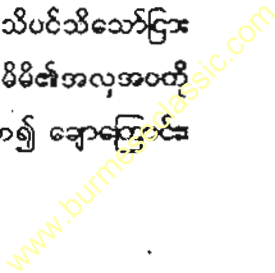
လက်ပွန်းတတီး အတူနေထိုင်ရမန်များလာသောအခါ မောင်တင်ရှိန်သည် လှချင်တိုင်းလှနေသော ခင်ကြည်တင့်၏ မှိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့အပေါ် ထဏှာရာဂစိတ်ဖြင့် တပ်မက်မှုများဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါ မောင်တင်ရှိန်သည် ဦးမြညိုမရှိခိုက် ဈေးဝယ်ရန် ဖြီးလိမ်းဝတ်စားပြီး အပြင်ထွက်လာသော ခင်ကြည်တင့်အနားရောက်သွားပြီး..

“ဟာ.. ဒီလိုဆိုတော့ တို့မမတင့်က သိပ်ချောသိပ်လှတယ်ဗျာ.. တကယ့်ကိုပါပဲ.. မင်းသမီးရှုံးလောက်အောင် လှပါပေတယ်”

“အမယ်လေး.. မောင်တင်ရှိန်ရယ်.. မြှောက်နေစရာမလိုပါဘူး.. မုန့်စားချင်ရင် ရိုးရိုးပြောလည်း ရပါတယ်.. ဈေးကအပြန် ဝယ်ခဲ့ပါမယ်.. ပြော.. အာမုန့်စားမလဲ”

မိမိကိုယ်တိုင် ချောမှန်း လှမှန်း သိပင်သိသော်ငြားလည်း မိန်းမတို့၏သဘောသဘာဝအတိုင်း မိမိ၏အလှအဝတို့အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်က နှုတ်မှဖွင့်ဟ၍ ချောကြောင်း

၁၄၂ □ တောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

လှကြောင်းပြောလာပြီဆိုလျှင် မနောဗိတ်တွင် သဘောခွေ တတ်ကြရကား ယခု မောင်တင်ရွှန်က 'မမတင့်.. သိပ်ချော သိပ်လှတာပဲဗျာ' ဟူသောပြောစကားကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားပြီး မခိုတရိုးတန်အမှုအရာဖြင့် မောင်တင်ရွှန် အား ပြီးထေ့ထေ့ကလေးပြန်ကြည့်ကာ ခင်ကြည်တင့်က ပြန် ပြောလိုက်လေသည်။

အမေးရှိက အဖြေရှိရမည်ဟူသောစကားအတိုင်း ခင်ကြည်တင့်မေးလာသောစကားကို အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ် အနေဖြင့် အသုံးချကာ ကိုယ်လိုရာဆွဲ၍ပြောရန်အတွက် မောင်တင်ရွှန်သည် ဘေးဘိဝံသာကို ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ် မှာ အမေကလည်း အပြင်သွားခိုက်ဖြစ်၍ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဦးမြညိုကလည်း အလုပ်ကိစ္စနှင့် မနက်ကတည်းက အပြင် ထွက်သွားသည်ဖြစ်၍ နှစ်ဦးတည်းဆုံခိုက်မို့ မောင်တင်ရွှန် သည် နှုတ်မှစကားအချို့ကို အရဲစွန့်၍ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်စားချင်တဲ့မုန့် မမတင့်က တကယ်ကျွေး မှာလား”

“ကျွေးမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်စားချင်တာ အချစ်မုန့် မမတင့်ရဲ့”

မုန့်လိုကျားနဲ့ တောရိုင်းဘယ် မှခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၄၃

“ဟဲ့.. အို”

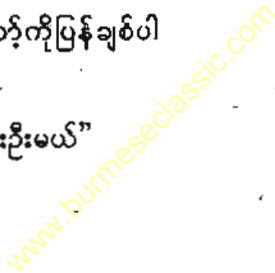
မထင်မှတ်သော မောင်တင်ရွှန်၏စကားကြောင့် ခင် ကြည်တင့်၏နှုတ်ဖျားမှ အာမေဠိတစ်စကားအချို့ထွက်ပေါ်လာ၏။

(၁၀)နှစ်တာကာလခရီးကို ပြတ်သန်းခဲ့ပြီဖြစ်သော အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သော်ငြားလည်း အိမ်ထောင်သာကျ ခဲ့ပြီး လူကြီးသူမတို့နေရာချပေးခဲ့မှုကြောင့် အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ခဲ့ရသော ခင်ကြည်တင့်တစ်ယောက် တစ်ခါမျှ လူပျိုစကား အပြောမခံခဲ့ရဖူးသဖြင့် မောင်တင်ရွှန်၏ လူပျိုစကားကြား လိုက်ရသောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူဖိန်း ဖိန်းသွားရပြီး သွေးတို့သည် ဗလောင်ဆူဝေသွားရတော့၏။

“ဟုတ်တယ် မမတင့်ရဲ့.. မမတင့်ကို ကျွန်တော် ချစ် နေမိတာ အတော်ကြာသွားပြီ.. အကြောင်းအမျိုးမျိုးထောက် ပြီး ဆင်ခြင်နေရလို့သာ ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

အခုတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ ဒီဝေဒနာကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး.. မမတင့်ရဲ့မေတ္တာစက်ရိပ်မှာ မှေးမှိတ် နားခိုပါရစေလား မမတင့်ရယ်.. ကျွန်တော့်ကိုပြန်ချစ်ပါ လားဟင်..”

“မောင်တင်ရွှန်.. မမတင့် ဈေးသွားဦးမယ်”

စကားကြွယ်သော မောင်တင်ရှိန်၏အပါးမှ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာဖို့ ခင်ကြည်တင့်ကြီးစားရတော့၏။ ကြာရင် ဘေးလူတွေတွေ့သွားကြမှ အခက်။

ဈေးသို့ရောက်လာသော်လည်း ခင်ကြည်တင့်မှာ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့်ဖြစ်ကာ ဘာဝယ်၍ဝယ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေရတော့၏။ မောင်တင်ရှိန်၏ လူပျိုစကားသံများက ခင်ကြည်တင့်အာရုံထဲဝယ် လွှမ်းမိုးနေဆဲပင်။

နေအိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်တံခါးပိတ်၍ ကိုယ့်အိမ်မှုကိစ္စအလုပ်ကိုလုပ်ရင်း မောင်တင်ရှိန်အိမ်ဘက် မသိမသာလှမ်းကြည့်မိ၏။ အိမ်၌ မောင်တင်ရှိန်၏အိမ်အယောင်မတွေ့ရ။ မောင်တင်ရှိန်၏မိခင် ဒေါ်ချောတင်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ ထိုမှ တစ်ရက်. . နှစ်ရက်. . သုံးရက်. . လွန်မြောက်လာသည့်တိုင် မောင်တင်ရှိန်ကိုမတွေ့ရ။ ခင်ကြည်တင့်ရင်ထဲ တစ်မျိုးလိုနေသလိုလို ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မနေသာတော့ဘဲ ဒေါ်ချောတင်နှင့်ဆုံတွေ့ခိုက် စကားစလိုက်၏။

“အဒေါ်. . မောင်တင်ရှိန်တစ်ယောက် မတွေ့တာ အတော်ကြာနေပြီ. . ဘယ်သွားနေသလဲ”

“ဪ. . ဟုတ်ပါရဲ့ ခင်ကြည်တင့်ရယ်. . ကောင်လေးရွာသွားနေတယ်လေ. . ရွာကို သတိရလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်သူ သွားဦးမယ်ဆိုပြီး သွားတာပဲ. . တစ်ပတ်လောက်နေရင် ပြန်လာမှာပေါ့”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး. . အစ်ကိုကြီး ဦးမြညိုကလည်း မေးနေတာနဲ့ သူပြန်လာရင် အိမ်ခဏလွှတ်လိုက်ဦးနော်”

“အေး. . အေး. . ခင်ကြည်တင့်ရေ. . လွတ်လိုက်မယ်”

“မမတင့်. . ကျွန်တော့်ကို မှာတယ်ဆို”

“အေး. . ဟုတ်တယ်. . ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ရွာကိုသွားနေတာပါ. . သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း မတွေ့ရတာကြာတာရယ်၊ ပြီးတော့ မမတင့်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မုန်းများမုန်းသွားပြီလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြစ်လာတာရယ် ကြောင့်ပါ”

“မင်းကို မမတင့်က စိတ်ဆိုးတယ်လို့ ပြောလို့လား”

၁၄၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“ဟာ.. ဒါဆို မမတင့် ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ပေါ့..
ဝမ်းသာလို့က်တာ မမတင့်ရယ်..”

“ဟဲ့.. အို.. မောင်တင်ရှိန်.. မတော်ပါဘူးကွယ်”

“ချစ်လွန်းလို့ပါ မမတင့်ရယ်”

“အို.. ခက်တော့တာပဲ”

“သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ”

“မောင်လေးရယ်..”

ခြေသွက်လက်သွက်နိုင်လှသော မောင်တင်ရှိန်၏ အယုအယ အချောအမြူများအောက်ဝယ် ခင်ကြည်တင့်တစ် ယောက် မိန်းမောစွာ သာယာခံစားရင်း ကိလေသာအမှောင် အတွင်း တစ်စထက်တစ်စ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့မိချေပြီ။

အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့၏ အပြု အစုအယုအယများ အကွာကြီးကွာမှုကြောင့် ခင်ကြည်တင့် သည် ခင်ပွန်းသည် ဦးမြည့်မရှိသည့်အခါတိုင်း လူ့အလစ်တွင် မောင်တင်ရှိန်အတွက် ကိလေသာတံခါး အမြဲဖွင့်ပေးထားခဲ့ ၏။

မောင်တင်ရှိန်နှင့် ခင်ကြည်တင့်တို့နှစ်ဦးသား ဆုံတွေ့

သုံးနားညီစာပေ

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောပိုင်ဆံပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၄၇

တိုင်း ဇာခန်းဆီးပဝါပါးပါးသည် အမြဲတမ်းလှုပ်ခါခဲ့ရသော အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့ချေ။ ဇာခန်းဆီးနောက် တွယ်မှ လှိုက်ဖိုမောသံများ၊ ပင့်သက်ရှိုက်သံများကို ဇာခန်းဆီး ဗုဒ္ဓအပ မည်သူမျှ မကြားနိုင်ခဲ့သလို၊ ဇာခန်းဆီးနောက်တွယ်မှ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အချစ်ရည်လူးခဲ့ကြသော မောင်တင်ရှိန် နှင့် ခင်ကြည်တင့်တို့ မျောက်ဇာတ်ကို မည်သူမျှ မမြင်မတွေ့ နိုင်ခဲ့။

သို့သော်.. နေ့လယ်ခင်း မောင်တင်ရှိန်နှင့် အချစ် ဝလူးခဲ့သော ခင်ကြည်တင့်မှာ ညပိုင်းတွင် ဦးမြည့်အပေါ် ဓယားဝတ္ထု ရား မကျေပွန်နိုင်တော့ဘဲ လစ်ဟာမှုတွေ များပြားလာတော့၏။ အိမ်ထောင်သူခ မခံစားရဘဲ ပျက်ကွက် မှုတွေ များပြားလာသဖြင့် ခင်ကြည်တင့်အပေါ် ဦးမြည့် သံသယဝင်လာခဲ့၏။

သို့သော် လက်ညှိုးတိုးပြစရာကလည်းမရှိ၊ ပတ်ဝန်း တျင်မှလည်း တီးတိုးသံပင်မကြားရ။ အခက်တွေ့နေသော ဤ တိစ္ဆာကို ဦးမြည့်သည် ဘုံဆိုင်တွင် ယစ်ရွှေရည်ဖြင့် ဖြေသိမ့် မှီကြိုးစားခဲ့ရတော့၏။

၁၄၇ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“မမတင့်. . မောင့်ကိုချစ်လား”

“ချစ်တာပေါ့ မောင်ရယ်. . မေးနေဖို့လိုသေးလား. .

ဒီအခြေအနေတောင်မှပဲ ရောက်နေပြီပဲဟာ”

“မောင့်ကိုချစ်ရင် မောင်ခေါ်ရာလိုက်ခဲ့ပါလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင်ရယ်. . အခုအခြေအနေက အကောင်းဆုံးပါပဲ. . မောင်နဲ့ မမတင့်တို့ ခုလို နေ့လယ်နေ့ခင်း ယောက်ျားမယ်. . ပြီးရင် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ဇနမယ်. . ဒါ ဘာလိုသေးသလဲ”

ရေချိုးပြီးခါစ ထဘီရင်လျားဖြင့် မှန်တင်ခုံရေ ကျောက်ပြင်ထက်ဝယ် သနပ်ခါးသွေးနေရင်းမှ ခင်ကြည်တင့် သည် မောင်တင်ရိုက်ပြောသမျှ စိတ်အေးလက်အေး ပြန်ဖြေ နေမိ၏။

“လိုတာပေါ့ မမတင်ရဲ့. . မောင့်အဝက သကြားလုံး တစ်လုံးကို နှစ်ယောက်အတူ တစ်လှည့်စီးစားနေရတဲ့ကလေး တွေလိုဖြစ်နေပြီ. . မမတင့်ကို မောင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင် ချင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးမောင်. . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင့်ကိုချစ်တာဟာချစ်တာပဲ. . ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့ အားကိုးလောက်တဲ့ အလုပ်အကိုင်မယ်မယ်ရရ မောင့်

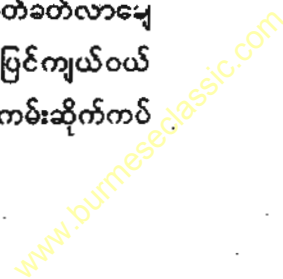
မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းဝံပယ် မုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၄၉

မှာ မရှိဘူး. . မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူနေကြရင် ထမင်းရည် အတူလျက်ရမယ့်ပုံစံနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးမောင်. . ပြီးတော့ ဦးမြညိုဟာ မမတင့်အပေါ်မှာ လင့်ဝတ္ထရား ဘာမှမပျက်ကွက် ခဲ့ဘူး. . ဒီတော့ သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကားကားပစ်ထားခဲ့ရက်ဘူး”

“ဪ. . မမတင့်က ဒီလိုလား. . မမတင့်ဘက်က

ပြတ်သားတော့လည်း မောင့်ဘက်ကလည်း ပြတ်သားရတော့ မှာပေါ့. . ဒီမှာကြည့်စမ်း မမတင့်. . မောင်ခေါ်ရာမလိုက်ဘူး ဆိုရင် ဟောဒီ သံစူးချွန်နဲ့ မမတင့်ကိုအသေသတ်ပြီးမှ မောင် ဒီနေရာကပြန်မယ်. . ဒီတော့ အသက်မသေချင်ရင် မမတင့် မောင်ခေါ်ရာလိုက်ခဲ့. . ဒါပဲ”

မောင်တင်ရိုက်၏ရာဇသံကြောင့် ခင်ကြည်တင့် ချက်လုံးပြုစုရချေပြီ။ လင်ကြီးငုတ်တုတ်ရှိပါလျက် မမြင်ကွယ် ရာတွင် လင်ငယ်နှင့် ဖောက်ပြန်မိသော ခင်ကြည်တင့်။ လှေကြီး ပေါ်တွင် လှေငယ်တင်၍ အချစ်ရေယာဉ်ကြော့မျောမိခဲ့သော ခင်ကြည်တင့်။ ယခု အချစ်မှန်တိုင်းထန်ထန်အကြားဝယ် ပဲ့စင် တ ပုတ်၍ လှိုင်းတို့ကလည်း အရှိန်ပြင်းစွာ ပုတ်ခတ်လာမျှ ပြီ။ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် အချစ်ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ဝယ် ခင်ကြည်တင့်တစ်ယောက် ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်းဆိုက်ကပ် ရမည်မှန်းမဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ချေ။

ခင်ကြည်တင့်သည် မောင်တင်ရွှိန်၏လက်တွင်းမှ သံစူးချွန်ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်ရင်း အရဲစွန့်၍ ပြောလိုက်မိသည်။

“မောင်က သတ်ရဲရင် မမတင့် သေပုံပါတယ်”

“တကယ်လားမမတင့်.. ဒါဆိုလည်း မထူးပါဘူး..

ကဲ.. ရော..”

‘စွပ်’ ခနဲ အသံနှင့်အတူ သံစူးချွန်သည် ခင်ကြည်တင့်နှလုံးသားရင်နှစ်ဖွာအတွင်း စူးနှစ်ဝင်ရောက်သွားသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခင်ကြည်တင့်၏နှုတ်ဖျားမှ ‘အင့်’ ခနဲ ညည်းညူသံတိုးတိုးညင်းညင်း ထွက်ပေါ်လာလျက် ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခနဲလဲကျသွားတော့၏။

မောင်တင်ရွှိန်သည် ခင်ကြည်တင့်၏ရင်အုံပေါ်မှ ထွက်လာသော သွေးအနည်းငယ်ကို ခင်ကြည်တင့်၏အနီးအနားမှ ချွေးခံအင်္ကျီတစ်ထည်ဖြင့်သုတ်လိုက်ပြီး ထိုအင်္ကျီကို လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာတစ်ခုတွင် တိတ်တဆိတ်ဝှက်ထားလိုက်ကာ အခင်းဖြစ်အရပ်မှ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာလျက် မိမိ၏အိမ်သို့ ဟန်မယှက်ပြန်လာခဲ့တော့၏။

အဖြစ်အပျက်က အဲဒါပဲပေါ့ဗျာ။ ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်တင်ရွှိန်က ကျုပ်မိန်းမကိုပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ရည်းစားစာတစ်စောင်ကို ခြံထဲကအိမ်သာအမိုးကြားမှာ ရဲတွေက သဲလွန်စအဖြစ် ရှာတွေ့ခဲ့ရာက မောင်တင်ရွှိန်ကို တရားခံအဖြစ် စုံစမ်းစစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ခဲ့တာပဲဗျို့.. .။

ခင်ဗျားတို့လည်း ကျုပ်လိုမဖြစ်ကြရအောင် မိန်းမများယူမယ်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ အသက်အရမ်းကွာတဲ့ မိန်းမငယ်ငယ်ကလေးတွေ မယူကြနဲ့ဗျို့။

မိန်းမငယ်ငယ်ကလေးယူမိတဲ့ကျုပ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ ပြီးပြည့်စုံအောင် မဖြည့်ဆည်းနိုင်ရာက အစပြုပြီး နောက်မီးလင်းတဲ့ ကျုပ်မိန်းမကြောင့် အခု ပြဿနာကြားထဲ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲကြုံရတာ ခင်ဗျားအမြင်ပဲ။ ကဲ.. ကဲ.. ကျုပ်သွားမယ်ဗျို့.. .။

ဦးမြညိုသည် အချုပ်ခန်းအတွင်းမှအဖော်အား နှုတ်ဆက်ရင်း ပေါ့ပါးသွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ရဲစခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားပါတော့သတည်း။

ချိယုငွေကုဉ်းချိန္ဒ

မောင်ဆွေ၊ တောင်ငူ

ကျွန်တော့်ဆရာ၏မိတ်ဆွေဆိုသည်မှာ ဝေယျာခင်ဦး ဌိနေသည့် ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေးမှ ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်၏ဆရာမှာ ပြည်တော်သာရိပ်သာ၌နေပြီး သူလည်း ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေးမှ စက်ပြင်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်၍ ညက လူပျောက်ရှာရာ၌ အကူအညီတောင်းခြင်းဖြစ်ပေမည်။

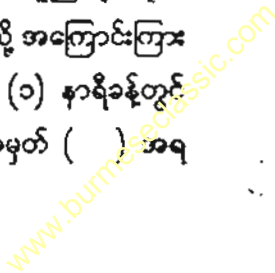
ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သတင်းတစ်ပုဒ်ရရှိဖြစ်၍ အမှတ် (၁) ရဲစခန်းသို့ပြေးလာခဲ့၍ စာရေးကြီးဦးမောင်ကိုထံ အကျိုးအကြောင်းမေးလိုက်ပြီး တိုင်ချက်ကို ကူးယူလိုက်သည်။

တိုင်ချက်မှာ ရထားတစ်စင်းစင်းပေါ်က လိမ့်ကျခဲ့ဟန်တူသော အမည်မသိလူတစ်ယောက်အား ညအမှောင်ကြီးအတွင်း ညည်းညူနေသံကြား၍ ရပ်ကွက်ရယကလူကြီးများနှင့် ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေကြရာ ရထားလမ်းနံဘေး ချုံပုတ်များပေါ်တွင် လဲကျလျက်တွေ့ရပြီး ဒဏ်ရာများရထား၍ ရယကလူကြီးများကိုယ်တိုင် ဆေးရုံပို့ခဲ့ပြီး အခင်းဖြစ်ရပ်ကို ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားသတင်းပို့ခဲ့သည်ဟုဆို၏။ ထိုလူနာမှာ ည (၁) နာရီခန့်တွင် ဆေးရုံ၌ ဆုံးသွားသဖြင့် သေမှုသေခင်း အမှတ် ( ) အရ

ချုံပုတ်ထဲက ညည်းသံကြီး

“သိန်းဆွေကြီးရေ. . ငါတို့ ညတုန်းက တစ်ညလုံး မအိပ်ရပါဘူးဟယ်. . တို့မိတ်ဆွေလင်မယားပေါ့. . သူတို့ အိမ်နားကကောင်ကလေး ညတုန်းကပျောက်လို့ လိုက်ရှာကြတာ. . ဆေးရုံဟောင်း လမ်းဘေးအမှောင်ထဲမှာ သူများရိုက်ထားတာနဲ့တူပါတယ်. . ဒဏ်ရာတွေနဲ့တွေ့လို့ ဆေးရုံပို့တာ သေသွားပြီတဲ့. . အဲဒါ တစ်ညလုံး ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နဲ့ဟယ်. . ငါတို့ဆီကိုလည်းလာတာနဲ့ တို့ပါ ဆေးရုံလိုက်သွားရတယ်. . အိပ်ရေးတွေပျက်တာပေါ့”

ဟု ညည်းညည်းညူညူနှင့် ဆရာကတော်သည် ညတုန်းကအဖြစ်အပျက်များအား ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆင့်ပြန်၍ ဖောက်သည်ချနေပါတော့သည်။

၁၅၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

အနေယူဆောင်ရွက်ထားရှိသည်ဟုသာ နေသားဖော်ထုတ်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

တိုင်ချက်သတင်းကို ကူးယူခဲ့ပြီး အခင်းဖြစ်ပွားရာ ဒေသ ရပ်ကွက်ရယကဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းရီထံ ကျွန်တော်သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ . .

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ ကျွန်တော် မှုခင်းသတင်းထောက်ပါ . . ညက ကိစ္စကလေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်လို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပြောပြပါလား”

“ဪ . . နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“သိန်းဆွေပါ”

“လာ . . အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ် . . သွားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

ဥက္ကဋ္ဌခေါ်ရာနောက်သို့ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့သည်။ ဦးဝင်းရီမှာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော်သိလိုသမျှကို ပြန်လည်ပြေရှင်းပြောပြ၏။

“ညတုန်းက (၇) နာရီခွဲလောက်မှာပေါ့ . . ခင်ဇော်စိုက်တို့အိမ်က သူတို့အိမ်ရှေ့ ရထားလမ်းဘေး ငြိမ့်ပတ်ထဲက ညည်းသံကြီးကြားနေရတယ်ဆိုပြီး လာပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်ရယ်၊

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းဝံပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၅၇

အဖွဲ့ဝင်ဦးစွဲရယ် လိုက်ကြည့်ကြတယ် . . ဒီနေရာပဲ ဒီဇာဒ်ပင်ကြီးအောက်မှာ သူ့ကိုတွေ့ရတာ . . အနောက်ဘက်ကို ခေါင်းပြုပြီးလဲကျနေတာ”

ဦးဝင်းရီ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိသည်။ အခင်းဖြစ်အရပ်မှာ ဇာဒ်ပင်ကြီး (၃) ပင် ရထားလမ်းနှင့်ယှဉ်လျက် စိတန်းပေါက်နေကြသည်။ မြောက်ဘက်ဆုံးအပင်ခြေရင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ခြုံနွယ်များမှာ ပိပြားနေသည်။ ညက ဒဏ်ရာများနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော လူနာလူးလိုမိခဲ့ဟန်တူသည်။ အခင်းဖြစ်အရပ်ကို ကျွန်တော် မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံ များ ရိုက်ယူလိုက်သည်။

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌ ဘာများထပ်သိသေးလဲ”

“ဒီအိမ်ကလူတွေ ပြောတာကတော့ ရထားပေါ်က လိမ့်ကျခဲ့တာနဲ့တူတယ်တဲ့ . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စမဖြစ်ခင် ရထားတစ်စီး ဖြတ်သွားသေးတယ်လေ . . အဲဒီနောက်မှ ဒီလူညည်းသံကြီးကို ကြားရတာ . . ပြီးတော့ ဘယ်ကလူမှန်းလည်း မသိကြဘူး . . ခရီးသည်ဖြစ်ဖို့လည်း များပါတယ်”

ရဲစခန်းနှင့် (၇)ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌပြောပြသော သတင်းစကားမှာ အတူတူပင်ဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော်သိလာသောသတင်း

၁၅၈ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

နှင့် အတော်အတန်ကွဲလွဲနေသည်။ သို့သော် ရဲများကတော့ ဤအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမည်မဟုတ်။

အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်အောင်တော့ သူတို့ဆက်လုပ် ကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်တာဝန် ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ သက် ဆိုင်ရာမိခင်ဌာနသို့ သတင်းအချိန်မီပို့နိုင်ရေးပင်။ သို့ပါသော် လည်း အခြားသောအမှုများနှင့်မတူ တမူထူးခြားကွဲလွဲနေသော ဤအမှုကို ကျွန်တော် ပို၍ အလေးထားမိခဲ့သည်။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် ရဲစခန်းနှင့် ရပ်ကွက်ရယကများအသိုင်းအဝိုင်း ၌ 'ရထားလမ်းနံဘေးတွင် လူတစ်ယောက် ရထားပေါ်က ဆိမ့် ကျခဲ့တယ်' ဟုသာ သတင်းပျံ့လွင့်နေပြီး မြို့ထဲရွာထဲ၌မူကား 'ညက ရထားလမ်းနံဘေးမှာ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရလို့တဲ့' ဟူသောသတင်းစကားမှာ မကြေညာဘဲနှင့် တောမီးပမာ တမဟုတ်ချင်း ယုံနှံ့လျက်ရှိနေချေပြီ။

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သမျှတို့ကို ပြီးပြည့်စုံအောင် လုပ် ဆောင်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌကို နှုတ်ဆက်၍ အခင်းဖြစ်အရပ်မှ ထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။

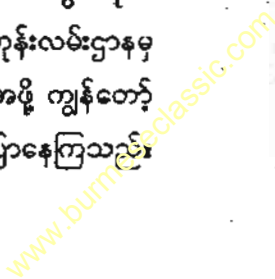
မုန်ယိုကျားနဲ့ တောပိုင်းစပ်ပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၅၉

သေမှုသေခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ချဲ့ပုတ်ထဲက ညည်းသံ ကြီးခေါင်းစဉ်ဖြင့် မိခင် မှုခင်းသတင်းဂျာနယ်တိုက်သို့ ဆက် သွယ်သတင်းပို့လိုက်ပြီး ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေးဌာနဝန်ထမ်း များကို လာကြိုသောဖယ်ရီ (အလုပ်သမားကြိုပို့) မော်တော် ယာဉ်ဂိတ်ရှိရာကုန်တိုက်ရှေ့သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့... ဝင်းစိုးကိစ္စက ပစ္စည်းတွေပါသွားတယ်တဲ့... စက်ဘီးလည်း ပြန်မရသေးဘူးတဲ့... အခုအချိန်အထိ ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူး”

ကားရပ်စောင့်နေရာနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆည် မြောင်းဝန်ထမ်းအမျိုးသမီး (၄) ယောက် ပလက်ဖောင်းပေါ် အကျအနထိုင်ရင်း အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောလိုက် သောစကားသံအချို့ ကျွန်တော့်နားထဲ ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်လာ ကြသည်။

သတင်းထောက်ပီပီ စပ်စပ်စုစုလုပ်ရန်အတွက် ထို အမျိုးသမီးများအနီး ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် ကပ်သွားလိုက် သည်။ ကုန်းလမ်းဌာနမှ ကာစီးနေသူအဖြစ်၊ ကုန်းလမ်းဌာနမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် သိထားကြသော သူတို့အဖို့ ကျွန်တော့် တို့ အရေးမလုပ်။ သူတို့စကားကိုသာ ဆက်ပြောနေကြသည်။

၁၆၀ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“ငါ့အဖေက ပြောတယ်တဲ့.. နာရီတွေ့တဲ့သူကိုသာ ခိုက်စစ်လိုက်ရင် ဝင်းစိုးကိုသတ်တဲ့လူပေါ်မှာတဲ့”

ခေါင်းတုံးနှင့် ကောင်မလေးကပြောသည်။ အားလုံး ထဲတွင် မျက်နှာက ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် စကားပြောလည်း အသွက် ဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့စကားဝိုင်းထဲ ကျွန်တော် ဝင်ရော လိုက်သည်။

“ရထားလမ်းဘေးကကိစ္စပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ခေါင်းတုံးနှင့် ကောင်မလေးက သွက်လက်စွာ ပြန် ပြောသည်။

“သူက ခင်ဗျားတို့ဌာနကလား”

“ဟုတ်တယ် စက်ကြီးမောင်းတယ်လေ”

“ဪ.. စက်ကြီးမောင်းလား.. ဒါနဲ့ သူများတွေ ပြောတော့ ခရီးသွားတာဆို”

“မဟုတ်ပါဘူး.. ကျွန်မတို့ဌာနကို တခြားနယ်က ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး”

ကျွန်တော် သိလိုသောအကြောင်းအရာက လုံလောက် သွားပေပြီ။ သေသူအမည် ဝင်းစိုး၊ ဆည်မြောင်းဦးစီးဌာနမှ

မှန်လိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မှခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၆၁

စက်ကြီးမောင်းဝန်ထမ်း၊ မှတ်သင့်သမျှအရာအားလုံး ဦးနှောက် ထဲတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသည့်အလား၊ စွဲထင်နေအောင် မှတ် သားလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်..

“ဟေ့.. သိန်းဆွေ.. မင်း ဖယ်ရီ မမိဘူးလား”

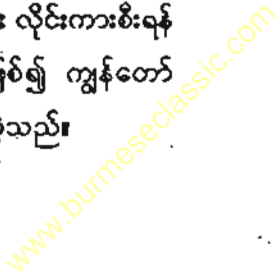
ကပရမှ စာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ၊ ကို... မှ ကျွန်တော့်အားလှမ်းမေးရင်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာ လျှောက်လာ ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရ.. ဖယ်ရီမမိလို့ ဘာဆက်လုပ်

ရမှန်းမသိတော့ဘူး.. ကိစ္စမရှိဘူး.. ဒီကနေ့ မသွားတော့ ဘူး.. အစ်ကိုကရော ဘာနဲ့သွားမလဲ”

“ငါ လိုင်းကားနဲ့သွားမယ်”

ထိုသို့ စကားပြောနေကြခိုက် ဆည်မြောင်းဌာနမှ ဝန် ထမ်းကြိုပို့ကားဆိုက်လာသဖြင့် ဆည်မြောင်းဦးစီးဌာနမှ အမျိုး သမီးကလေးများ ကားပေါ်တက်သွားကြပြီး လူစုံသည်နှင့် ကား မှာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောနေသူ ကပရမှ စာရေးသည်လည်း လိုင်းကားစီးရန် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော် အမှတ် (၁) ရဲစခန်းဘက် ခြေဦးလှည့်လာခဲ့သည်။

သေမှုသေခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရဲများ၏ စုံစမ်းတွေ့ရှိချက်များကို မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးမှူးထံသို့ တင်ပြအစီအရင်ခံခဲ့ရာ အခင်းဖြစ်ပွားသည့် ကိစ္စရပ်မှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အဆင်အခြင်ကင်းမဲ့စွာ ပြုလုပ်မှုကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ (၃၀၄) ဖြင့် အမှုဖွင့်၍ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေး တရားခံဖမ်းဆီးရမိနိုင်ရေးတို့အတွက် အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ပါရန် တောင်ငူမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးမှ ညွှန်ကြားလာသဖြင့် သေမှုသေခင်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ (၃၀၄)ဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး စခန်းမှူးကိုယ်တိုင် အမှုစစ်အရာရှိအဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသဖြင့် ထိုကိစ္စအတွက် စခန်းမှူးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး သတင်းထုတ်ပြန်နိုင်ရန် ကျွန်တော် ကြိုးပမ်းအားထုတ်လိုက်သည်။

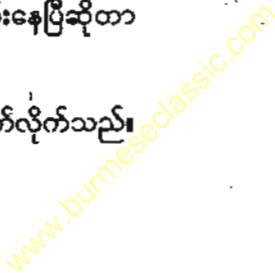
“ဆရာ . . . သေမှုသေခင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချဲ့ပုတ်ထဲက ညည်းသံကြီးခေါင်းစဉ်နဲ့ ကျွန်တော် သတင်းပို့လိုက်ပြီဆရာ . . . အခု မြို့နယ်မှူးမှူးက ညွှန်ကြားချက်နဲ့ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်မှ စုံစမ်းလို့ရတာနဲ့ ကိုက်ညီနေတယ် . . . ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကလည်း သေတဲ့လူဟာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်နေတာရယ်၊ သူ့မှာပါသွားတဲ့စက်ဘီး ပြန်မတွေ့သေးဘူးဆိုတာရယ်”

အကြောင်းပြုပြီး ဒီအမှုကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေကြတယ် . . . ဒါကြောင့် ရဲတွေ အလုပ်လုပ်နေတယ် ဆိုတာရယ် . . . အမှုရဲ့ အခြေအနေမှန်ရယ် . . . စိတ်ဝင်စားနေတဲ့သူတွေ ပိုပြီးအာရုံစိုက်လာအောင် ချဲ့ပုတ်ထဲက ညည်းသံကြီးနဲ့ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ချဲ့ပုတ်ထဲကညည်းသံကြီး လှုပ်ရှားလာပြီလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး သတင်းကွင်းဆက် မပြတ်အောင် ကျွန်တော် သတင်းပို့ချင်တယ်”

“နေဦး သတင်းထောက်ကြီးရဲ့ စိတ်နည်းနည်းရှည်လိုက်ပါ . . . မကြာခင် တရားခံမိမှာပါ . . . အဲဒီကျမှ တရားခံဆတ်ပုံရော၊ သတင်းပြည့်ပြည့်စုံစုံရော ထည့်လိုက်တော့ ပိုဆောင်းတာပေါ့ . . . ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါကတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ ဆရာရယ် . . . ဒါပေမဲ့ ခုဟာက သေမှုသေခင်းနဲ့တင်ပဲ အမှုကိုရပ်သွားပြီ . . . ရဲတွေ ဘာမှ အစွမ်းအစမရှိဘူးလို့ လူတွေက ဝေဖန်နေကြလို့ ကျွန်တော်က ရဲတွေ အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ သေမှုသေခင်းကနေ ဗုဒ္ဓမ (၃၀၄) နဲ့ အမှုဖွင့်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေပြီဆိုတာ ထလေး ဖော်ပြချင်လို့ပါ”

စခန်းမှူးကို ကျွန်တော်ထပ်၍ အတွန့်တက်လိုက်သည်။

၁၆၄ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“စိတ်ချပါသတင်းထောက်ကြီး.. ဒီအမှု မကြာခင် ပေါ်မှာပါ.. တရားခံလည်း သေချာပေါက်မိစေရမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အဲဒီကျမှပဲ သတင်းယူတော့မယ် ဆရာ.. ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုပြောရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး စခန်းမှူးကိုကြည့်၍ နှုတ်ဆက်ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

စခန်းမှူးသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်၍ ခွင့်ပြု စကားဆိုလိုက်သည်။

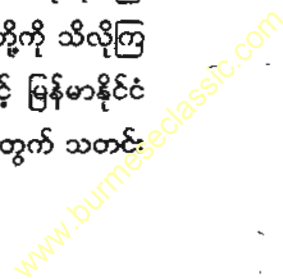
နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန်ကြည့်၍ ပြုံးသော အဓိပ္ပာယ်များကား မတူကြ။ ကျွန်တော့်အပြုံးကား အမှုနှင့်ပတ် သက်၍ မျက်မြင်သက်သေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား၊ ကာလ အပိုင်းအခြားတို့မှာ တရားလိုဘက်မှ လွန်စွာအားနည်းလျက် ပြုံး စခန်းမှူးမှ ‘တရားခံကို မကြာခင်မိစေရမယ်’၊ ‘အမှုမှန် မကြာခင် ပေါ်စေရမယ်’ ဆိုသော စကားများကို ‘ဟုတ်မှ ဟုတ် ပါမလား ဆရာရယ်’ ဟူသော အမေးဖြင့်ကြည့်၍ စိတ်ထဲမှ ပြုံး ပြုံးကြည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သကဲ့သို့ စခန်းမှူးမှလည်း ကျွန်တော့် အား ‘သိပ်သေချာတာပေါ့’ ဟူသောအဖြေပါသည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် အောင်နိုင်သူပမာ ပြုံးပြုံးကြီးပြန်ကြည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မှန်လိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၆၅

မြွေမြွေချင်းခြေမြင်သကဲ့သို့ စခန်းမှူး၏ရင်တွင်းမှ အဖြေအား ကျေနပ်အားရစွာ လက်ခံယူ၍ ကျွန်တော်အိမ်ပြန် ထာခဲ့သည်။

‘တရားခံမိပြီ’

ဝင်းစိုး အသတ်ခံရမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အမြဲမပြတ် လေ့လာနေသော ကျွန်တော့်ထံသို့ သတင်းစကားရောက်လာ သဖြင့် အချိန်ကာလတို့ကို လက်ချိုးရေတွက်လိုက်သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားရက်မှ ယနေ့ တရားခံပေါ်သည့်အချိန်အထိ ရက်ပေါင်းတစ်ရာတစ်ရက်တိတိ၊ ပျောက်သောသူ ရွာလျှင် တွေ့၊ သေသောသူ ကြာလျှင်မေ့ ဆိုသော်လည်း အခြားသူတွေ မေ့သည် မမေ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ စခန်းမှူးနှင့် ကျွန်တော် တတွေ သေသူဝင်းစိုးကို မမေ့ခဲ့။ စခန်းမှူးမှာ အမှုမှန်ပေါ် ပေါက်ရေးအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် တစ်စိုက်မတ်မတ် သေသူ ဝင်းစိုးနှင့်ပတ်သက်သမျှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေရသောကြောင့် သေသူဝင်းစိုးကို မမေ့နိုင်သကဲ့သို့ ဝင်းစိုး ဗည့်သို့သေဆုံးရသည်၊ ဗည့်သူ့လက်ချက်ကြောင့်ဖြစ်သည် အစရှိသည်တို့ကို သိလိုကြ သော ဝင်းစိုးနှင့်ပတ်သက်သူ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ထစ်ဝှမ်းလုံးမှ မှုခင်းဂျာနယ်ပရိသတ်အားလုံးအတွက် သတင်း

၁၆၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ထုတ်ပြန်နိုင်ရေး ကျွန်တော့်မှာ ရတက်မအေးရသဖြင့် ဝင်းစိုးထံ ကျွန်တော် မေ့မရနိုင်ခဲ့။ ထို့အတူ 'ပျောက်သောသူ ရှာလျှင် တွေ့' ဆိုသော စကားအရ ခြေရာပျောက်နေသော တရားခံ အား သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်အတူ ရုန်းထွက်၍မရနိုင်သော အထောက်အထားခိုင်ခိုင်မာမာတို့နှင့် ရွာဖွေတွေ့ရှိသွားကြ လေပြီ။

“ဆရာ.. ဝင်းစိုးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းကလေး..”

“ဪ.. သတင်းထောက်ကြီး.. လာပါ.. ထိုင်ပါ..

ဟဲ.. ဟဲ..”

စခန်းမှူးသည် အောင်နိုင်သူပီပီ ဝင့်ကြားဖော်ရွေစွာ နှင့် ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမီပင် ထိုင်စရာနေရာညွှန်ပြပြီး ကြိုဆို လိုက်သည်။

“ဝင်းစိုးသေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစအဆုံး သိချင် တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အဖြစ်က ဒီလိုဗျ”

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မှုခင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိများ □ ၁၆၇

“အစ်မ ကျွန်တော် အောင်သိဒ္ဓိကုန်းဘက် ပုတီးသွား စိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့.. နင့်ဟာက အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“အို.. အစ်မကလည်း ဟိုဘက်သူငယ်ချင်းတွေဆီ လည်း ဝင်စရာရှိသေးလို့ပါ”

“အေး.. ဒါဆိုလည်း ပြီးရော.. ဟဲ့.. ထီးယူသွားရဲ့ လား.. မိုးရွာရင် ဆောင်းရအောင်”

“ပါပါတယ် အစ်မရဲ့.. ဒီမှာ ခါးကြားမှာ”

“ဘုတ်.. ဘုတ်”

ဝင်းစိုးသည် အစ်မဖြစ်သူ မခင်အုံးမြင့်အား ခါးကြား တွင်ကီးထားသော ခေါက်ထီးကို ဟန်ပါပါနှင့်ပုတ်ပြရင်း စက် ဘီးကိုစီးနင်း၍ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လဲ”

စက်ဘီးနှင့်ကပ်ရှောင်ခိုက် လမ်းတွင်တွေ့ရသော လူ (၂) ယောက်မှ ဝင်းစိုးအား မေးလိုက်သည်။

“ဟာ.. ငပျော့နဲ့ မြင့်စန်းပါလား.. ငါ အောင်သိဒ္ဓိ

ကုန်းဘက်သွားမလို့”

“အံ့မယ်.. တယ်ဟုတ်နေပါလား.. မင်းနဲ့ငါတို့နဲ့

၁၆၈ □ ယောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

မတည့်ပါဘူးကွာ.. ငါတို့က စံပယ်ဦးသွားမလို့.. လိုက်မလား”

“ ငပျော့မှ ခေါ်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ နှစ်ခါခါခေါ်နဲ့နော်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

ဝင်းစိုးအပြောကြောင့် အားလုံး သဘောကျပြီး သုံး
ယောက်သား ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် စံပယ်ဦးအအေးဆိုင်တွင် ဝင်းစိုး၊ ငပျော့၊
မြင့်စန်းတို့ (၃) ဦး အင်အားဖြည့်လိုက်သဖြင့် စံပယ်ဦး၏
ညနေခင်းကလေးမှာ ပိုမိုစိုပြည်သွားသည်။

“၆ နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်ကွ.. ငါ မြင့်ခိုင်တို့အိမ်
သွားဦးမယ်”

ဝင်းစိုးစကားကြောင့် ငပျော့နှင့် မြင့်စန်းတို့ ယခုမှ
အချိန်ကိုသတိပြုမိသွားကြသည်။

“ဟုတ်သားပဲ.. သွားလေ.. တို့လည်း ပြန်ဦးမှဖြစ်
မယ်”

သို့နှင့် (၃) ယောက်သား လမ်းခွဲပြီး စံပယ်ဦးမှ အလျှို
အလျှိုပြန်ထွက်လာကြသည်။

ပုန်လိုကျားနဲ့ တောသိုင်းစံပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၆၉

“မြင့်ခိုင်ရေ.. မြင့်ခိုင်”

“ဟေ့.. ဝင်းစိုး.. လာလေကွာ တီဗီကြည့်ရအောင်”

“မကြည့်ချင်ပါဘူးကွာ.. မင်းနဲ့စကားပြောရအောင်

လို့”

“အေး.. လာလေကွာ.. တီဗီကြည့်ရင်းလည်း

စကားပြောလို့ရတာပဲ”

မြင့်ခိုင်၏ ဇွတ်ခေါ်နေမှုကြောင့် ဝင်းစိုးသည် အိမ်ထဲ
ဝင်ပြီး တီဗီကြည့်ချင်စိတ်မရှိသော်လည်း မြင့်ခိုင်နှင့် စကား
ပြောရင်း တီဗီကြည့်နေလိုက်သည်။

“ပြန်တော့မယ်ကွာ”

“ဟင်.. မင်းဟာကလည်း.. မင်းလာတာ (၇) နာရီ
လောက်က ဒီရောက်တယ်.. အခုမှ (၇) နာရီကျော်ကျော်ပဲ
ခွံသေးတယ်.. ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့”

“ငါ နေ့ခင်းကတည်းက အိမ်ကထွက်လာတာကွ..
အခု ဦးချစ်နေပြီ.. တော်ကြာ စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေကြဦး
မယ်”

“အေး.. ဒါဆိုလည်းပြီးရော မင်းသဘော”

ဝင်းစိုးသည် ဆေးရုံဟောင်းလမ်းအတိုင်း စက်ဘီးကို

သုံးနားညီစာပေ

၁၇၀ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

နင်းလာပြီး တစ်ပင်ကြီးများအနီးအရောက် စက်ဘီးကိုရပ်၍ အောင်သိဒ္ဓိကုန်းပေါ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အောင်သိဒ္ဓိကုန်း။

တောင်ငူမြို့ပေါ်ရှိ ဘာသာရေးလိုက်စားသူ ပုဂ္ဂိုလ် သာဝင်တိုင်း အောင်သိဒ္ဓိကုန်းကို မသိသူမရှိ။ တရားထိုင်၍ အကောင်းဆုံးနေရာ၊ ပုတီးစိပ်၍ အကောင်းဆုံးနေရာ၊ ဆိတ် ငြိမ်အေးချမ်းသော အနှောင့်အယှက်ကင်းမဲ့သောနေရာ သူ တော်စင်တို့ မွေ့လျော်ရာနေရာဌာနအဖြစ် တောင်ငူမြို့တွင် ထင်ရှားကျော်ကြား၏။ ကုန်းတော်ပေါ်၌ စေတီငယ်ကပ်ဆူရှိ ပြီး ရွှေချထားသဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ဤစေတီ တည်ရှိရာ ကုန်းတော်ပေါ်သို့ ဝင်းစိုးသည် အခါမလပ်လာ ရောက်၍ ပုတီးစိပ်ခဲ့၏။ ယနေ့မှ သူငယ်ချင်းများနှင့်တွေ့ပြီး ဝတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။

သံလမ်းကင်းစောင့်အလုပ် လုပ်ရသည်မှာ အလွန် ချောင်သည်ဟု ဇော်ကြီးထင်မိသည်။ နေချင်သလို နေလို့ရ သည်။ နေ့ခင်း၌ လုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ အချိန်ရသည်။ ညကျမှ အရေးကြီးသည့်အလျောက် ညအချိန် ကင်းတဲ၌ရှိနေလျှင် ပြီး

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၇၁

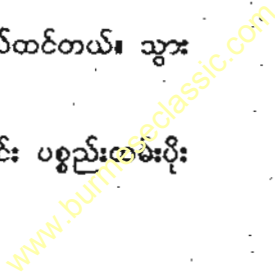
ရောဟုထင်မိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နေ့အခါ ကင်းတဲ၌ အမြဲမနေဘဲ ညကျမှသာ မှန်မှန်နေခဲ့သည်။ ယနေ့လည်း ထုံးစံ အတိုင်း အပြင်မှာအလုပ်ရှိသည်ဟု အကြောင်းပြု၍ ဘဝတူ ကင်းသမားများအား ကင်းတဲတွင်ထားခဲ့ပြီး တစ်နေကုန် မြို့ထဲ သွားနေလိုက်သည်။ ထိုနေ့ည (၇) နာရီလောက်မှ ကင်းတဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကင်းတဲရောက်တော့ ခဏနေလိုက်ပြီး...

“ကားရထားလာတော့မှာပဲ... မီးရောင်မြင်နေရပြီ”

အဝေးဆီမှ မြင်ရသောမီးရောင်ကို မှန်း၍ ဇော်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ မီးရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီး သံ လမ်းကင်းတဲအနီးရောက်လာသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဇော်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်းပင် ပျဉ်းမနားဘက်မှ ကားရထားဝင်လာ ခြင်းပင်။ ကားရထားသည် ဇော်ကြီးတို့ကင်းတဲရှေ့မှ အရှိန်ပြင်း စွာ ခုတ်မောင်းသွားပြီး အောင်သိဒ္ဓိကုန်းကနီးအရောက်တွင် အရှိန်နှေးသွားကြောင်း အသံကိုကြားရုံမျှနှင့် အားလုံး ခန့်မှန်း မိလိုက်ကြသည်။

“ကားရထားပေါ်က ပစ္စည်းချတယ်ထင်တယ်။ သွား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကားရထားပေါ်မှပစ္စည်းများချတိုင်း ပစ္စည်းလမ်းပိုး

၍ ငွေရွာလေ့ရှိသူ ဇော်ကြီးသည် မိမိနှင့်အတူ သံလမ်းကင်း စောင့်သူတို့အား ပြောပြီး အောင်သိဒ္ဓိကုန်းဘက်သို့ ထွက်သွား လိုက်သည်။

“ဟာ.. ကိုရှုရစ်တို့ပါလား.. ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းတွေ လား.. ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ပစ္စည်းအထုပ်အပိုးများနှင့်လူနှစ်ယောက်ကို ကားရ ထားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဇော်ကြီးမှ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရှုရစ်ကိုသာသိပြီး အခြားတစ်ယောက်ကို ဇော်ကြီးမသိပါ။ သို့သော် ဒါက အဓိကမဟုတ်။ ကိုယ်အလုပ်ရ ရေးသာ အဓိကဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဇော်ကြီးရ. လိုက်ပို့လေကွာ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံဆက်ဆံခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်၍ ဇော်ကြီးနှင့် ရှုရစ်ဆိုသူတို့ အလွယ်တကူ အဆင် ပြေသွားကြသည်။

ရှုရစ်ကို ပစ္စည်းများလိုက်ထမ်းပို့ပြီး နဒီအရက်ဆိုင် ၌ အရက်ဝင်သောက်၍ ထောင်လမ်းအတိုင်း ဇော်ကြီးတစ် ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံဟောင်းလမ်းအရောက် အောင်သိဒ္ဓိကုန်းဘက်သို့သွားရာလမ်းအတိုင်း ချိုးကွေ့ဆက်

လျှောက်လာခဲ့စဉ် ဗာဒံမင်ကြီးများအနီး လူတစ်ယောက် စက် ဘီးတစ်စီးနှင့်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်နားတစ်ဝိုက်ကလူတွေကို ဇော်ကြီး မသိသူမရှိ။ ထို့အတူ ဇော်ကြီးကိုလည်း သည်နားတစ်ဝိုက်က အကုန်သိကြ သည်။ အရက်သောက်ခြင်း၊ ဖဲရိုက်ခြင်း အစရှိသော မကောင်းမှု များနှင့် နာမည်ကြီးနေသူ (၃) မည်ရ ဇော်ကြီး (၁) ဇော်ဝင်း (၁) ဇော်မင်းမောင်ဟု နာမည်တွင်နေသူ လူမိုက်ဟူသော ဘွဲ့ ထူးဂုဏ်ထူးအပေါ် အရက်ဟူသော ရဲဆေးတင်လိုက်သော အခါ ဇော်ကြီး ဘာကိုမျှမကြောက်တော့။ ထို့ကြောင့် အမှောင်ထု ထဲမှလူအား စူးစမ်းရန် အနားကပ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ.. ဘယ်ဇာလဲ”

ဇော်ကြီးမှ မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ.. မင်းကကောဘာကောင်လဲ”

ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူကြ၏။ မူးမူးနှင့် မာကျော ကျောမေးလာသူ ဇော်ကြီးအား ဝင်းစိုးမှ မူးမူးနှင့် ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ငါက တာဝန်အရ မေးတာကွ”

ဇော်ကြီးမှ ဆို၏။

“ဘာတာဝန်လဲ... ငါလည်း ဝန်ထမ်းပဲ... မင်း ဘာ
ဖြစ်ချင်သလဲ”

“ဖြစ်ချင်တာကတော့ ဒါပဲကွာ... ကံ”

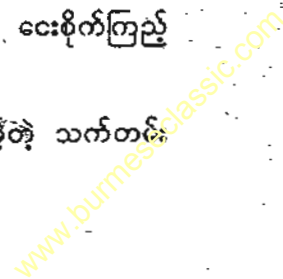
ဇော်ကြီး၏ ‘ကံ’ဟူသောစကားအဆုံး လက်ပါသွား
သဖြင့် ဝင်းစိုး လဲကျသွားသည်။ ဝင်းစိုးကလည်း မခေ။ တုံ့ပြန်
တိုက်ခိုက်ရန်ကြိုးစား၏။ သို့သော် အရပ် ၅ ပေ ၈ လက်မခန့်
ရှိပြီး တောင့်တင်းခိုင်မာသော၊ ကြမ်းတမ်းသွက်လက်သော၊
အသတ်အပုတ်ကျွမ်းကျင်ပြီး အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော သုံး
မည်ရ ဇော်ကြီးကို ဝင်းစိုး မယှဉ်နိုင်။ ခဏကလေးနှင့် ပွဲပြီး
သွားသည်။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆိုသလို ငွေလိုနေသော
ဇော်ကြီးအတွက် ဝင်းစိုး စက်ဘီးကို အဆင်သင့်ရလိုက်သည်။

စိုးတွင်းဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ညအချိန်ဖြစ်သည်
ကတစ်ကြောင်း လူနေအိမ်များမှာကျပါးပြီး လမ်းနှင့်အလွန်
အလှမ်းဝေးစွာ ဆောက်လုပ်ထားမှုကြောင့် ယခုအဖြစ်အပျက်
ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်။ အခြေအနေအားလုံး ဇော်ကြီးသုံးသပ်
လိုက်သည်။ ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိနေပြီ။ ဇော်ကြီး
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ ဝင်းစိုးစက်ဘီးကို ယူလိုက်ပြီး
လုံခြုံသောနေရာတစ်ခုဆီသို့။

ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် အမှတ် (၁)
ရဲစခန်းမှရဲများ ဇော်ကြီးကို လာဖမ်းကြသည်။ ဇော်ကြီး မတုန်
လှုပ်ပါ။ အချုပ်ထဲ မကြာခဏဝင်ဖူးနေပြီဖြစ်၍ ဒါမျိုးတွေ ရိုး
နေပြီ။ ရဲဆိုတာ ကြောက်စရာမဟုတ်။ တရားဥပဒေသည်
ကြောက်စရာမဟုတ်။ သက်သေမခိုင်လုံလျှင် ဘာမှလုပ်၍မရ။
ထောင်ထဲရောက်ဖူးနေသဖြင့် ထောင်ထဲမှရလာသော အတွေ့
အကြုံမျိုးစုံသည် ဇော်ကြီးအတွက် နည်းပေးလမ်းပြများဖြစ်ခဲ့
သည်။ မကြာခင် ပြန်လွတ်ရမှာပါဟူသော အသိဖြင့် ရဲများ
ခေါ်ရာနေောက် အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘက်
က ပိုင်နေပြီပဲ။

ဇော်ကြီး တွက်ဆချက်မှန်သွားသည်။ သက်သေဟူ၍
မည်မည်ရရမရှိ။ သက်သေခံပစ္စည်း စက်ဘီးတိုလည်း အစအန
ရှာမရသဖြင့် အချိန်တန်တော့ ရဲများ လက်လျှော့ပြီး ဇော်ကြီး
ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ “နေနှင့်ဦးပေါ့ ဇော်ကြီးရယ်” စခန်း
မှူးသည် အချွပ်မှလွတ်ပေးလိုက်ရသော ဇော်ကြီး၏ကျောပြင်
ကို မျက်စိမြင်ကွင်းမှပျောက်သွားသည်အထိ ငေးစိုက်ကြည့်
ရင်း စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဝတ္ထုရားထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်း”

၁၇၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ကာလ အတွေ့အကြုံအရ ဝင်းစိုးကိုသတ်တာ ဒီကောင်ပါဆိုတာ အလိုလိုသိနေတယ်.. ဒါပေမဲ့ သက်သေမခိုင်လုံလို့ ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး.. ဒီတော့ သက်သေခိုင်လုံအောင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရမယ်.. သူ့ကို မျက်ခြည်အပြတ်ခံလို့မဖြစ်ဘူး.. သူ့လက်ထဲမှာ ဝင်းစိုးစက်ဘီးရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အလိုလို သိနေတယ်.. သူ ဘယ်နေရာမှာထားတယ်ဆိုတာကိုသာမသိတာ.. ဒီတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ (၂)ယောက်လုံး သူ့ကို ကျွန်တော် တို့မျက်စိအောက်ကအပျောက်မခံပါနဲ့.. သူ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူတွေထားပေးစေချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ စခန်းမှူး.. သူ့အနားမှာကျွန်တော်တို့ လူတွေ ထားပေးပါမယ်.. ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ခုရတာနဲ့ ချက်ချင်းဆက်သွယ်ပါမယ်”

စခန်းမှူး၏ ခေါ်ယူညှိနှိုင်းမှုအရ (၂) ရပ်ကွက်ရယက ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းရီနှင့် (၉) ရပ်ကွက် ရယကဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းအေးတို့မှ သံသယရှိသူဇော်ကြီးအား အနီးကပ်မျက်ခြည်အပြတ်မခံရေး ကတိပေးသွားကြသည်။

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မှခင်ဆတ္တာတိုများ □ ၁၇၇

“ဗိုလ်ကြီး (၉)ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌဖုန်းဆက်တယ်.. ကျွန်တော်တို့ရဲ့သားကောင် လှုပ်ရှားလာပြီတဲ့.. အခုချက်ချင်း လာမှဖြစ်မယ်တဲ့”

တာဝန်မှူး၏ သတင်းပို့ချက်ကြောင့် စခန်းမှူးမျက်နှာ ဖင်းလက်သွားသည်။ “ဟုတ်ပြီ.. မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

“ကဲ.. တာဝန်မှူး.. နယ်ထိန်းအဖွဲ့တွေအကုန်ခေါ်.. လိုအပ်တဲ့အင်အား အကုန်ဖြည့်.. ကျွန်တော်တို့လမ်းကြောင်း (၂) ခုအတွက် အဖွဲ့ (၂) ဖွဲ့ခွဲ တရားခံပြေးလမ်းကို ပိတ်ရမယ်”

“နံပါတ်(၁)အဖွဲ့က ကျွန်တော်ဦးစီးမယ်.. ကျွန်တော် နဲ့အတူ (၉) ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တချို့ပါမယ်.. နံပါတ် (၂)အဖွဲ့က တာဝန်မှူးဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားရယ် ရယကအဖွဲ့ဝင်တွေရယ် သွားရမယ်.. ကျွန်တော်နဲ့ဥက္ကဋ္ဌပါတဲ့အဖွဲ့ကင်းတဲကိုသွားမယ်.. တာဝန်မှူးဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့က မြိုင်ကြီးအိမ်ကို သွားဝိုင်း.. ဒီကောင် အဲဒီအိမ်ကို ပြန်လာနိုင်တယ်.. အဲ.. တစ်ခုတော့မှာ လိုက်မယ်.. အကြံသမားဆိုတာ အမှန်စကားကို ဘယ်တော့မှ မဆိုဘူး.. ဒါကြောင့် သူတို့ အမှန်စကားဆိုလာအောင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကလည်း ဉာဏ်များမှဖြစ်မယ်.. အခု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရော ခင်ဗျားတို့အားလုံးရော ဇော်ကြီးကိုဖြစ်စေ..

သုံးနားညီစာပေ

၁၇၈ □ ယောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ဇော်ကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူ ဘယ်သူကိုမဆိုဖြစ်စေ ရဲအနေနဲ့ အတွေ့မခံနဲ့. . သံလမ်းကင်းစစ်လာတယ်. . သံလမ်းကင်းမှာ မရှိ ရင်လည်း သံလမ်းကင်းမှာ လူမတွေ့လို့ အရေးကြီးလို့ လာခေါ်တယ်လို့ပြော. . ရဲလာတယ်ဆိုရင် လာမမ်းပြီဆိုတာ သိသွားပြီး ထွက်ပြေးမှာသေချာတယ်. . ဒီတစ်ခါ အရေးကြီး ဆုံးအချိန်ရောက်လာပြီ. . အားလုံး ဂရုစိုက်ကြပါ”

“ဟုတ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီး. . . စိတ်ချပါ”

စခန်းမှူးသည် လိုအပ်သလောက် ညွှန်ကြားပြီးနောက် အဖွဲ့ (၂) ဖွဲ့ခွဲ၍ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ည (၇) နာရီကျော်ပြီ ဖြစ်၍ မီးမရှိသောသံလမ်းတစ်လျှောက် မှောင်မည်းနေသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို အားပြု၍ စခန်းမှူးနှင့် (၉) ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌတို့ဦးဆောင်သောအဖွဲ့ ဇော်ကြီးရှိရာ သံလမ်းကင်းတံ အမှတ် (၉)သို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကင်းသမားတွေစုံလားဖော့. . ငါ (၉) ရပ်ကွက် ရယက ဥက္ကဋ္ဌပါ. . ကင်းလာစစ်တာ”

ကြိုတင်စည်းဝါးရိုက်ထားသည့်အတိုင်း ဥက္ကဋ္ဌမှ ကင်း လာစစ်သည်ဟု အသံပြုလိုက်သည်။

“ဇော်ကြီးတစ်ယောက်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူ အကုန်ရှိ ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းခံပယ် မှခင်ဆတ္တုတိုများ □ ၁၇၉

ကင်းတဲမှတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေ၏။

“ဇော်ကြီးက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ဟို. . ဦးမြသောင်းအိမ်သွားပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌ”

“သေချာလို့လား”

“သေချာပါတယ်. . ထမင်းသွားစားဦးမယ်လို့ အသေ

အချာပြောသွားပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ. . ဒါဆိုလည်း ကျုပ်တို့ ပြန်တော့

မယ်. . နိုးနိုးကြားကြား ကင်းစောင့်ကြနော်”

“စိတ်ချပါ ဥက္ကဋ္ဌ”

“ဗိုလ်ကြီးရေ ဦးမြသောင်းအိမ်ကို သွားကြမယ်. .

အွန်တော်သိတယ်. . ခပ်မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

ဥက္ကဋ္ဌဦးသိန်းအေးသည် စခန်းမှူးအနားသို့ တိုးတိုး

ဆဲလေးကပ်ပြောလိုက်ပြီး ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေသည်။

ရပ်ကွက် (၁၀) ရှိ ဦးမြသောင်းအိမ် ပတ်ပတ်လည်

တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့များ အရန်သင့် ဝိုင်းထားလိုက်သည်။

“ဗျို. . ဦးမြသောင်း ကျုပ် (၉) ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌပါ. .

ခင်ဗျား အိမ်မှာ ဇော်ကြီးရှိလား”

“မရှိဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

၁၀၀ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ် ခုနက သံလမ်းကင်းသွားစစ်တာ လူလိုနေလို့... အရေးကြီးလို့လာခေါ်တာ”

“ဪ... ဒါဆိုရင် ရှိတယ်ဥက္ကဋ္ဌကြီး... အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်”

ဦးမြသောင်းဆိုသူ၏ စကားအဆုံးဝယ် စခန်းမှူးသည် လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းအဟုန်ဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာတက်သွားပြီး အိပ်နေသူဇော်ကြီးလက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာချုပ်နှောင်၍ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဇော်ကြီး... မင်း အာပြောချင်သေးသလဲ... ဒီစက်ဘီးဟာ ဘယ်သူစက်ဘီးလဲ”

“ရေတာရှည်က လှဝင်းစက်ဘီးပါ”

“ဘာရောင်လဲ”

“အစိမ်းရောင်ပါ”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ဆရာ”

စခန်းမှူးသည် အစိမ်းရောင်ဆေးများ သုတ်ထားသော စက်ဘီးမတ်ကပ်အား လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ဆေးသုတ်ထားသည်မှာ လောလောလတ်လတ်ကြီးရှိသေးသဖြင့်

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၀၀

အစိမ်းရောင်ဆေးများမှာ စခန်းမှူး၏လက်သို့ အရောင်ကူးပြောင်းကုန်ကြပြီ။ မတ်ကတ်၌ ပင်ကိုအရောင်ဖြစ်သော နီညိုရောင်ပေါ်လာသည်။

ဇော်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကဲ... မင်း ဘာဆက်ပြောဦးမလဲ... မင်းပြောတော့ အစိမ်းရောင်ဆို... မင်းလက်တွေကိုလည်း မင်းပြန်ကြည့်ပါဦး... ဆေးအစိမ်းတွေ ပေကျဲနေတာ”

“ဒီဆေးကို မင်းကိုယ်တိုင်သုတ်ထားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သုတ်ထားတာပါ... ဝင်းစိုးလက်ထဲကစက်ဘီးရလာပြီး ကျွန်တော်စောင့်တဲ့ ကင်းတဲနောက်က ကိုင်းတောထဲမှာ ဒီစက်ဘီးကို ဝှက်ထားခဲ့ပါတယ်... အခု အခြေအနေကလည်း အေးသွားပြီဆိုတော့ ဆေးရောင်ပြောင်းသုတ်ပြီး ရောင်းဖို့အကြံရတာနဲ့ တရုတ်သင်္ချိုင်းထဲမှာ အရောင်ပြောင်းသုတ်ခဲ့တာပါ...

စက်ဘီးကို နေ့ခင်းက မြိုင်ကြီးအိမ်ထဲမှာ ဝင်ထားခဲ့ပြီး ရောင်းမလို့လိုက်စပ်နေတုန်း အခု အဖမ်းခံရတာပါ”

၁၈၂ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲ... သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ မူလအရေးယူထားတဲ့ ပုဂံမ (၃၀၄) မှ (၃၀၂) သို့ ပြောင်းဆဲ အရေးယူပြီး ဖာမူကို နိုင်နိုင်မာမာဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ပြီး တရားစွဲတင်လိုက်ပါပြီ”

ဟု စခန်းမှူးသည် ရှည်လျားစွာပြောချလိုက်ပြီး အောင်နိုင်သူအပြားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြီးပြီးကြီး စိုက်ကြည့်နေပါတော့သည်။

ကိုးတောင်ကျားကို အလမ္မာယ်ပြမိသူ

“အမေ.. အမေ.. အိမ်မှာ မမလတ် ရဲဒင်းနဲ့အခုတ် ခံရလို့ သေပြီ အမေ.. အဟီး.. ဟီး.. အဟင့်.. ဟင့်.. လုပ်ပါဦး”

သမီးအငယ်ဆုံးရဲ့ အမောတကောပြေးလာပြီး ရုတ်တရက် ချိုးပွဲချင်လိုက်ရင်းပြောလိုက်တဲ့စကားသံကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားမိပါတယ်။ နေဆယ်စင်း တစ်ပြိုင် တည်းထွက်သလို ပူလောင်ပြင်းပြတဲ့ဝေဒနာဟာ ရင်ထဲမှာ ရုတ် ချည်းဖြစ်ပေါ်လာပြီး ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်းမသိ အောင် ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

မှန်လိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ပယ် မှင်းဝတ္ထုတိုများ ၂၁၅

“အလို.. ဘုရား.. ဘုရား..”

“ဘယ်သူခုတ်တာလဲ သမီး.. အမေတိုပြောစမ်းပါဦး.. အဟင့်.. ဟင့်.. သမီးလေးရယ် ကံဆိုးလိုက်ပါဘိတော့တယ်”

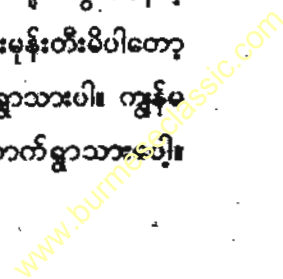
“မျိုးလှိုင်အမေ.. မျိုးလှိုင်ခုတ်တာ”

“ဟင်.. ဒင်းလာပြန်ပြီလား.. အမလေး.. အရပ် ကတို့.. ကြားလို့မှကောင်းကြသေးရဲ့လား.. ကျွန်မဒုက္ခကြည့် ကြပါဦး”

“ကဲ.. မခင်လှရယ်.. တို့များလည်း စိတ်မကောင်း ပါဘူး.. ဒီလိုငိုနေလို့ မပြီးသေးဘူး.. လာ.. လာ.. အိမ်ပြန် ပြီး တို့ဘာလုပ်သင့်သလဲကြည့်ရအောင်.. ငါတို့ပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင်း.. တောက် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မျိုးလှိုင်ရယ်.. ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ကိုပြန်ချောက်လို့ ငါ့သမီး ဒုက္ခရောက်ရ သလို ဒင်းလည်း ဒုက္ခကောင်းကောင်းတွေ့စေရမယ်.. ခင်လှ တဲ့ တစ်လှတည်းရှိတယ်”

နဂိုကတည်းက မျိုးလှိုင်အပေါ် အဖျက်ထွက်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ မျိုးလှိုင်အပေါ် ဝိုပြီး နာကျည်းမုန်းတီးမိပါတော့ တယ်။ တကယ်တော့ မျိုးလှိုင်ဆိုတာ တစ်ရွာသားပါ။ ကျွန်မ တို့ရွာနဲ့ ဆယ်စိုင်လောက်ဝေးတဲ့ အိုင်စောက်ရွာသားပေါ့။

ကျွန်မဟာ မျိုးလှိုင်မိခင်ကြီးနဲ့ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်အတူ ဆိုရင်း ခင်မင်ရင်းနီးခဲ့ရာက မျိုးလှိုင်ကို သိကျွမ်းခဲ့ရတာပါ။ မျိုးလှိုင်ဟာ ကျွန်မသမီးလတ် တင်တင်မူနဲ့ သက်တူရွယ်တူ တွေဖြစ်တာမို့ လူကြီးချင်း ခင်မင်ရင်းနီးရာက လူငယ်ချင်းတွေ ပါ သိကျွမ်းခင်မင်ရင်းနီးခဲ့ကြတယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။

မျိုးလှိုင်ဟာ ကျွန်မသမီးနဲ့ရည်နေကြမှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ မျိုးလှိုင်တို့မိသားစုဟာ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဖြစ် သလို စီးပွားရေးလည်း အသင့်အတင့် အဆင်ပြေကြပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ စီးပွားရေးအခြေအနေနိမ့်ပါးတာရယ်၊ သားသမီးတွေ များပြားတာရယ်ကြောင့် နေ့ဖို့ညစာရှာဖွေရတာ ပင်ပန်းလှတာပေါ့။ တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စားပီပီ မလုပ်နိုင်တဲ့ တစ်နေ့ မီးဖိုချောင်အသုံးစရိတ်ပြတ်တဲ့နေ့ပဲလေ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအခက် အခဲရှိတိုင်း မျိုးလှိုင်အိမ်က ငွေတိုကြေးစ တောင်းယူသုံးစွဲခဲ့တာ လေးတွေရှိခဲ့တာပေါ့။ မျိုးလှိုင်ကလည်း ကျွန်မသမီးရဲ့မျက်နှာ ရှိနေတာမို့ ကျွန်မ ငွေကြေးတောင်းယူသုံးစွဲတိုင်း မငြင်းခဲ့သလို ပြန်လည်ပေးဆပ်ဖို့လည်း တစ်ခါမျှမတောင်းဆိုခဲ့ပါဘူး။

ဒီအတွက် ကျွန်မအိမ်ကို မျိုးလှိုင်ဟာ တံခါးမရှိ၊ ဓား

မရှိ ဝင်ထွက်သွားလာမှုတွေရှိခဲ့ပြီး ကျွန်မသမီး တင်တင်မူကို လည်း မျိုးလှိုင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သူ့ရွာကို ညအိပ်ညဉ့်နေ အလည်အပတ်ခွင့်ပြုတာမျိုးတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

အခုတော့ မျိုးလှိုင် . . ကျွန်မသမီး တင်တင်မူကို ရက် ရက်စက်စက် ရဲဒင်းနဲ့ခတ်သတ်လိုက်ပြီတဲ့။ ဒင်းကို ကျွန်မ တစ်သက်မကျေဘူး။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ လမ်းသွားရင်း ကျွန်မဟာ မျက်ရည်ကိုအဖော်ပြုရင်း ဟိုတွေးသည်တွေး တွေး နေမိပါတော့တယ်။

“မခင်လှ . . နင်က ဘယ်သွားနေတာလဲ . . အခုမှ ပြန်လာရအောင် . . နင့်သမီးကို ရွာထဲကလူတွေ ဆေးရုံကို ဝိုင်းပို့လိုက်ကြပြီ”

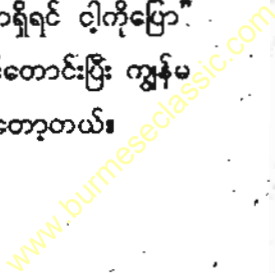
“ဟိုကောင်ရော . . ”

“မျိုးလှိုင်ကိုလည်း ရွာက ကာလသားတွေ ဝိုင်းဖမ်းပြီး ရဲစခန်းပို့လိုက်ပြီ”

“ကျွန်မ ဆေးရုံကိုလိုက်သွားဦးမယ် သူကြီး”

“အေး . . လိုက်သွား . . လိုအပ်တာရှိရင် ငါ့ကိုပြော”

ကျွန်မဟာ သူကြီးကိုနှုတ်ဆက်ခွင့်တောင်းပြီး ကျွန်မ သမီးအိမ်ကို အပြေးတစ်ဝိုင်းလိုက်သွားမိပါတော့တယ်။

ဆေးရုံရောက်တော့ ကျွန်မသမီး တင်တင်မူရယ်လေ
ဝိတ်အဖြူကြီးတစ်ကိုယ်လုံးလွှမ်းခြုံဖူးအုပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်
ရတော့... .

“အမလေး.. သမီးရဲ့အမေ အမိုက်မကြီးကို ထကြည့်
ပါဦးလား”

“အစ်မ.. အစ်မ.. ဒါဆေးရုံလေ.. သတိထားဦး၊
ဘေးလူတွေ အားနာစရာ”

ရွာထဲက ကာလသားတွေ ဘေးကရိုင်းပြောမှပဲ ကျွန်မ
သတိရမိပါတော့တယ်။ ကျွန်မဟာ အရူးမကြီးတစ်ယောက်
လိုပဲဖြစ်မှန်းမလိမ္မော်ဖြစ်နေပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆင်ခြင်
မိပါတော့တယ်။

“အစ်မ မရောက်ခင်ကလေးတင်ကပဲ ဆုံးသွားတာ”

“သမီးရယ်.. အမေ အသက်ကလေးတောင် မမိ
လိုက်ရပါလား”

ကျွန်မဟာ ဒီတစ်ခါတော့ တိုးတိုးညင်းညင်းပြောရင်း
ရဲစခန်းဘက် ခြေဦးလှည့်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

“ကျွန်မ တင်တင်မူရဲ့မိခင်ပါ။ ကျွန်မသမီး သေဆုံးရ
တဲ့အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှုတိုင်ချင်လို့”

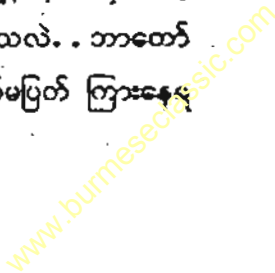
ဂါတ်စာရေးစားပွဲရှေ့ခုံမှာထိုင်ရင်း ဂါတ်စာရေးဖြစ်
ဟန်တူသူကို ကျွန်မပြောလိုက်ပါတယ်။

“ရပါတယ် အစ်မကြီး.. ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်
ပေးပါမယ်.. ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်မလည်း နေအိမ်မှာမရှိဘူး.. နေခင်းပိုင်းလောက်
မှာပေါ့.. ကျွန်မသမီးတွေ အိမ်ပေါ်မှာအလုပ်လုပ်နေကြတုန်း
မျိုးလှိုင်ရောက်လာပြီး ကျွန်မသမီး တင်တင်မူကို ရဲဒင်းနဲ့ခတ်
သတ်လို့ အခု ကျွန်မသမီး သေဆုံးသွားပါပြီ.. ဒါကြောင့် ရဲဒင်း
နဲ့ခတ်သတ်ခဲ့တဲ့ မျိုးလှိုင်ကို တရားဥပဒေနဲ့အညီ အရေးယူ
ပေးဖို့ တိုင်ချင်တာပါ”

“မျိုးလှိုင်က အစ်မကြီးသမီးနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

ဂါတ်စာရေးမေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းဟာ တစ်ခွန်းတည်း
ဖြစ်မှန်း ဝိဝိသသကြီးကြားလိုက်ရပေမယ့် ကျွန်မနားထဲမှာတော့
ထပ်ခါတလဲလဲ ပွဲတင်ထပ်ပြီး ‘ဘာတော်သလဲ.. ဘာတော်
သလဲ.. ဘာတော်သလဲ’ လို့သာ စဉ်ဆက်မပြတ် ကြားနေရ
ပါတော့တယ်။

ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမလဲ။ ကျွန်မဟာ အပြေရခက် တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို အမေးခံရတဲ့ကျောင်းသားတစ်ယောက် လိုပဲ ခံစားမိရပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့..

“သွေယောက်ျားပါ”

ကျွန်မနှုတ်ဖျားကထွက်လာတဲ့စကားကို ကျွန်မနားနဲ့ ပြန်ကြားရပြီး ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောမိသလဲဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်ပဲ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်မိပါတော့တယ်။

ဝါတ်စာရေးကတော့ ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ တိုင် ချက်ကို ပြီးဆုံးအောင်ရေးပြီး တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ပြတဲ့အပြင် ကျွန်မကိုလည်း ပြန်ဖတ်ခိုင်းပါတယ်။

ကျွန်မဟာ တိုင်ချက်ကို သေသေချာချာဖတ်ပြီး ဒီ အတိုင်းအမှန်ပုံလို့ထပ်ပြောလိုက်ပြီး တိုင်တန်းသူနေရာမှာ ကျွန်မလက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတယ်။

“တရားခံမျိုးလှိုင်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားပြီးပါပြီ အစ်မကြီး နေအိမ်ကစောင့်နေပါ.. ခဏကြာရင် အမှုစစ်ရဲ အရာရှိနဲ့အဖွဲ့ အစ်မကြီးတို့အခင်းဖြစ်ရပ်ကို လာပြီးစစ်ဆေး မေးမြန်းမှုတွေလုပ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် စာရေးကြီး”

“ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ကျွန်တော် စုံစမ်းသိရှိခဲ့တာလေးတွေ တချို့ရှိပါတယ်.. ဒါကြောင့် အမှားမှားအယွင်းယွင်းမဖြစ်ရ အောင် ကျွန်တော် အစ်မကြီးကို တစ်ခုမေးချင်ပါတယ်.. ကျေးဇူးပြုပြီး ဖြေကြားပေးပါလား”

စပ်စပ်စုစုနိုင်လှတဲ့ သတင်းထောက်ဟာ ကျွန်မဆီကို အမှုစစ်အရာရှိနဲ့အတူ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့မေးခွန်းကို သူ့ကြီးကလည်း ပြေဆိုစေလိုတဲ့ဆန္ဒရှိတာကြောင့်..

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါဆရာ”

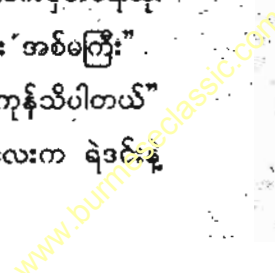
“ကောင်ကလေးနဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဘာတော်သလဲ.. သမီးရည်းစားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်.. သမီးရည်းစားပါ.. ဒီဝါကျွတ်ပြီးရင် လက်ထပ်ခွင့်ပြုမယ်လို့ ကျွန်မ သဘောတူကတိပေးထားပါတယ်”

“သူတို့အချင်းချင်း နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုး ထားတာမျိုးတွေ ရှိသလား.. ကြားမိသလား အစ်မကြီး”

“မရှိပါဘူး.. သူတို့ကိစ္စ ကျွန်မ အကုန်သိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီကလေးမကို ကောင်လေးက ရဲဒင်းနဲ့

၁၉၂ □ ယောင်အေး(တောင်ငူ)

ရက်ရက်စက်စက်ခုတ်သတ်ရလောက်အောင် ဘာအကြီးတွေ များရှိနေသလဲ သိသလားအစ်မကြီး”

“မရှိပါဘူး.. သူ့ဘာသာ သူ့ရွာမှာ ဘာဖြစ်လာသလဲ.. ဒါပဲ ကျွန်မထင်ပါတယ်.. ရွာက သူ့အိမ်မှာ သူ့မိသားစုနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး အဲဒီဒေသကြောင့် ကျွန်မသမီးဘက်ကို ပြေးနှိုးလှည့်တာလို့ ကျွန်မထင်မိပါတယ်”

သတင်းထောက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ပြောကြားချက်ကို နားထောင်ရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်၊ နားမလည်နိုင်ဟန်တွေ ပေါ်နေကြောင်း သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ သတိပြုမိပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ရဲခနဲမှားမှား တိုင်တုန်းက လင်မယားပါလို့ တိုင်ခဲ့ပြီး အခု အရပ်ထဲကျမှ သမီးရည်းစားပါလို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပုံဖော်ခဲ့တဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဘယ်သူမှ သဘောပေါက်နားလည်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တော့လည်း ဒီဇာတ်လမ်းအရှုပ်ကို နေဆွဲပုံဖော်ခဲ့တာ ကျွန်မရဲ့ မဟာအမှားပါ။

ကျွန်မပြောခဲ့သလိုပဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုကိုအကြောင်းပြုပြီး မျိုးလှိုင်ဆီကငွေကို အလွယ်တကူယူသုံး၊ ပြန်ပေးဖို့လည်း

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောပိုင်းစံပယ် မှင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၁၉၃

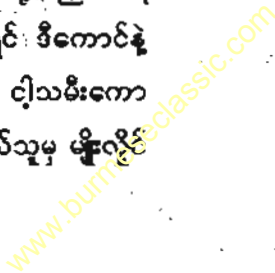
စေဦးစားခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ကျွန်မသမီးကလေးကို ခုတ်းလုပ်အသုံးချခဲ့သလိုဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့သမီးကလေးဟာ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်မကြီးဆွဲရာလိုက်ကနေတဲ့ ရုပ်သေးအရုပ်ကလေးပါ။ မိဘကို မှီခိုသေတဲ့သားသမီးတိုင်း မိဘကြီးဆွဲရာ လိုက်ကြရတာမို့ သမီးကလေးဟာ ကျွန်မရဲ့အဖြည့်ခံပါ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီ ပြဿနာမဖြစ်ခင် ဟိုဘက်တစ်လလောက်ကပေါ့။

“သမီး.. မျိုးလှိုင်ဆီက အမေပြောခိုင်းတဲ့ငွေ ရမယ်တဲ့လား”

“အဆင်မပြေဘူးအမေ.. အရင်ကျွဲတစ်ကောင်ရောင်းတုန်းကယူသုံးထားတဲ့ငွေလည်း ပြန်မပေးနိုင်လို့ ကျွဲတောင်ပြန်မဝယ်နိုင်သေးဘူးလို့ပြောနေတယ်အမေ.. သူ့သဘောက ပေးချင်တဲ့သဘောပဲ”

“ရတယ်လေ.. သူက ဒီအချိုးချိုးလာတော့လည်း တို့ဘက်ကလည်း စည်းခြားလိုက်ရုံပဲ.. အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်းတာ ကိုယ့်အတွက် ဘာအကျိုးမှမရှိရင် ဒီကောင်နဲ့ ဆက်ဆံရုံပဲပေါ့.. ဒီတော့ မျိုးလှိုင်လာရင် ငါ့သမီးကော တခြားအငယ်တွေကော၊ အကြီးတွေကော ဘယ်သူမှ မျိုးလှိုင်

၁၉၄ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ကို လက်ခံစကားပြောစရာမလိုတော့ဘူး.. ဘယ်သူမှ မျိုးလွိုင်ကို စကားမပြောကြနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်.. သူ့လာရင် တခြားအိမ်သွားပြီးရှောင်နေကြ.. ဒါဆိုရင် ငါ့အိမ်ကို အလိုတိုက် သူမလာတော့ဘဲနေလိမ့်မယ်.. သူ့အလိုလို အရှိန်သတ်သွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်မဟာ မိဘပီပီ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို လိုရာပုံသွင်းလိုက်ပါတယ်။ ကလေးတွေကလည်း မိဘစကားကို နားထောင်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ မျိုးလွိုင်ဟာ ကျွန်မထင်ထားသလို အလိုလို အိမ်ကိုအလာကျပြီး နောက်ဆုံးတော့ မလာတော့ဘူး။ ကျွန်မ အတွေးတိမ်တိမ်နဲ့ပဲတွေးပြီး လွယ်လွယ်ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ပဲဖျက်ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးရလဒ်ကတော့..

ငဲ့ထားသော အရက်ခွက်ထဲမှ အရက်များကို တစ်ကွီလီတည်းမော့ချလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို ဝှပ်ခနဲမြည်အောင် စားပေါ်ဆောင့်ချလိုက်သည်။ မျိုးလွိုင်၏ မျက်လုံးများက အရေတန်ခိုးများဖြင့် ရိဝေနေပြီ။ အစက အရက်မသောက်တယ်

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောသိုင်းခံပယ် မှခင်းဆတ္တုတိုများ □ ၁၉၅

သော မျိုးလွိုင်၊ ယခုတော့ အချစ်အတွက် ဝေဒနာကိုကုစားရင်း အရက်ဆေးကို မှီဝဲတတ်နေချေပြီ။

အချစ်ဆိုသည်မှာ ရံဖန်ရံခါ စိမ့်စမ်းရေကြည်ပမာ ကြည်လင်အေးမြတတ်သော သဘောရှိပါသည်။ ဟိုစဉ်တုန်းက တော့ မျိုးလွိုင်နှင့် တင်တင်မူတို့အချစ်ဇာတ်လမ်း ပန်းခင်းလမ်းသဖွယ် ပြောင့်ဖြူးသာယာလှ၏။

ယခုမူ တင်တင်မူ အချိုးတွေပြောင်းနေပြီ။ သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း မျိုးလွိုင်ကို ဝိုင်းကျဉ်နေကြသည်။

မျိုးလွိုင်နှင့် တင်တင်မူတို့ဇာတ်လမ်းမှာ သမီးရည်းစားဓက၊ လင်မယားမကျ။ ဒါကို နှစ်ယောက်လုံးအသိ။ ဒါပေမဲ့ တင်တင်မူက ယခုတော့ သစ်စိမ်းချိုးချိုးနေပြီ။ အိမ်ရှင် လက်မခံတော့ ဧည့်သည်အဝင်ခက်သည်မို့ တင်တင်မူတို့အိမ် မျိုးလွိုင်အဝင်ခက်နေချေပြီ။

အချစ်ဆိပ်မွန်နေသော မျိုးလွိုင်အဖို့ ကုစားရန် ဆေးနည်းရှာကြံနေမိသည်။ အချစ်ကြီးချစ်မိသူ မျိုးလွိုင်အဖို့ ဆေးနည်းကား ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးတော့

www.burmeseclassic.com

၁၃၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ဒီဘဝ ရှင်ကွဲကွဲနေရမယ့်အတူတူ သေကွဲကွဲကြအာက အဓိပ္ပာယ်ရှိမည်ဟု မျိုးလှိုင် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ အချစ်သည် မီးတစ်မျှ အဆိပ်နှယ် ပူလောင်ပြင်းပြလှ ပါဘိ။

လက်သုံးလုံးခန့်ကျန်နေသေးသော အရက်ပုလင်းကို ကောက်ယူပြီး ကတ္တရာလမ်းပေါ်ရှိကံခွဲလိုက်သည်။ ခွမ်းခနဲ အသံနှင့်အတူ အရက်ပုလင်းကွဲစများနှင့် အရက်များ ဟိုတစ်စသည်တစ်စ ပြန့်ကျဲသွားသည်။

“တောက်”

ဒေါသသံပြင်းပြင်းနှင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် တင်တင်မူတို့နေအိမ်ဘက် သုတ်ခြေတင် လိုက်သည်။

ခြံထဲမရောက်ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ စကားပြောသံအချို့နှင့် ဆေးလိပ်လိပ်၍ ကပ်ကြေးတရွပ်ရွပ်နှင့်ညှပ်သံ၊ ဆောင့်တုံးနှင့် ဆေးလိပ်ဖင်စီခဲတို့ ထိတွေ့၍ တဒေါက်ဒေါက်နှင့်မြည်သံတို့ စည်းချက်မှန်မှန် မျိုးလှိုင်နားထဲကြားလိုက်ရသည်။

မျိုးလှိုင် အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ မီးကို ရေနှင့်ငြိမ်း သတ်လိုက်သည်နယ် စကားပြောသံများ ရုတ်ချည်း တိတ်ဆိတ်

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းသံပယ် မှခင်းဆတ္တုတိုများ □ ၁၃၇

သွားပြီး တင်တင်မူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ စက်ရုပ်များ သဖွယ် ဆေးလိပ်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်လိပ်နေကြတော့၏။

မျိုးလှိုင်သည် ချက်ချင်း အိမ်အောက်ပြန်ဆင်းသွား ပြီး လှေကားရင်း၌ လွယ်လင့်တကူထောင်ထားသည့် ရဲဒင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

လက်တွင်း၌ ရဲဒင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လျက် အိမ်ပေါ်တစ်ခေါက်ပြန်တက်လာပြီး ဆေးလိပ်ကိုသာ အာရုံ စူးစိုက်လိပ်နေသော တင်တင်မူ၏ဦးခေါင်းသို့ ချိန်ရွယ်၍ ရဲဒင်း ပြင် အားပါးတရခုတ်ချလိုက်သည်။

ဒုတ်ခနဲ ခပ်အုပ်အုပ်အသံနှင့်အတူ တင်တင်မူတစ် ယောက် နေရာ၌ပင် ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။

မျိုးလှိုင်ထံမှ စကားသံအချို့ လေးပင်စွာထွက်ပေါ် လာသည်။

“နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်လွန်းလို့...”

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မအများတွေချည်းပါပဲ။ သား သမီးဆိုတာ မိဘရဲ့စက်ရုပ်အောက်မှာပါ။ ကိုယ်လိုရာပုံသွင်း

www.burmeseclassic.com

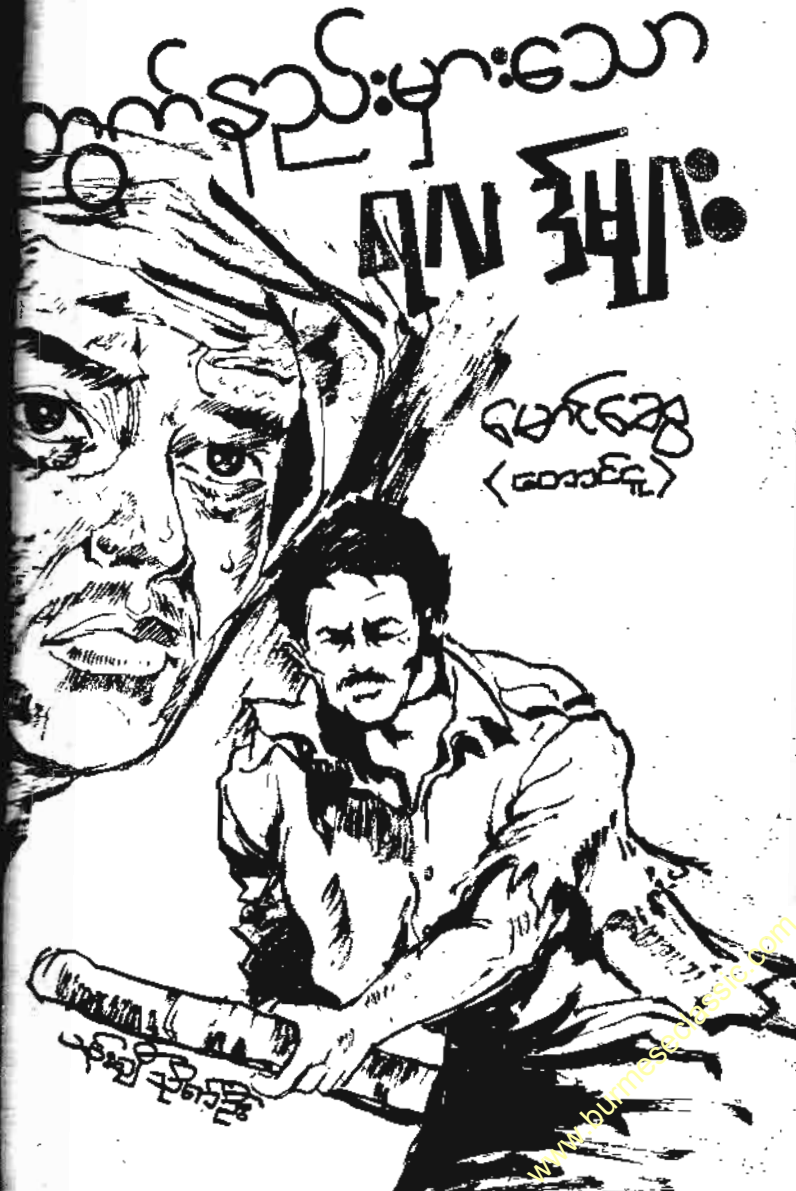
၁၉၈ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

လို့ ရတဲ့သားသမီးတွေအပေါ် ဗီဘအနေနဲ့ နည်းပေးလမ်းပြ
မမှားဖို့ အမည်ရွေးမမှားဖို့ အထူးအရေးကြီးလှပါတယ်။

ကျွန်မ နောင်တ ကောင်းကောင်းကြီးရမိပါပြီ။

ကျွန်မရဲ့မိတ်မဲ့မူကြောင့် ကျွန်မသမီးလေး ဘဝဆုံးခဲ့
ရတာပါ။ မျိုးလှိုင်လည်း ကျွန်မဈေးကစားတဲ့ အချစ်ဈေးကွက်
ထဲက အသုံးချခံရတဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်ရယ်ပါ။ ကျားရဲ
ကို အလွယ်ပြုဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ကျွန်မကြောင့် ဒီအဖြစ်ဆိုးတွေ
ကြုံခဲ့ရတာပါ။ ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျားရဲ
ကို အလွယ်ပြုဖို့ မကြိုးစားကြစေချင်သလို ကိုယ့်သားသမီး
ကလေးတွေရှေ့ရောအတွက် အမည်ပေးမမှားကြပါနဲ့လို့ ကျွန်မ
ဆန္ဒပြုရင်း..

(ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုအား စိတ်ကူးဖြင့် ရေးဖွဲ့ခြင်းဖြစ်
ပါသည်။)

တိုက်ရိုက် လုံးဝတာဝန်ရှိတယ်လို့ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ငြင်းလို့ ရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ငြင်းကြည့်ချင်သေးတယ်။

ကျုပ်သားဆိုးတာ၊ ဆိုးမလို့မရတာ ကျုပ်ရဲ့ပေါ့လော့မှ ပြောမဟုတ်ဘူးလို့ပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လည်း ပါတယ် လို့ နည်းနည်းတော့ ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးချင်တယ်နော်။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့..

ကျုပ်တို့ရွာမှာက မိုးရာသီဆို လယ်လုပ်၊ နွေရာသီဆို သစ်ဝါးခုတ်၊ ဒီအလုပ်ပဲရှိတာကိုး။ မိုးတွင်း ထွန်တုံးပိတ် ကတည်းက ပဲခူးရိုးမတောင်ပေါ်တက် သစ်ဝါးခုတ်တဲ့အလုပ် ကို နွေရာသီကုန်တဲ့အထိ လုပ်ကြတော့ ကျုပ်တို့ဘက်နယ်သား တွေရဲ့လေ့ပဲလေ။

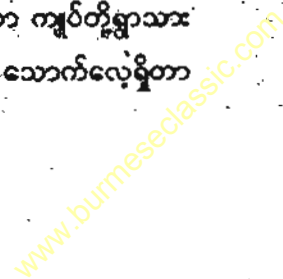
မိုးတွင်း လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြတော့ ပင်ပန်း တာရယ်၊ မိုးအေးတာရယ် အကြောင်းပြုပြီး ကျုပ်တို့ ယောက်ျား သားတွေဟာ ပျိုးနုတ်၊ လယ်ထွန်ရာက တဲပြန်ရောက်ပြီဆိုရင် ဆန်အရက်ကလေးတစ်လုံး၊ တစ်ပိုင်းလောက်နဲ့ အပန်းဖြေ တတ်ကြတယ်မို့လား။ ဒီတော့ အရက်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ရွာသား အယောက်တစ်ရာမှာ ရှစ်ဆယ်လောက်က သောက်လေ့ရှိတာ ပေါ့။

တွက်နည်းမှားသော ရလဒ်များ

လူတစ်ခု ပူမှုရယ်တဲ့ ဆယ်ကုဋေတဲ့။ ကျုပ်အဖြစ် ကတော့ ဆယ်ကုဋေထက်ပိုလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။

သားဆိုးသမီးဆိုး ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိတဲ့ မိဘတွေထဲက မိဘတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ဟာလည်း ကျုပ်သားအကြီး ကောင်ကို ဆိုးမှန်းသိပေမယ့် မစွန့်ပစ်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

ဒါကို ကျုပ်ရဲ့အမှားလို့ပြောကြမလား။ ကျုပ်တို့ နေ့တိုင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတဲ့အခြေအနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေသဘာဝ အနေအထားအရ ကျုပ်ရဲ့သား ဆိုးပေတေခဲ့ တာတွေဟာ လက်ဦးဆရာဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့လို မိဘတွေမှာ

ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း အရက်မစွဲကြပါဘူး။ သောက်တတ်တာတို့ပြောတာပါ။ အဲ... အရက်သောက်ပြီးရင်တော့ တချို့က သွေးဆိုးသဗျ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်သား ဖိုးအေးက နံပါတ်တစ်ပဲ။

အရက်များမူးလာပြီဆိုမှဖြင့် ဟင်းအိုးထဲဆားခတ်ပြီး ဝန်တယ်လို့ အပြစ်ရှာပြောတတ်တဲ့အထိ ဆိုးတတ်တဲ့ ကျုပ်သား ဖိုးအေးကို ရွာထဲက ကာလသားမှန်သမျှ ဘယ်သူကမှ အတူတွဲပြီး မသောက်မှစားချင်ကြဘူးလေ။

နောက်တော့ ကျုပ်သားဖိုးအေးက အရက်မူးလာပြီဆို တစ်ရွာလုံးပတ်ပြီးဆဲရေးတိုင်းထွာတော့တာပဲ။ ဒီမှာတင် ကျုပ်သားဟာ တစ်ရွာလုံးရဲ့အော့ကြောလန် ဖိုးအေးဖြစ်လာတော့တာပဲ။

အဲ... အာဝယ်တွေကျပြန်တော့လည်း သူ့လိုမဆိုးကြပြန်ဘူး။ သူ့အသိနဲ့သူ လိမ္မာရေးခြားရှိကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့် တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းဆိုသလို မိသားစုအားလုံးထဲမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်သားဖိုးအေးကို ကျုပ်မှာ စိတ်မချနိုင်ဘဲ လယ်ထဲသွားလည်း အတူတူ၊ တောင်ပေါ်တက်လည်း အတူတူ၊ ကိုယ်နဲ့ရင်အုပ်မကွာ ထိန်းသိမ်းခိုင်းစေနေရတယ်လေ။

မိတ်ဆွေ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ အသိတရားရှိလို့ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ တခြားသားသမီးတွေအတွက် ကျုပ် စိတ်ချရပေမယ့် သူများတွေလို အသိတရားမပြည့်စုံလို့ ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ ကျုပ်သားအကြီးကောင် ဖိုးအေးကို ကျုပ်သာပစ်ထားမယ်ဆိုရင် ဒီကလေး ဝိထက်ပိုဆိုးသွားမယ်မဟုတ်လား။

ခုပဲကြည့်လေ။ သူ့ရဲ့စရိုက်ကိုမကြိုက်လို့ ရွယ်တူတန်းတူ ရွာက ကာလသားတွေအကုန်လုံးက ဝိုင်းပယ်ထားတော့ တစ်ရွာလုံးကိုမကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဖိုးအေးက အရက်မူးလာတိုင်း တစ်ရွာလုံးကို ပတ်ကြမ်းနေပြီမဟုတ်လား။

ကျုပ်သားဆိုးတာကိုသိနေတဲ့ ကျုပ်ဟာ သားကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားလို့ဘယ်ဖြစ်မှာတုံး။ ဒီမှာတင် ကျုပ်သားကို မခွဲဘဲ တတွဲတွဲဖြစ်နေတဲ့ကျုပ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောကြတယ်မှတ်သလဲ။ အဖေဖြစ်တဲ့လူကိုက လိုတာတဲ့။ သူ့သား ဖိုးအေးကိုမှ အချစ်ဆုံးတဲ့။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘူးတဲ့။ ကိုင်း... ကောင်းကြသေးရဲ့လားဗျာ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ကျုပ်ကိုပါ ဖိုးအေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထင်အမြင်လွဲမှားနေကြပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ရင်းသဘောကို ကျုပ်သာ အသိ

ဆုံးပါး အသိဉာဏ်ချို့တဲ့လို့ တခြားသားသမီးတွေလို လိမ္မာ
ရမုန်းမသိတဲ့ ကျုပ်သား၊ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့တဲ့အသိုင်းအဝိုင်း
နဲ့ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေစားသောက်ရတဲ့ ဓလေ့စရိုက်တွေအရ အရက်
ကို အဖော်အဖြစ်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့အခါ
ဆိုးသွမ်းလာတဲ့စရိုက်ကို မပြုပြင်ပေးနိုင်သည့်တိုင်အောင် လက်
လွှတ်စပယ်မဖြစ်ဖို့ ထိန်းသိမ်းပေးရမှာ မိဘဖြစ်တဲ့ ကျုပ်သာ
တာဝန်အရှိဆုံးမဟုတ်လား။

ဒီအသိ၊ ဒီအတွေးတွေနဲ့ ကျုပ်သားလေးကိုသနားပြီး
ကိုယ်နဲ့မခွာ စောင့်ရှောက်နေရတာပါ။

အဲ. . ဒါပေမဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အချစ်၊ အကြင်
အလွမ်းတွေနဲ့ ချုပ်ထွေးပွေလီပြည့်နက်နေတဲ့ ဒီလောကကြီးမှာ
ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုမဖြစ်ကြရတာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပဲလေး။

ကျုပ်သား ဖိုးအေးကို အဆိုးထဲကအကောင်း အပြစ်
နိုင်ဆုံးအခြေအနေရောက်စေလိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ ကျုပ်ရဲ့ရင်
ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြီးပဲရှိနေပေမယ်လို့ ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းက
ကျုပ်တို့သားအဖတစ်တွေကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့ဘူးလေ။

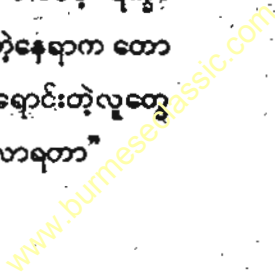
အဲဒီနေ့. . အဲဒီနေ့. . ကျုပ်ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့
ဖျောက်လို့မရနိုင်တဲ့ ဘဝဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြီး ကျုပ်မိသားစု
အသိုက်အမြုံမှာ အကြီးအကျယ်ရရှိစေဖို့ သောကမီးအစပျိုးတဲ့
နေ့. . အဲဒီနေ့ပေါ့. . ။

ကျုပ်နဲ့ကျုပ်သားဖိုးအေး တောင်ပေါ်မှာ သစ်သွား
ခုတ်ရင်း ရိက္ခာပြတ်လို့ ပြန်အလာ တောင်ပေါ်မှာ ဖိုးအေးကို
တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရင် အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်
ပြီး တခြားသစ်ခုတ်သမားတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်မှာမို့လို့ တောင်
ပေါ်မှာချွန်မထားခဲ့ဘဲ ကျုပ်နဲ့အတူ ရွာကို တစ်ခါတည်းပြန်
ခေါ်ခဲ့တယ်လေး။

“ဟေ့. . ရှင်ငြိမ်းရေ. . သမီး အဖေတို့ပြန်လာတယ်
ဟေ့”

“ဟယ်. . အဖေတို့ပြန်လာပြီ. . အဖေ တောင်ပေါ်
မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေတာပေါ့ သမီးရယ်. . ဒါပေမဲ့ ရိက္ခာ
မလောက်လို့ ပြန်လာရတာ. . ဒီတစ်ခါသွားတဲ့နေရာက တော
နည်းနည်းနက်တော့ တောင်ပေါ်ဈေးတတ်ရောင်းတဲ့လူတွေ
မရောက်ကြဘူးလေ. . ဒါနဲ့ အဖေတို့ ပြန်လာရတာ”

“ဒါနဲ့ နင့်ယောက်ျား မောင်ထူးရော. .”

“ဟိုဘက်ရွာခဏသွားတယ် အဖေ. . မိုးချုပ်ရင် ပြန်လာတော့မှာပါ”

“အေး. . အေး. . သမီးရေ. . အဖေတို့အိမ်အတွက် ထမင်းချက်ပို့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ”

“ဒါနဲ့ သမီးရေ. . အငယ်တောင် ငဝင်းနဲ့ အလတ်ကောင် သာလှတို့ရော ဘယ်သွားနေကြလဲ. . ဒီကောင်တွေ အိမ်မကပ်ဘူး”

“ရွာထဲခဏသွားတယ်အဖေ. . သမီးကိုပြောသွားကြပါတယ်။

“ဟဲ့. . ရှင်ငြိမ်း. . ဒီကောင်တွေ ဘယ်သွားလဲ. . စံမြအရက်ဆိုင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးဖိုးအေးရယ်. . မောင်လေးတွေက အရက်မှမသောက်တတ်တာ”

“အိမ်. . နင့်စကားက အနှောင့်မလွတ်၊ အသွားမလွတ်. . ငါ့နားရင်းတီးပစ်လိုက်ရ. . ငါ့နှမအရင်းမို့လို့ ကြည့်နေတာ. . နင့်လင်က မြှောက်ပေးလို့လား”

“တော်ပါ ဖိုးအေးရာ. . မင်းနှမပဲဥရွာ. . မင်းမေးလို့လည်း သူပြောရသေးတယ်”

“အဖေ. . သား ရွာထဲခဏသွားဦးမယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာတုံး. . အိမ်မှာပဲနေစမ်းပါ ဖိုးအေးရာ”

“ခဏပါ အဖေရာ. . မကြာပါဘူး”

“ပြောမရလည်း သွားကွာ. . အရက်တွေ သောက်မလာနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေရေ. . သား အရက်မသောက်ပါဘူး”

“မိန်းမရေ. . ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ. . မီးဖိုထဲမှာ. .”

“ဟင်. . ကိုမောင်ထူးပြန်လာပြီ. . ဒီမှာ အဖေတို့တောင်ပေါ်ကပြန်ရောက်နေလို့ သူတို့အတွက် ညစာချက်ပေးနေတာ”

“နင့်အစ်ကို ဖိုးအေးရော ပြန်ပါလာသလား”

“ပါလာတယ်. . အခုတော့ မရှိဘူး. . ရွာထဲသွားတယ်”

“ဟာ.. ဒါဆို အရက်သွားသောက်တာနဲ့တူတယ်..
ငါ လည်း နည်းနည်းသောက်ထားတော့ မဖြစ်ဘူး ရှောင်နေမှပဲ”

“ရပါတယ် ကိုမောင်ထူးရယ်..”

“ရပါတယ်မလုပ်နဲ့.. နင့်အစ်ကိုအကြောင်းလည်း
သိသားနဲ့”

“ဟေ့.. တစ်ရွာလုံး ဘယ်ခွေးမှ လူမထင်ဘူးကွ..
မိုက်တဲ့ကောင် ထွက်ခဲ့.. ကျွန်တဲကောင်နဲ့ ငါ ချမယ်..
ဖိုးအေးတဲ့ကွ.. တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်.. သတ္တိရှိလို့ ရွာ
အပြင်မှာနေတာ.. ဒါပဲ”

“ဟော.. ပြောရင်းဆိုရင်း နင့်အစ်ကိုပြန်လာပြီ..
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဪ.. ကိုမောင်ထူးရယ်.. တော်ကလည်း ဒါ
လောက်ကြောက်နေရင် အိမ်ပေါ်က အာန်းထဲမှာပဲနေ..
ထွက်မလာနဲ့”

“အေး.. အေး..”

“ဟေ့.. ရွှင်ငြိမ်း.. ခွေးမ.. လင်အားကိုးနဲ့ ငါ့ကို
ပမာမခံပြောတာ.. လာခဲ့စမ်း.. ငါပေးထားတဲ့စား ဘယ်
မှာထားသလဲ ပြောစမ်း”

“နေဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့.. ဒီမှာ ထမင်းချက်နေလို့..”

“နေဦးတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့.. နင်မလာရင် ငါ
လာမှာနော်”

“အို.. မလာနဲ့.. မလာနဲ့.. ကျွန်မလာပြီ”

ရွှင်ငြိမ်းသည် အိမ်ပေါ်၌ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မောင်ထူး
နို့နေသဖြင့် အကယ်၍ ဖိုးအေးအိမ်ပေါ်တက်လာပါက
ဆောင်ထူးအားတွေ့သွားပြီး ရန်ရှာမည်စိုးသဖြင့် ဖိုးအေးအား
အိမ်ပေါ်အတက်မခံဘဲ မိမိသာ အိမ်အောက်သို့ဆင်းသွား
ထိုင်သည်။

ညက မောင်နေသည့်အပြင် လသည်မသာသဖြင့်
ဖတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေ၏။ အချိန်
ထား ည (၈)နာရီရှိနေချေပြီ။

ရွှင်ငြိမ်းသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဖိုးအေးအလိုကျ အိမ်
အောက်သို့ဆင်းသွားပြီး ဖိုးအေးနှင့်စကားပြောနေခိုက်
ဆောင်ထူးမှာလည်း အိမ်အောက်သို့ တိတ်တဆိတ်ဆင်းသွားပြီး
စဝါးကျီနောက်၌ ပုန်းနေလိုက်၏။ အကယ်၍ ဖိုးအေး အိမ်
ပေါ်တက်လာပြီး ပြဿနာရှာက အခက်တွေ့မည်စိုး၍ အိမ်
အောက်သို့ဆင်းပုန်းနေမိခြင်းဖြစ်၏။

“ငါ့အိမ်လုပ်ခိုင်းထားတဲ့အား ဘယ်မှာလဲ . . နင့် အကောင် မောင်ထူးက ဒါလေးလုပ်နေတာ မပြီးတော့ဘူးလား . . ဘာလက်သမားဆရာလဲ . . အစုတ်ပလုတ်အကောင် . . ဘူးအိမ်ကလေးတစ်ခုတောင် ပြီးအောင်မလုပ်နိုင်ဘဲနဲ့များ . . လူနေတဲ့အိမ်တွေ လက်ခံဆောက်လို့ . . ဖွတ်ချိုး . . ထို့”

“အစ်ကိုကလည်း မူးနေရင် အေးအေးအိပ်နေပါလား . . ဘာလို့ သူများတွေကို ရစ်နေတာလဲ”

“ဘာ . . ငါ့ကို ရစ်နေတယ် ဟုတ်လား ခွေးမ . . နင့်လင်ထိလို့ နာသလား . . ကဲဟာ . . ”

“ဖုန်း . . ခွပ်”

“အောင်မယ်လေး သေပါပြီ . . အဖေရေ . . အဖေ . . ဒီမှာ လုပ်ပါဦး အစ်ကိုကြီး သမီးကို အနိုင်ကျင့်နေတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးအေး . . တော်စမ်း . . သမီး သွား . . သွား . . နင့်အိမ်ပေါ်သွားနေ”

ရှင်ငြိမ်းက အိမ်ပေါ်ပြေးတက်သွားသည်။

“မသွားနဲ့ . . မသွားနဲ့ . . ခွေးမ . . နင့်ကိုသတ်ပစ်မယ် . . ဘာမှတ်လဲ . . ဖိုးအေးကွ . . ”

ဖိုးအေးက နောက်မှပြေးလိုက်သွားပြန်သည်။

“အဖေရေ . . အဖေ ကယ်ပါဦး”

“ဟေ့ကောင် . . ဖိုးအေး . . မလုပ်နဲ့ . . ဟာ . . ”

ဒီကောင် ပြောမရပြန်ဘူး”

“ခွပ် . . ခွပ် . . ”

“အား . . အား . . ”

“သတ်ပစ်မယ် . . သေအောင်သတ်ပစ်မယ်”

“ဟေ့ . . ဟေ့ . . တော်ကြစမ်း၊ လွန်မယ် . . ဟင် . . ”

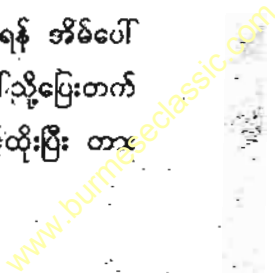
ဒီအေး . . ဖိုးအေးမှ မဟုတ်ဘဲ . . မင်း . . မင်း . . မောင်ထူး . . မောင်ထူး”

“ဟုတ်တယ်အဖေ . . ကျွန်တော်ပါ၊ မောင်ထူးပါ”

“ဟင် . . ကိုမောင်ထူး . . အောင်မယ်လေး . . လက်လွန်သွားပြီနဲ့တူတယ် . . အစ်ကိုကြီး . . အစ်ကိုကြီး . . အဖေ . . အစ်ကိုကြီးကို ခေါ်လို့မရတော့ဘူး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အခြေအနေက တစ်မဟုတ်ချင်း ရှစ်ထွေးသွားလေ ဦးတည်း။

ရှင်ငြိမ်းမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ရန်မှလွတ်ရန် အိမ်ပေါ်တက်ပြေးစဉ် ဖိုးအေးမှ အရက်မူးမူးနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်သွားသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးပြီး တား

မြစ်သတိပေးနေသည်ကို စပါးကျည်အကွယ်၌ပုန်းအောင်းရင်း
ချောင်းကြည့်နေသည့် မောင်ထူးက မြင်တွေ့သွားပြီး ဇနီးဖြစ်သူ
အတွက် စိတ်ပူပင်သွားကာ အိမ်ပေါ်သို့ပြေးလိုက်သွားပြီး
ဘုရားစင်ပြုလုပ်ရန် ရွှေဘော်ထိုးအချောကိုင်ထားသည့် အိမ်
ပေါ်ရှိ သစ်သားပုံထဲမှ သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းကို ဆတ်
ခနဲကောက်ယူလိုက်ပြီး ယောက်ဖတော်စပ်သူ ဖိုးအေး၏ဦးခေါင်း
သို့ ရိုက်ချစ်လိုက်တော့၏။

အိမ်ပေါ်ရှိ ဖယောင်းတိုင်မီး မှန်ပျံပျံအလင်းရောင်
အောက်၌ တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်၍ ရိုက်နေသူအား မိမိ၏
သားကြီးဖိုးအေးအထင်ဖြင့် ဝင်ဆွဲပြီး တားမြစ်မိသော ဖခင်
ဖြစ်သူ ဦးစောမောင်မှာ ဖိုးအေးမဟုတ်ဘဲ တုတ်ဖြင့်ရိုက်နေ
သူမှာ မိမိ၏သမက် မောင်ထူးဖြစ်နေကြောင်း မြင်တွေ့လိုက်
ရသဖြင့် အခြေအနေမှန်ကို သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ပါ
တော့သည်။

“တောက်.. မင်းကွာ.. မောင်ထူးရာ.. ကိုယ့်
ယောက်ဖကို ဒါလောက်ပဲလုပ်ရသလား”

“ကျွန်တော် မှားပါတယ် အဖေရယ်.. ကျွန်တော်
လည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့လုပ်မိလိုက်တာပါ.. ဒီလိုအထိ

ခေည့်ရွယ်ပါဘူး အဖေရယ်.. ကျွန်တော် ကျိန်ပြောရဲ့ပါတယ်..
ကျွန်တော့်အပြစ်ကို ကျွန်တော်ခံပါမယ်.. ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်
ပါအဖေ.. ကျွန်တော် ရဲစခန်းမှာသွားအဖမ်းခံပါမယ်”

“အို.. အဖေ.. ဖဖြစ်ဘူး အဖေ.. ကိုမောင်ထူးကို
ကယ်ပါဦးအဖေ.. သမီးကို မသနားတော့ဘူးလား အဖေရယ်..
သမီးမှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ အဖေမြေးလေးရှိနေပြီ အဖေ..
ကိုမောင်ထူးသာမရှိရင် သမီးဘဝ ဘယ်လိုနေရမလဲ အဖေ..
အစ်ကိုကြီးဆိုးတာလည်း အဖေအသိပါအဖေရယ်.. သမီးတို့ကို
ကယ်ပါဦးအဖေ”

“ဟင်း.. ခက်တယ် သားကြီးဖိုးအေးရယ်.. မင်းက
လည်း ဆိုးလိုက်ပါတိတော့.. အခုတော့ သေပြီ.. အဖေ
ပါ လောက်ထိန်းနေလျက်နဲ့ကွာ ဖြစ်ရတယ်လို့.. အရက်..
အရက်.. အဲဒါ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး အရက်သောက်လို့ကွ”

“ကဲပါ.. သမီး.. ရှင်ငြိမ်းရယ်.. ဒီကိစ္စ ရွာထဲက လူ
တချို့နဲ့တိုင်ပင်ပြီး အဖေ လုပ်လိုက်ပါမယ်.. ရွာထဲကလူတွေ
ကိုတော့ နှင့်အစ်ကိုကြီး အမူးလွန်ပြီးသေတယ်လို့ သတင်း
လွှင့်ရမှာပဲ”

“အဲဒါပဲ မိတ်ဆွေ.. ကျုပ်သားကြီး ဖိုးအေး အရင် မူးလာရင် သွေးဆိုးတတ်တဲ့ သူညာဉ်ကြောင့် လူ့လောကကြီးမှာ သက်တမ်းစေ့အောင် နေခွင့်မရလိုက်ဘူးလေ.. ဒါပေမဲ့ သွေး ဆိုးတတ်တဲ့ သူညာဉ်အတိုင်း လူ့လောကကြီးမှာ အသက်နို့ စဉ်ကလည်း လူတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်သလို သူသေသွားတဲ့ အခါမှာလည်း ကျုပ်တို့မိသားစုကို ဒုက္ခတွေပွေအောင် ဆူ မီးဖိုသွားခဲ့ပြန်ပြီလေ.. အဲဒါကတော့ သူသေဆုံးရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်သမက်ကို ထောင်မကျစေချင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်သမီး ရှင်ငြိမ်းရဲ့ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဖြည့်စွက်လိုက်လျော့ချင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒအမှားကြောင့် တစ်ခု ပေါ် နှစ်ပူဆင့်ဆိုသလို သင်းတို မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေ့မှာပဲ ပြဿနာ က စခဲ့ပြန်ပြီလေ”

“ဦးစောမောင်ဆိုတာရှိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့.. ရှိပါတယ်.. ဪ.. ဝိုလ်ကြီးတို့ပဲ ဩ ပါခင်ဗျာ”

ကျုပ်နာမည်မေးပြီး ခြံထဲဝင်လာတဲ့လူစုကို ကျုပ် မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ ကျုပ် အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားမိ

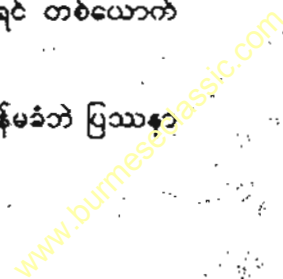
တယ်လေ.. အုတ်တွင်းရဲစခန်းက စခန်းဖျား ရဲအုပ်လှမြင့်ကိုယ် တိုင် နောက်လိုက်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ရွာလူကြီးတွေပါ ကျုပ် ခြံထဲဝင်လာကြပြီ။

သူတို့ ဘာကြောင့်လာတယ်ဆိုတာ အပြစ်ရှိသူပီပီ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိပြီးနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်းပေါ့.. . . ဟန်ကိုယ် ဖို့ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျုပ်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံးဟန်ဆောင်ပြီး မသိကျိုးကျွံပြုလို့ စကားစမိလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဘာအကြောင်းများရှိကြပါသလဲ ဝိုလ်ကြီးတို့”

“လာရင်းကိစ္စ တိုတိုပြောရရင်တော့ သေသွားတဲ့ ခင်ဗျားသား ဖိုးအေးကိစ္စ မရိုးဘူးလို့ ကျုပ်တို့ သတင်းရလို့ပဲ ဦးစောမောင်.. ခင်ဗျားသားကို ခင်ဗျားသမက်မောင်ထူးက ခိုလှောင်တယ်.. သေတဲ့သူကလည်းသေပြီ.. ပြန်မရှင်တော့ ဘူး.. ကျန်တဲ့လူကို ထပ်ဒုက္ခပေးချင်ဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားသမက် မောင်ထူးအတွက် ခင်ဗျားက အကာအကွယ်ပေးပြီး ဖိုးအေးကို အရက်မူးလွန်သေသလို သတင်းလွှင့်ပြီး မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ တယ်.. လူသတ်မှုကို အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရင် တစ်ယောက် တည်း အပြစ်ဒဏ်ကျခံရမယ်။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံဘဲ ပြဿနာ

ကို ဖုံးကွယ်ခဲ့တဲ့အပြင် အလောင်းကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်... ဒါကြောင့် အပြစ်ကပိုကြီးသွားပြီ... ခင်ဗျားသား ဖိုးအေးထီ ရိုက်သတ်ခဲ့တဲ့ မောင်ထူးတစ်ယောက်တည်း အပြစ်ခံရမယ့်ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားကပါ အလိုတူအလိုပါ အမှုကိုဖုံးကွယ်ပေးခဲ့ပြီး အလောင်းကို မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်ဖို့ စေခိုင်းခဲ့တယ်... အမှုမှန်ထီ ဖုံးကွယ်ဖို့တောင်းဆိုခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားသမီး ရှင်ငြိမ်းကလည်း ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ မောင်ထူးအမှုကလွတ်ဖို့ အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်သူအဖြစ် အပြစ်ရှိတယ်... ခင်ဗျားသားအငယ်ကောင်ကလည်း အပြစ်မှန်ကိုသိလျက်နဲ့ ဖုံးခဲ့တဲ့အပြင် ကိုယ်တိုင်မီးရှို့ဖျက်ဆီးတဲ့ အထဲမှာ ပါဝင်ခဲ့တယ်... ဒီအတွက် ခင်ဗျားတို့လေးယောက်လုံး အပြစ်ကျူးလွန်ပါဝင်ပတ်သက်သူတွေဖြစ်သွားပြီ”

ရဲအရာရှိစကားဆုံးတော့ ဦးစောမောင်တစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် စခန်းမှူးဦးလှမြင့်ပြောသလိုပဲ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ်သမက် တစ်ယောက်တည်း အပြစ်ခံရမယ့် ဒီကိစ္စမှာ အခုတော့ ကျုပ်တို့သားအဖလေးယောက် နောက်ထပ်အဆစ်ပါပြီး အပြစ်ရှိသူတွေဖြစ်သွားကြပြီ”

“အခု ကျုပ်တို့မိသားစုကိုပဲကြည့်လေ... ကျုပ်အတွက်မှားလိုက်တဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ခုရဲ့ရလဒ်အပြေဟာ ကျုပ်ရယ်၊ ကျုပ်သမက်ရယ်၊ ကျုပ်သမီးရယ်... ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့သားအငယ်ကောင်ရယ်... လူ့လောကမှန်တိုင်းဝယက်တစ်ခုထဲမှာ ချာလည်လည်နေရပါပြီကော”

အလွမ်း အလွမ်းအလွမ်း

အလွမ်းအလွမ်း | အလွမ်း

ဘယ်သူကြက်ဖနိုင်နိုင်

ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက ကဗျာ
ကလေးတစ်ပုဒ် ရင်ထဲစွဲခဲ့ဖူး၏။

ထိုကဗျာကလေးမှာ -

ငါတို့ကြက်ဖနိုင်နိုင်

ရွှေဖလားနဲ့ကြက်သားကိုင်

သူတို့ကြက်ဖရှုံးရှုံး

- ကြေးဖလားနဲ့ ကြက်ချေးတုံး

ဟူ၍ဖြစ်၏။

ကဗျာကလေး၏အဓိပ္ပာယ်ကား ရိုးစင်းလှချေ၏။

သုံးနှုန်းညီတပေ

ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်သောပွဲ၌ တစ်ကောင်နိုင်၍ ကျန်တစ်ကောင်
ရှုံးလျှင် နိုင်သည့်ကြက်ဖက်မှ လောင်းသောသူများ သို့မဟုတ်
ပိုင်ရှင်များက ပြုံးကြ၊ ပျော်ကြ၍ ရှုံးသော ကြက်ဖဘက်မှ
ပိုင်ရှင်များမှာ မှိုင်းတွေငေးမော၍ စိတ်အားပျက်ကြသည့်
အကြောင်းအလေးကို ဖွဲ့ဆိုထားခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကြက်ခွပ်ပွဲနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူစွာပင် အခြားသော
မည်သည့်ပြိုင်ပွဲများတွင်မဆို တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ယှဉ်ပြိုင်ကြ
သည့်အခါတွင် နိုင်သည့်ဘက်မှ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးကြ၍ ရှုံးသည့်
ဘက်မှ မှိုင်းတွေချ စိတ်အားပျက်ကြမည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်
တော့သည်။

သို့သော် အထက်ပါကဲ့သို့ ပြိုင်ပွဲများနှင့်မတူဘဲ စိတ်
အလိုလိုက်၍ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဒေါသချင်းယှဉ်ပြိုင်ကြ
သော ပြိုင်ပွဲမမည်သည့် သို့တည်းမဟုတ် ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဟု မခေါ်
ဆိုထိုက်သည့် အားစမ်းပွဲတစ်ခု၏ နောက်ဆုံးရလဒ်အဖြေမှာ
ကား..

“ဟေ့.. ရဲဘော်တို့ ဟိုမှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့
ဝိုင်းအုံနေတယ်.. အခြေအနေတစ်ခုခုတော့ ထူးခြားပြီထင်
တယ်”

အချိန်ကား ည (၉)နာရီခွဲခန့်ရှိနေပေပြီ။ (၂၄)နာရီ
ပတ်လုံး တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားကို မအားမလပ်ရအောင် အချိန်
ပြည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသော ကျွန်တော်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
တို့မှာ နေ့ခင်းဘက်ပိုင်း၌ ရဲစခန်းတွင် အမှုကိစ္စများ စစ်ဆေး
ခြင်း၊ အထက်အရာရှိအကြီးအကဲများသို့ တင်ပြအစီရင်ခံခြင်း၊
ရာဇဝတ်မှုခင်းများ ကျူးလွန်တတ်သူတို့အား မျက်ခြေမပြတ်
စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခြင်းနှင့် သတင်းစုံစမ်းထောက်လှမ်းဖမ်းဆီး
ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ကြပြီး ယခုညပိုင်းအချိန် အများပြည်သူ
တို့ အိပ်စက်အနားယူကြစဉ် စိတ်အေးချမ်းသာလုံခြုံမှုအပြည့်
အဝပြင့် အိပ်စက်အနားယူနိုင်ကြစေရန် ကျွန်ုပ်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
များမှာ ပတ္တရောင်လှည့်ကင်းတာဝန်များ၊ ဝပ်ကင်းတာဝန်များ
ဆောင်ရွက်၍ စောင့်ရှောက်ပေးကြရပြန်ပါ၏။

သို့မှသာ ညအမှောင်ကိုအားပြု၍ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု
ကျူးလွန်တတ်ကြသည့် အမှောင်လောကသားများကို ကျွန်ုပ်တို့
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှ စိုးစိုးအနိုင်ယူနိုင်မည်မဟုတ်ပါလော။

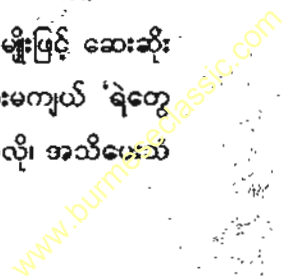
ရဲစခန်းအပိုင် နယ်မြေတစ်ခုလုံး ပတ္တရောင်လှည့်ကင်း
တာဝန်ဆောင်ရွက်ရန် ထွက်ခွာလာသော ကျွန်ုပ်မှ တပည့်များ
အား ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်းလမ်းမကြီးတစ်နေရာ၌
သဘာဝထက်လွန်ကဲသော လူစုလူဝေးလူအုပ်ကြီးတစ်ခုကို မြင်
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သတင်းစုံစမ်းရန်ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင်ပင်ဦးဆောင်၍ အခင်းဖြစ်နေရာသို့ သွားလိုက်သည်။

“ဟေ့.. ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မြို့လယ်လမ်းမကြီးပင်ဖြစ်သော်လည်း အကြောင်း
အမျိုးမျိုးကြောင့် မီးပျက်နေသည့်အချိန်နှင့်ကြုံသဖြင့် လမ်းမီး
များမှောင်နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများဖြင့်
နေရာအနှံ့ထိုးကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

“ရဲတွေလာနေပြီ။ ရဲတွေလာနေပြီ”

ကျွန်ုပ်လိုချင်သောမေးခွန်း၏အဖြေကို ပြန်လည်ဖြေ
ကြားမည့်သူများ စိုးစဉ်းမျှထွက်ပေါ်မလာဘဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ရောင်အောက်တွင်မြင်တွေ့နေရသော လောဘ၊ ဝေါသ၊ မောဟ၊
စိုးရိမ်သောက စသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆေးဆိုး
ထားသောမျက်နှာပိုင်ရှင် လူအချို့ထံမှ မတိုးမကျယ် ‘ရဲတွေ
လာနေပြီ’ ဟူသောစကားဖြင့် သတိပေးသံလိုလို၊ အသိပေးသံ

လို့လို့များပြောရင်း စပ်စပ်စုစုနိုင်လှသောလူအုပ်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အခင်းဖြစ်နေရာမှ ဖဲကျဉ်သွားကြတော့၏။

“လူတွေကလည်း မေးနေရင် ဖြေမယ့်သူမရှိဘူး.. ခက်တော့တာပဲ.. ဒီနားမှာ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်ဗိုလ်လေး.. ကျွန်တော်ပါပဲ”

ကြံရာမရသည့်အဆုံး ရပ်ကွက်လူကြီးခေါင်းစဉ်တပ်၍ မေးတော့မှသာ ကျွန်ုပ်လိုချင်သောအဖြေကို နီးစပ်မှုရှိလာ၏။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“လူငယ်တွေ ရန်ဖြစ်ကြတာပါ ဗိုလ်လေး.. ဓားနဲ့ထိုးတယ်ပြောတာပဲ”

“ဟာ.. ဘယ်သူက ဘယ်သူကို ထိုးတာလဲ”

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲထိတ်သွားမိ၏။ ဓားထိုးမှုသည် အတိုင်း အဆခန့်မှန်းရခက်သည်မဟုတ်ပါလော့။

“အချင်းချင်းတွေလို့လည်းပြောတာပဲ.. အထိုးခံရတဲ့သူက ဟိုခြံထဲမှာ..”

ရယကညွှန်ပြရာခြံထဲသို့ ကျွန်ုပ် ဝင်သွားလိုက်၏။

“ဟေ့.. ဓားနဲ့ထိုးခံရတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဒီမှာပါ ဗိုလ်လေး.. စကားမပြောနိုင်ဘူး”

“သူနာမည် ဘယ်သူလဲ.. ဘယ်ကလဲ”

“ညောင်လေးပင်ကပါ.. မောင်ကျော်လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဓားဒဏ်ရာက ဘယ်မှာလဲ”

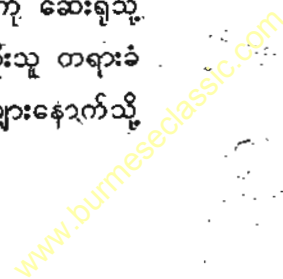
“ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာပါ”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ.. သူနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ကျွန်တော်က ပျဉ်းမနားက ဝင်းဆွေပါ.. မောင်ကျော် သူငယ်ချင်းပါ”

“ကိုင်း.. ကိုင်း.. လူနာကို ဆေးရုံပို့ဖို့အရေးကြီးတယ်.. ကျန်တာ နောက်မှဆက်မေးမယ်.. ဟေ့.. ရဲဘော်.. ခေနဲ့ကို စက်နဲ့သတင်းပို့လိုက်ကွာ.. ငါတို့ ဒီမှာရှိနေမယ်.. သူနာကို လုံလောက်တဲ့အင်အားနဲ့ ဆေးရုံပို့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရယ်၊ အခင်းဖြစ်နေရာကို တရားခံနောက်လိုက်ဖို့ အင်အားထပ်ဖြည့်ပေးဖို့ပါ သတင်းပို့လိုက်ကွာ”

ကျွန်ုပ်သည် တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအား လိုအပ်သော ညွှန်ကြားမှုပြုပြီး ကျန်တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့အား လူနာကို ဆေးရုံသို့ ခိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ဓားနှင့်ထိုးသူ တရားခံ ညီသူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်း၍ တရားခံများနေရက်သို့ ခိုက်ရပေဦးတော့မည်။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့သည် အခင်းဖြစ်နေရာ၌ ရှိနေသော ကျွန်ုပ်ထံသို့ရောက်လာတော့၏။

“ဆရာစန်းမောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့လဲ”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းတွေဆရာ.. တစ်ဖက်နှစ်ဖက် စကြ.. နောက်ကြရင်း ဘိယာဘူးခွဲနဲ့ ပစ်ပေါက်တာကနေ ဓားထိုးမှုဖြစ်ရတာလို့ ပြောကြတယ်ဆရာ.. အထိုးခံရတာကတော့ တစ်ချက်တည်းပါပဲ.. ဒါပေမဲ့ ချက်ကောင်းနဲ့ သွားပုံရတယ်.. လူနာက စကားမပြောနိုင်ဘူး”

“လူနာရဲ့သူငယ်ချင်း ဝင်းဆွေဆိုတဲ့ကောင်လေးပြောစကားအရကတော့ မြို့ခံအချို့နဲ့ အပေါင်းအပါလေးယောက်က ဝိုင်းလုပ်တယ်လို့ဆိုတယ်ဆရာ.. ဒါပေမဲ့ ဓားက ဘယ်သူ့ဓားလဲ.. ထိုးတာက ဘယ်သူလဲဆိုတာ မပြောနိုင်ကြဘူး.. ငြီးတော့ တရားခံလို့ယူဆနိုင်တဲ့ လေးယောက်လုံး ပျောက်နေတယ်ဆရာ”

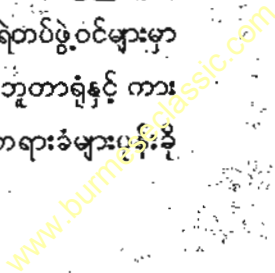
“ကောင်ပြီလေ ဆရာစန်းမောင်.. အခင်းဖြစ်စဉ်ထဲပါဝင်တဲ့လူတွေရဲ့လိပ်စာတွေ ရနိုင်သလောက်ယူထားပြီး ကျွန်တော်တို့ လူစခွဲရှာလိုက်ရင် ချက်ချင်းမိပါလိမ့်မယ်.. ဘူတာရုံ

ကားဂိတ်နဲ့ သူတို့သွားလာတတ်တဲ့နေရာတွေကို ချက်ချင်းလိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်.. တရားခံကို အချိန်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ.. ကျွန်တောလည်း ဒါကြောင့် သူတို့လေးယောက် လိပ်စာတွေကို ရသလောက် စုဆောင်းနေတာ.. ဒီမှာပါဆရာ.. သူတို့လိပ်စာတွေ”

ကျွန်ုပ်သည် စုံစမ်းသိရှိထားသမျှ သထင်းအချက်အလက်များနှင့် တရားခံဖြစ်နိုင်သူ လူလေးယောက်၏လိပ်စာများ ရှေ့မှတ်ထားသော မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို စခန်းမှူးသို့ ပေးအပ်လိုက်၏။ စခန်းမှူးသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့မှတ်ထားသည်များကို လက်နှိပ်စာတမ်းဖွင့် ထိုးကြည့်၍ အသေအချာမှတ်သားပြီး အဖွဲ့ငယ်များ ချက်ချင်းဖွဲ့စည်း၍ စနစ်တကျ တာဝန်ပေးအပ်ကာ အခင်းဖြစ်နေရာမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားသော တရားခံများအား အလျင်အမြန်ဖမ်းဆီးရမိနိုင်ရေးအတွက် ညွှန်ကြားလိုက်ပါတော့သည်။

ညဉ့်လွှာရုံ အမှောင်ထုအောက်၌ အများပြည်သူတို့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေကြချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ လမ်းကြိုလမ်းကြား၊ အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမကျန် ဘူတာရုံနှင့် ကားဂိတ်များအနဲ့ ခြေရာချင်းထပ်သည်အထိ တရားခံများဖုန်းခို

နိုင်မည့်အရပ်ဒေသဟူသမျှအား ပိုက်စိပ်တိုက်၍ မွေနှောက် ရာဖွေနေကြရပါတော့သည်။

ညမင်းသားလူမည်းကြီးသည် အလှည့်ကုန်ဆုံးသဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ခြမ်း၌ လျောင်းစက်အနားယူသွားရာ နေ့မင်းသား ကိုလူချောအလှည့်ရောက်လာချေပြီ။ နေရောင်နီပျိုးရာမှ ထပြုလှည်းဖြည်း နေမြင့်လာသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ မှာ အနားမယူနိုင်သေးဘဲ တရားခံများနေောက်သို့ ခြေရာ ကောက်၍ မွေနှောက်ရှာဖွေနေဆဲဖြစ်၏။

တရားခံဆိုသည်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် ဦးနှောက် ရှိသော လူစားများဖြစ်ရကား ရှောင်တတ်၊ တိမ်းတတ်၊ ပုန်း တတ်ကြသဖြင့် လွယ်လင့်တကူတော့ ရှာမရနိုင်ပါချေ။ သို့ရာ တွင် မည်သို့သော ရာဇဝတ်သားမဆို နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် တို့လက်တွင်း ဖမ်းဆီးခံရစမြဲပင်ဖြစ်၏။

အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ အများပြည်သူတို့ အကျိုးအတွက် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ ရပ်ရွာ အေးချမ်းသာယာရေး၊ မှုခင်းကျဆင်းရေးကို ဆောင်ရွက်နေ ကြသူများဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

“ဆရာ.. အန်ကယ်ဝမ်းက ဆက်သွယ်ပါတယ်.. တရားခံသုံးယောက်ကို မကြာခင်လာပို့မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အိုး.. ဝမ်းသာလိုက်တာ.. ဟိုတစ်ယောက်ကိုလည်း မကြာခင်လာပို့မယ်လို့ ရယကတွေ့ဆီက အကြောင်းကြားချက် ရထားတယ် ဆရာတင်ဦးရေ.. ဝမ်းသာစရာပဲ.. လူခွဲစစ် လိုက်ရင် ဓားနဲ့ထိုးတာဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရပြီပေါ့”

နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်တင်ဦး၏ပြောစကား ကိုကြားရသော စခန်းမှူးမှာ ဆွေမျိုးအရင်းအချာနှင့်ဆုံတွေ့ ရသူပမာ လွန်စွာဝမ်းမြောက်သွားပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအနေဖြင့် မိမိတို့ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းရသော ရာဇဝတ်မှုမှ တရားခံများကို ဖမ်းဆီးရမိပြီဆို ပါက ခံစားရသော ပီတိသည် ဆွေမျိုးအရင်းအခြာများနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာဝေးကွာနေကြရာမှ ပြန်လည်ဆုံစည်းရသည့် အလား အလွန်အမင်း ဝမ်းသာကြရသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ် တော့၏။

နံနက်(၁၀)နာရီခန့်အချိန်တွင် အန်ကယ်ဝမ်းဆိုသူ သည် တရားခံ မောင်ဌေး၊ မောင်ထွေးနှင့် ဝင်းကိုဆိုသူ သုံး

ယောက်အား ကားတစ်စီးပေါ်တင်ခေါ်၍ ရဲစခန်းသို့ လာ
ရောက်ပို့အပ်ပါတော့၏။

ထို့အတူ တရားခံဝင်းအေးဆိုသူအား ရယကလူကြီး
များမှ လာရောက်၍ ရွှေဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုပင် ပို့အပ်
ခဲ့ပါတော့သည်။ တစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှ ပိုက်
စိပ်တိုက်မေ့နောက်ရှာဖွေခဲ့မှုကြောင့် တရားခံများမှာ ပြေး
ပေါက်ပိတ်ပြီး ၎င်းတို့ဆွေမျိုးသားချင်းများမှလည်း အကာ
အကွယ်မပေးရဲကြတော့သဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ထံ အညံ့ခံခြင်းဖြစ်
ကြောင်း ပြောပြကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံများအား ချက်ချင်းပင် လူစု
ခွဲပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုများပြုကြရာ မောင်ကျော်အား ဓား
နှင့်ထိုးသူမှာ ဝင်းအေးဆိုသူဖြစ်ကြောင်း တစ်ညီတစ်ညွတ်
တည်း အဖြေကိုရရှိခဲ့သည့်နည်းတူ ဝင်းအေးကိုယ်တိုင်မှလည်း
ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံလေသည်။

“ကဲ . . ဝင်းအေးရေ . . မောင်ကျော်ကို ဘယ်လို ဓား
နှံထိုးခဲ့တာလဲ . . အဲဒီဓားကရော အခုဘယ်မှာလဲ”

“မောင်းပြန်ဓားနှံထိုးခဲ့တာပါဆရာ . . ဓားက သူများ
ဓားပါ . . ကျွန်တော်ငှားထားတာ အချိန်စေ့လို့ ပြန်ပေးမလို့

သူလာရင်းက မထင်မှတ်ဘဲ ရန်ဖြစ်ရာက ပါလာတဲ့ဓားနဲ့ ထိုး
ခိလိုက်တာပါ . . ဓားက ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့မြောင်းထဲမှာပါ
ခင်ဗျာ”

“ကဲ . . သက်သေလူကြီးတွေခေါ်ပြီး သူ့ဓားကို သွား
သိမ်းမယ်ဟေ့ . . ဆရာစန်းလွင်က သတင်းထောက်ကိုသွားခေါ်
ပြီး နောက်ကလိုက်ခဲ့ ကျွန်တော်တို့သွားနှင့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . ကျွန်တော် သတင်းထောက်ကို သွား
ခေါ်ပါမယ်”

“ဘယ်နယ် . . ကိုဆွေ . . ခင်ဗျားက အခုမှရောက်လာ
တယ် . . ဒီမှာက မစောင့်နိုင်တော့လို့ တခြား ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့
နိုက်ထာ ခိုက်ရတယ်”

“မပြောချင်ဘူးဆရာရေ . . ”
“ဒါဆိုလည်း မပြောနဲ့တော့ဗျာ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ”

“မပြောလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူးဆရာတို့ရေ . . ဆရာ
စန်းလွင်ပေါ့ . . မြို့ထောင်ကျောင်းဆိုလို့ မြောက်မြို့ထောင်၊
ဘောင်မြို့ထောင်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတွေကို စုံနေတာပဲ နေရာ
အနှံ့လိုက်ရှာတာ . . ”

www.burmeseclassic.com

ဆရာတို့အဖွဲ့ကိုမတွေ့တဲ့အဆုံး စခန်းကိုပြန်ပြီးတော့မှ ဒီနေရာဆိုတာသိရတာ.. ဒါကြောင့် အခုမှရောက်လာတာ.. ဟောဟဲ့.. ပြောရတာတောင် မောသွားပြီ.. ကဲ.. ကဲ.. ဆိုပါဦး ဆရာတို့ရယ်.. ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ဇာတ်လမ်းအစုံကလေးကို.. ”

မိကျောင်းသားနှင့် ဆွေမျိုးတော်ဟန်တူသော သတင်းထောက်အား ကျွန်ုပ်သည် အခင်းဖြစ်ဇာတ်လမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြောကြားပြရန် တာဝန်ရှိလာပြီဖြစ်၍-

“ဒီလိုဗျ ကိုဆွေရဲ့ ဒီကောင်လေး ဝင်းအေးနဲ့ ဓားဖိုးခဲရတဲ့ မောင်ကျော်တို့တွေက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သိနေကြတယ်ဗျ။ မောင်ကျော်တို့မှာ အုပ်စုဖွဲ့သူငယ်ချင်းတွေရှိသလို ဝင်းအေးမှာလည်း မောင်ဌေး၊ မောင်ထွေး၊ ဝင်းကို ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုကလေးတွေ ရှိကြတယ်ဗျ.. အားလုံးဟာ သက်တူရွယ်တူတွေဖြစ်တာမို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး၊ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ မပြောပလောက်တဲ့ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်ကလေးတွေ ရှိကြတာပေါ့ဗျာ.. အဲ.. မနေ့ည ကိုးနာရီလောက်မှာတော့.. ”

ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်းလမ်းကြီးမှာ မီးပျက်နေ၍ မောင်မည်းနေ၏။

သို့ရာတွင် ညဉ့်အမှောင်အောက်၌ လုပ်သားပြည်သူတို့မှာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ပုံမှန်သွားလာနေမှုများရှိသကဲ့သို့ လူငယ်လူရွယ်များမှာလည်း ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် ဂီတာတီး၍ သီချင်းဆိုသူက ဆို၊ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတွင် ထိုင်၍ စကားပြောသူကပြောနှင့် ညတစ်ည၏ဘဝသရုပ်ကို ဖော်တမ်းအလှဆင်နေကြ၏။

“သီချင်းသံက နားကလောတယ်ကွာ”

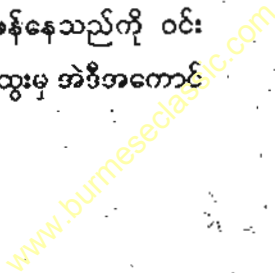
“ဟုတ်တယ်ကွ.. အဲဒီကောင် အကောင်လုပ်နေတာ”

လမ်းတောင်ဘက်ခြမ်း ပလက်ဖောင်း၌ စကားထိုင်ပြောနေသော ဝင်းအေးတို့အဖွဲ့မှ မောင်ဌေးနှင့် မောင်ထွေးတို့မှ လမ်းမြောက်ဘက်ခြမ်း ခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်း ဂီတာတီးနေသော မောင်ကျော်တို့အဖွဲ့မှ သီချင်းဆိုနေသူ ဇော်မောင်ဆိုသူအား ဝေဖန်လိုက်၏။

“ဘယ်အကောင်လဲကွ”

“အဲဒီအကောင်လေကွာ”

မောင်ဌေးနှင့် မောင်ထွေး ဝေဖန်နေသည်ကို ဝင်းအေးမှ မသိဟန်ပြု၍ မေးလိုက်ရာ မောင်ထွေးမှ အဲဒီအကောင်

၂၃၄ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

လေကွာဟုဆိုကာ လက်တွင်းကိုင်ထားသော ဘီယာဘူးခွဲတစ်ခု
ဖြင့် မောင်ကျော်တို့ဝိတာဝိုင်းဘက်သို့ လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ဂလောက်.. ဂလောက်.. ဂလောက်..”

“ဘယ်ကောင်လဲကွ့.. တို့ကိုပစ်တာ.. ဟေ့ကောင်..

ဝင်းကို မင်းပစ်တာလား”

“မသိဘူး.. ငါမပစ်ဘူး.. ဟေ့ကောင်တွေ ဇော်
မောင် မေးနေတယ်.. ဘယ်သူပစ်တာလဲတဲ့”

“ဘာတွေလာရောင်းနေတာလဲ.. မဝယ်သေးဘူး
ပြောလိုက်ကွာ”

“မလိုပါဘူးကွား.. ငါ့နာမည်ဇော်မောင်တဲ့.. ကြား
ဖူးလား”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ.. ဖုတ်စားရမှာလား၊ ပြုတ်စားရမှာ
လား.. ဝါး.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

“သတ္တိရှိတဲ့ကောင် ထွက်ကွာ”

“ဟေ့.. ဖိုးဇော် မလုပ်နဲ့”

“မောင်ကျော်.. မင်းမပါနဲ့.. ဒီကောင်တွေ ငါ့ရှင်း
မယ်”

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၂၃၅

“မင်းက ဇော်မောင်၊ ငါက ဝင်းကို ပြောမရရင် လာခဲ့”

အခြေအနေက တမဟုတ်ချင်း ရှုပ်ထွေးသွားချေပြီ။
တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ ရန်စောင်နေခဲ့ကြရာမှ မပြောပလောက်သော
ဘီယာဘူးခွဲဖြင့်ပေါက်သည့်ကိစ္စ အကြောင်းပြု၍ ဇော်မောင်
နှင့်မောင်ဌေး၊ မောင်ထွေးတို့ ရန်မီးပျိုးရာမှ ဘေးလူများဖြစ်
သော ဝင်းကိုနှင့် ဇော်မောင်ဘက်မှ မောင်ကျော်တို့ ပါဝင်လာ
ချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရန်မဖြစ်စေလိုသော ဇော်မောင်အား အခြား
တစ်ဦးမှ ပြန်ဆွဲခေါ်သွားရာ လမ်းလယ်ခေါင်အမှောင်ထဲ၌
မောင်ကျော်တစ်ယောက်တည်း မောင်ဌေး၊ မောင်ထွေး၊ ဝင်းကို၊
ဝင်းအေးတို့နှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့၏။

“အား.. ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုးမိသွားပြီ”

မောင်ကျော်ထံမှ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်
လာပြီးနောက် မောင်ဌေး၊ မောင်ထွေး၊ ဝင်းကို၊ ဝင်းအေးတို့မှာ
အခင်းဖြစ်ပွားရာမှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးသွားကြချေပြီ။

“အဲဒါပဲ ကိုဆွေရေ.. ဘာမှမဖြစ်လောက်တဲ့ဒေါသ
စိတ်ကို ရှေ့တန်းတင်၊ လူငယ်တွေအတွေးမှာ အဟုတ်ကြီးထင်

www.burmeseclassic.com

၂၉၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ပြီး ဒေါသချင်းပြိုင်ခဲ့ကြတာ..ဟော.. အခု တစ်ဖက်တစ်ဖက် မောင်ကျော်လည်း သေပြီ.. မောင်ကျော်မိသားစုမှာ တန်ဖိုးဖြတ်မရတဲ့ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီ”

“အဲသလိုပဲ ဝင်းအေးကလည်း မောင်ကျော်ကိုသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျရဦးမယ်.. အဲဒီအခါကျရင် ဝင်းအေးရဲ့မိဘတွေ အနေနဲ့လည်း စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြုံတွေ့ရပြီး မောင်ကျော်မိဘတွေလိုပဲ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုကို ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရဦးမှာ”

(မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ပြောသကဲ့သို့ပင် ဝင်းအေးမှာ မောင်ကျော်ကိုသတ်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရပေသည်။)

“ပြီးတော့.. ကိုဆွေရယ်၊ နိုင်ငံတော်အတွက်လည်း ဒီလူငယ်နှစ်ယောက် အကယ်၍ များ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေမကြုံခဲ့ရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ တိုင်းပြည်ရဲ့တာဝန်တွေကို အသီးသီးထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ လူတော်လူကောင်းတွေဖြစ်နိုင်တာမို့ အခုလို အဖြစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့တော့ နိုင်ငံတော်အတွက်လည်း အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို ကြုံရသလိုပါပဲ”

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစံပယ် မုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၂၉၇

“ဒါကြောင့်ဗျာ.. အခုလို ဒေါသချင်းများပြိုင်ကြလို့ တစ်ယောက်ကသေ၊ တစ်ယောက်က ဥပဒေအရ အပြစ်ကျခဲ့တဲ့ ဒီဖြစ်ရပ်မျိုးမှာ ဘယ်သူများ အနိုင်ရတာရှိပါသလဲလို့ ကျွန်တော် မေးစမ်းချင်တယ် ကိုဆွေရယ်.. ဘယ်သူကများ အနိုင်ရပါသလဲလို့”

ကျွန်ုပ်သည် ပင့်သက်ကို မသိမသာချလျက် သတင်းထောက်အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိပါတော့သတည်း။

ပြစ်ဒေသနာ ဘဝတိုင်းမှာ

မောင်ဆွေ
(ဆောင်း)

မှန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းစပ်ယယ် မုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၂၄

ကျွန်ုပ်တို့ပွဲ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် သူတို့တစ်တွေ
တ တကောက်ကောက်နဲ့ လိုက်ပြီးပါနေကျပဲ။

ကျွန်ုပ်တို့ပွဲမှာ ရှုံးသွားတဲ့ကစားသမားဟာ လက်ကျန်
ငွေစအနည်းငယ်နဲ့ ဂေါက်ဂက်ခုံမှာသွားထိုင်ပြီး ဘိုင်ပွတ်
ပွတ်တော့တာပဲ။ အဲဒီကတစ်ခါ ရှုံးပြန်ရင် လင်းတမှိုင်မှိုင်ပြီး
တွမ်းယာဆိုင်ကြား သွားထိုင်လို့ ကွမ်းမြို့နေတော့တာပဲ။

ဒီနယ်မှာတော့ ဒီလောင်းကစားပွဲဟာ အကြီးကျယ်ဆုံး
ပဲ။ တကယ်ကြီးကျယ်သလားဆိုတော့ ဒီလိုလည်းမဟုတ်သေး
ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့နေရတာက မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်။ ကျုပ်ရဲ့သခင် အား
ဆန်တာက ကြက်တိုက်လောင်းကစားတဲ့အလုပ်။ မြို့ပေါ်ရပ်
ကွက်ဆိုတာက သိတဲ့အတိုင်း ဥပဒေစက်ကွင်းမလွတ်ကင်းတဲ့
နယ်မြေဆိုတော့ ဘယ်လိုလောင်းကစားမျိုးမှ ခိုးလုပ်လို့ မရဘူး။

ဒီတော့ ဝါသနာမျှောက်မရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့သခင်က ကျုပ်
တို့ လက်သပ်မွေးပြီး မြို့နဲ့သုံးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ တောရွာတွေ၊
ဒူးစားကျက်တွေ၊ မြေကွက်လပ်တွေမှာချိန်းပွဲလုပ်ပြီး လောင်း
ကစားဝိုင်းကို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေမသိအောင် ခိုးလုပ်
ထယ်ပေါ့။

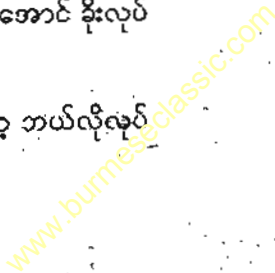
ခိုးလုပ်ရတဲ့ လောင်းကစားဝိုင်းဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်

ဖြစ်လေလေရာ ဘဝတိုင်းမှာဗျာ

သီဟိုဠ်ပင်စိုက်ခင်းတွေဘေးက မြေကွက်လပ်ကျယ်
ကြီးထဲမှာ လူတွေဟာ သူ့အုပ်စုနဲ့သူ စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် အုတ်
အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်နေလေရဲ့။

အရိပ်ကောင်းတဲ့အပင်ကြီးတွေအောက်မှာတော့
တောက်တိုမယ်ရ စားသောက်ဖွယ်ရာ၊ ကွမ်းယာနဲ့ဆေးလိပ်
စသည်အားဖြင့် ရောင်းချနေကြတဲ့ ဈေးသည်တွေရယ်၊ လိပ်၊
ဒေါင်း၊ ကျား၊ ယုန်၊ ဂေါက်ဂက်ခုံ သုံးခုံလောက်ရယ် အသီးသီး
နေရာယူထားကြတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲက သူတို့ပွဲမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပွဲက ကျုပ်တို့ရဲ့
ပွဲပါ။ သူတို့က အမြှောင်အကပ်လိုက်ချောင်းနေကြတဲ့လူတွေ
ပေါ့။

ပြီး ကြီးကျယ်မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ခိုးလုပ်တဲ့ပွဲမျိုးကိုပဲ ကျုပ်
သခင် ပါဝင်ဦးဆောင်တဲ့ပွဲမျိုးဟာ အကြီးကျယ်ဆုံးပဲလို့ ဆိုနိုင်
တယ်လေ။

ကျုပ်လား.. ကျုပ်နာမည်ကို သခင်ကခေါ်တတ်တာ
မဲလေးတဲ့။ ကျုပ်ရဲ့လည်ဆံမွေးမှာ အမည်းရောင်လဲညီဆံမွေးက
အရစ်လိုက်ခွေနေတာမို့ မဲလေးလို့ အမည်ပေးတယ်ဆိုပဲ။

ကျုပ်က တိုက်ကြက်အမျိုးအစားဝင် ကြက်ဖတ်ကောင်
ပေါ့။ ဥခွံကကျွတ်ပြီး အမွေးအတောင်စုံလို့ အထီးအမကွဲပြား
လာပါပြီဆိုကတည်းက ရွယ်တူဆို ဗိုလ်မှူးကတော့ ခွပ်အားသန်
တဲ့ ကျုပ်အကျင့်ကို မျက်စိကျတဲ့ ကျုပ်သခင်က ကျုပ်ရဲ့ပိုင်ရှင်
အဟောင်းဆီမှာ ဈေးကောင်ကောင်းပေးဝယ်ပြီး ခွပ်လက်ပုတ်
(နည်းစနစ်တကျကြက်ခွပ်နည်း) လှေကျင့်ပေးတော့တာပဲ။

ဒီသခင်အသစ်လက်ထဲရောက်ကာမှ ကျုပ်ကို ခြေခြံ
အောင်ဆိုပြီး ဝါးကိုင်းသေးသေးလေးပေါ်မှာ အိပ်ခိုင်းတယ်။
မထမတော့ ကျုပ် ခြေကုပ်အား ဘယ်မြဲပါမလဲ။ ကြက်အိပ်
ကြက်နိုးအဆင့်မဟုတ်တော့ဘဲ အိပ်လို့ကို မရတော့ဘူး။ နောက်
တော့ ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်သွားတယ်။

အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ပြိုင်ဘက်တစ်ကောင်နဲ့

ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ခြေယိုင်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။

သခင်အသစ်လက်ထဲရောက်မှ ကြက်အခွင့်အရေး
တွေ အများကြီးဆုံးရှုံးရတယ်။

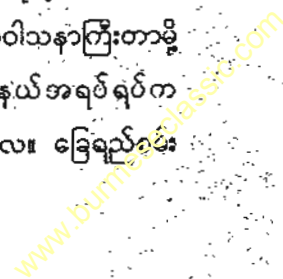
ဟုတ်တယ်လေ.. ကြက်ဆိုတာ အစာကို ယက်ပြီးစား
သောက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့သတ္တဝါမျိုးမဟုတ်လား။ အခု ကျုပ်က
ဒီသခင်အသစ်လက်ထဲရောက်မှ အစာကိုလည်း ယက်ပြီးမရှာ
ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ စပါးအစေ့ကောင်းချည်းပဲ စားရတယ်။

ပြီးတော့ ကြက်ဖတ်ရဲ့သဘာဝအရ ကြင်ဖက်ရှာချင်
တယ်။ ဒီသခင်အသစ်က ကျုပ်ကို အဲဒီလိုအခွင့်အရေးကို ပိတ်
ပင်ထားတယ်။

ညဆို သူ့အိပ်ရာနံဘေးမှာ ခြင်ထောင်တစ်လုံးနဲ့ သပ်
သပ်အိပ်တန်းတက်ရတယ်။

အမြဲတမ်း လက်ပူတိုက်၊ ကျပ်ထုပ်ထိုးပေးတယ်။ ကြာ
တော့လည်း ကြက်ဖြစ်တဲ့ကျုပ်ဟာ စိတ်ညစ်လာတယ်ဗျာ။
ကြက်တစ်ကောင်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ပြန်လိုချင်လာတယ်။

ခက်တာက ကျုပ်က အတိုက်အခိုက်ဝါသနာကြီးတာမို့
ဒီသခင်အသစ်လက်ထဲရောက်မှ အနယ်နယ်အရစ်ရစ်က
ကြက်ဖပေါင်းစုံနဲ့ ခြေရည်စမ်းခွင့်ရခဲ့တယ်လေ။ ခြေရည်စမ်း

နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း သူ့သေကိုယ်သေခွပ်ကြရတဲ့ပွဲတွေ
ချည်းပါပဲ။

အဲသလို တိုက်ခိုက်မှုဝါသနာကြီးတဲ့ကျုပ်ကို အရင်းပြု
ပြီး အလောင်းအစားဝါသနာကြီးတဲ့ ကျုပ်သခင်အသစ်က အမြဲ
တမ်း ကြေးကြီးကြီးနဲ့ လောင်းလေ့ရှိတယ်။

အဲသလိုနဲ့ပဲ ခွပ်ချင်လှတဲ့ကျုပ်နဲ့ အလောင်းအစား
ကြီးတဲ့ ကျုပ်သခင်တို့ဟာ အပြန်အလှန် ခင်မင်တွယ်တာခဲ့
တယ်လေ။

ကျုပ်ဘဝမှာ ရှုံးပွဲဆိုလို့ ပထမဦးဆုံးစခွပ်ကြတဲ့ ကြက်
တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲပဲရှိတယ်။ ကျုပ်အတွက်က ငွေကြေးနဲ့လောင်း
ကြေးထပ်ပြီး ခွပ်ကြတဲ့ အဲဒီလိုပွဲမျိုးမှာ အဲဒီလောက်လူတွေ
များပြားတဲ့ပွဲမျိုးကို တစ်ခါမှမကြုံဖူးတော့ ပွဲလန့်တာလည်းပါ
တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကြက်ကြက်ချင်းခွပ်လို့ ဒီလောက်
မနာပါဘူး။ စည်းအပြင်ထွက်ပြေးမိလို့ ရှုံးသွားတဲ့ကျုပ်ကို မြေ
ထောက်နဲ့ပိတ်ကန်ခံလိုက်တာ ခံရလို့ နာလိုက်တာမပြောပါနဲ့
တော့။ တစ်ခါမှ အဲဒီလိုဝေဒနာမျိုး မခံစားဖူးဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ
အဲဒီအချိန်က စပြီး ကြက်ပွဲတိုင်း ကျုပ် နိုင်အောင်ခွပ်တော့

တာပဲ။ ကျုပ်သခင်ကို တစ်ခါတည်းနဲ့ လန့်သွားပြီလေ။

ကြက်ပွဲနိုင်တဲ့နေ့ဆိုရင် ကျုပ်သခင်ဟာ အကြီးအကျယ်
အောင်ပွဲခံတဲ့နေ့ပေါ့။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဘီယာဆိုင်မှာ
သောက်လိုက်စားလိုက် ပျော်လိုက်ပါးလိုက်ကြနဲ့ပေါ့။ ကျုပ်
အတွက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အကောင်းစားစပါးစေ့နဲ့
သောက်ရေသန့်ပဲပေါ့။

“မဲလေးနဲ့ဘက်ရှိရင် ဒီမှာ ငွေလာထပ်။ မဲလေးတဲ့ကွ။
ဒီနယ်မှာ တစ်ကောင်တည်းရှိတယ်။ ကြက်ချင်းတူရင် ဗိုလ်
မထားဘူး။ ကြိုက်တဲ့ကြက်လာခဲ့။ ဖေ့သားကြီးရေ. . မဲလေး
အသံလေးကို ကြက်တိုင်းကကြားရအောင် တွန်ပြလိုက်စမ်း”
ကျုပ်သခင်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ အကင်းပါးစွာနဲ့ပဲ ကျုပ်
ဟာ ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကိုမော့ပြီး ကောင်ပံကိုထဖျပ်ဖျပ် ရိုက်
ခတ်လိုက်ပြီး အောင်မြင်ခန့်ညားစွာ တွန်ကျူးလိုက်ပါတော့
ဘယ်။

“ဖြန်း. . . ဖြန်း. . . ဖြန်း. . .”

“အောက် အီး အီး အွတ်”

အသံရှည်မဆွဲဘဲ အသံပြတ်နဲ့တွန်ချလိုက်တဲ့တွန်သံ

၂၄၆ □ မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ကြောင့် အမျိုးတူကြက်ဖ အချင်းချင်းသာမက ကြက်ထိန်း၊ ကြက်သခင်တွေပါ ကျုပ်အရည်အသွေးကို အကဲခတ်မိသွား ကြတာမို့ အားလုံးဟာ ကျုပ်ဆီကို အကဲခတ်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်လာကုန်ကြပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သဘောကျစွာနဲ့ ကြက်တို့ရဲ့ သဘာဝအတိုင်း ရယ် လိုက်မိပါတော့တယ်။

“ကတော့.. ကတော့.. ကတော့..”

နေက ထန်းတစ်ဖျားသာသာကျော်လာပါပြီ။ ကြက် ပိုင်းဟာ နေမြင့်လာတာနဲ့အမျှ အလောင်းအစားလုပ်မယ့် ပရိသတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုများပြားလာပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်နဲ့ပြိုင်ဘက် ကြက်တစ်ကောင်ပေါ်ထွက် လာပါတယ်။ တိုက်ကြက်အမျိုးအစားပါပဲ။ ပျဉ်းမနားဘက်က လာတယ်လို့ ဘေးလူတွေက ပြောကြတာပဲ။ ပုံစံကြည့်ရတာ တော့ အတွေ့အကြုံအတော်ရင့်တဲ့ပုံပါပဲ။

ခေါင်းပိုင်းက လည်ပင်းအထိ မွေးနေ့တွေ တစ်ပင်မှ မရှိတော့ဘဲ ထိပ်ပြောင်နေတဲ့လူကြီးလို ပြောင်သလင်းခါနေ တယ်။

သွန့်နာမည်က ဇော်လေးတဲ့။ ဇော်လေးနဲ့ မဲလေး။

မုန်ယိုကျားနဲ့ တောရိုင်းဝံပယ် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ □ ၂၄၇

ပျဉ်းမနားသားနဲ့ တောင်ငူသား တွေကြပြီပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်သခင် နဲ့ သူ့သခင် လောင်းကြေးညှိလို့အဆင်ပြေသွားတာနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ကောင်ကို ပထမအချီ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

ပျဉ်းမနားကဇော်လေးဆိုတဲ့အကောင်ကလည်း ဘယ် ခေလို့လဲ။ လွတ်လွတ်ချင်း ကျုပ်ကို တန်းကြိုးတော့တာပဲ။ ကျုပ် ရဲ့ညာဉ်က တစ်ဖက်သားကို အကဲခတ်ပြီး ဟာတွက်ပျော့တွက် ကိုတွေ့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အပိုင်ခွပ်လေ့ရှိတာမို့ နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ်ရှောင်ပေးရင်း ခေါင်းကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ဝဲ ပေးလိုက်တယ်။

ပြေးဝင်လာတဲ့ ပြိုင်ဘက်ဟာ သူ့အရှိန်သူ့မထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတုန်းဆိုတဲ့ ပျဉ်းမနားကကြတ်ဦးခေါင်းကို ကျုပ်ရဲ့ ခံစားနဲ့ ‘ဆတ်ခနဲ’ အပိုင်ဆိတ်ပြီး ခြေစုံနဲ့ ‘ဖြောင်းခနဲ’ ခြည်အောင် ပစ်ကြိုးလိုက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ခြေစုံရိုက်ချက်ဒဏ်တာ ဇော်လေးရဲ့လည်ဖြူကို ထိထိမိမိကြီး ခွပ်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်ပေါ့။

ဒီမှာတင် ကျုပ်ရဲ့တိုက်ဒိုက်မှုကိုမခံနိုင်တဲ့ ဇော်လေး ခမျာ ချာလည်ချာလည်ဖြစ်နေတုန်း သူ့သခင်က ရေပေးဖို့ ပွဲကို ခဏဆိုင်းခွင့်တောင်းပါတော့တယ်။

“ဟေး.. မဲလေးကွ.. တောင်ငူမဲလေး..”

လောင်းကစားဝါသနာရှင်ပရိသတ်ကြီးက ဝေါခနဲ မြည်အောင် ဩဘာပေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ကျုပ်သခင်က လည်း ရေပေးဖို့ ကျုပ်ကို တယုတယကောက်ယူလိုက်တယ်လေ။ ကျုပ်လည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ။ တစ်ဖက်သားမခံချင်အောင် အောင်နိုင်သူအသံနဲ့ သခင်လက်ထဲကနေ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား တစ်ခါတွန်ပြလိုက်တယ်။

“အောက်အီးအီးအွတ်”

ဒုတိယအချိ ကျုပ်နဲ့ဇော်လေးဆိုတဲ့ ပျဉ်းမနားကကြက် တို့ စည်းဝိုင်းထဲမှာ နောက်တစ်ခါထပ်တွေ့ကြပြန်ပြီလေ။

ဒီတစ်ချိမှာတော့ ဇော်လေးဟာ ပထမအချိက ကျုပ် ရဲ့ခြေ ဘယ်လောက်ပြင်းတယ်ဆိုတာသိသွားဟန်တူပါရဲ့။ အရမ်းမဝင်ရတော့ဘူး။ ချိန်ကာဆကာနဲ့ သူတစ်ပြန် ကိုယ် တစ်ပြန် ခွပ်ကြရင်း အပိုင်ခွပ်နိုင်မယ့်အချိန်ကို ဘောင့်မျှော် လို့ ခွပ်နေပါတော့တယ်။

ကျုပ်ကလည်း ဇော်လေးကို ထပ်ပြီး အပိုင်ခွပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်သာမယ့်အချိန်ကို သတိကြီးစွာနဲ့ စောင့်ပြီးခွပ်လို့ ကောင်း နေတုန်း ပြန်းဆို အသံနက်ကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သံက ကျုပ်တို့ကြက်ဝိုင်းရှိနေတဲ့ နယ်

မြေတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားပါတော့တယ်။

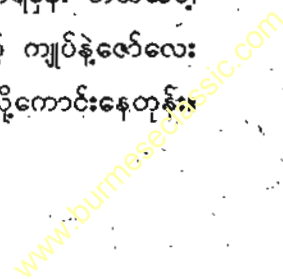
“ရဲတွေလာနေပြီဟေ့.. ပြေးကြ.. ပြေးကြ”

ဒီအော်ဟစ်သံကြီးရဲ့နောက်ဆက်တွဲက ကျုပ်အတွက် အကုသိုလ် အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ဝင်လာမယ့် နိမိတ်ဆိုး ကြီးဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး။

ရဲတွေလာနေပြီ ပြေးကြလို့ သတိပေးလိုက်တဲ့အသံ မဆုံးခင်မှာပဲ ကျုပ်တို့ကြက်တိုက်ပွဲကို လာရောက်ကြည့်ရှု နေကြတဲ့လူတွေအကုန်လုံး သတ္တိကောင်းစွာနဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလိုက်ကြတာ လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲ၊ ပြိုသူပြို၊ ငိုသူငိုနဲ့ အဲဒီ နယ်မြေမှာတော့ ဝရဲပွက်သလိုပါပဲ။

ကျုပ် တရားကျမိတယ်။ ဩော်.. လူတွေ.. လူတွေ မတရားမှန်းသိလျက်နဲ့ ခွင့်ပြုမိန့်ရသလို လောင်းကစားဝိုင်း တွေလုပ်ကြပြီး တကယ်တမ်း ရဲကလာဖမ်းတော့လည်း ကြောက် လိုက်ကြတာ တုန်လို့။

ကျုပ်ကတော့ ကြက်ပဲ။ ကြောက်ရမှန်း ဘယ်သိပါ မလဲ။ လူတကာတွေ ပြေးလွှားနေပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ဇော်လေး ကတော့ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ခွပ်လို့ကောင်းနေတုန်း အဲဒီမှာတင်ပဲ..

“ဟေ့... ရဲဘော်တို့... ကြက်တွေကို မိအောင်ဖမ်း။
အဲဒါ လောင်းကစားသက်သေခံပစ္စည်းတွေပဲ။ အရေးကြီး
တယ်”

အရာရှိဖြစ်ဟန်တူသူရဲ့ အမိန့်သံအဆုံး ကျုပ်နဲ့ဇော်
လေးကို ရဲနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်ကောင်စီ ဒိုင်ဝင်
ထိုးပြီး ဖမ်းကြပါတော့တယ်။ ရဲတွေဟာ လက်ကြမ်းကြီးတွေနဲ့
မညာမတာ ကျုပ်တို့ကို ဖမ်းလိုက်တော့ ကျုပ်မှာ နာလွန်းလို့
အကျယ်ကြီးအော်လိုက်မိတယ်။

“ကတော့”

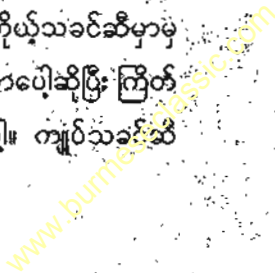
“ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... ကြက်ဖြစ်ရတဲ့ ဘဝမှာ
တောင် အချုပ်ထဲရောက်ရသေးတယ်နော်။ ဘယ်လိုများ
အတိတ်ဘဝက အကုသိုလ်များခဲ့လို့ပါလိမ့်”

လည်ပင်းမှာ ကင်မရာတစ်လုံးကိုလွယ်ပြီး ကျုပ်ဆို
တဲ့မလေးနဲ့ ဇော်လေးဆိုတဲ့ ပျဉ်းမနားကြက်နှစ်ကောင်ထည့်
ထားတဲ့ အချုပ်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်းက ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ်ပြောနေတဲ့ သတင်းထောက်ဆိုတဲ့လူကို တော်တော် မြင်
ပြင်းကပ်မိပါရဲ့။

ဘယ်နှယ့်ဗျာ။ နေ့လယ်ကတည်းက လူတွေနဲ့အတူ
ရောပြီးအဖမ်းခံရတဲ့အပြင် လူတွေလိုပဲ အချုပ်ခန်းထဲရောက်
နေတဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ကောင်ကို အစာလာကျွေးမယ့်လူမရှိ၊ ရေ
တိုက်မယ့်လူလည်းမရှိ။ လူတွေလို ဗိုက်ဆာနေပြီလို့ ပြောလို့
လည်းမတတ်။ ကြက်တို့ရဲ့ သဘာဝအတိုင်း ဗိုက်ဆာတယ်၊
ကတော်... ကတော်... အော်တော့လည်း ဘယ်သူမှန်းမလည်။
အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်နေလို့ ဒေါသဖြစ်နေရတဲ့အထဲ အဲဒီ
မှခင်းသတင်းထောက်ဆိုတဲ့လူက တင်တင်စီးစီးစကားကို ပြော
နေသေးတယ်။

အဲ... ဒါပေမဲ့ မှောင်ရီပျိုးချိန်မှာတော့ ဂါတီစာရေး
ကြီးရောက်လာတယ်ဗျ။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ကျုပ်တို့နှစ်ကောင်
စားဖို့ ညစ်ထေးထေးဆန်နည်းနည်းနဲ့ ရေခွက်တစ်ခွက်လည်း
ပါလာခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သခင်က ကျုပ်ကို စပါးအကောင်းစား
တွေနဲ့ အကျင့်ဖျပ်ပြီး ကျွေးခဲ့တာဆိုတော့ ကျုပ် ပထမတော့
မစားဘဲနေကြည့်သေးတယ်။ နောက်တော့ ကိုယ့်သခင်ဆီမှာမှ
မဟုတ်ဘဲ အချုပ်ထဲမှာဆိုတော့ ဒီလိုပဲစားရမှာပေါ့ဆိုပြီး ကြိတ်
မှိတ်စားရတော့တာပဲ။ ရေဆိုလည်း ဒီလိုပေါ့။ ကျုပ်သခင်ဆီ

မှာတုန်းက ရေသန့်သောက်နေခဲ့တာ။ ဒီကျတော့ ဖြစ်သလို ကြုံသလိုရေနဲ့ နှစ်ပါးသွားရတော့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ လူတွေကတော့ ကျုပ်တို့ကြက်တွေနဲ့ မတူပါဘူး။ အချုပ်ထဲမှာနေတာချင်းအတူတူ လူတွေက ရေသန့် ဖွာသောက်လို့ရတယ်။ ကြိုက်တာမှာစားလို့ရတယ်။ အချုပ်ထဲမှာ လက်ထိတ်အခတ်မခံရဘူး။

ကျုပ်တို့ကြက်တွေကျတော့ ရေသန့်လည်း တိုက်မယ့် သူမရှိဘူး။ စပါးစေ့လည်း လာကျွေးမယ့်သူမရှိဘူး။ ခုဟာတွေ တောင်မှ ဂါတ်စာရေးကြီးကျွေးလို့ စားနေသောက်နေရတာ။ သူ့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။ မောင်မင်းကြီးသား ဂါတ်စာရေးကြီး ဦးမောင်ကို ရာထူးများများတိုးပါစေ။

အဲ... လူတွေက အချုပ်ထဲမှာ လက်ထိတ်အခတ်မခံရပေမယ့် ကျုပ်တို့ကြက်နှစ်ကောင်ကျတော့ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ အချည်ခံထားရတယ်လေ။ အချုပ်ထဲမှာတောင် ကြိုးနဲ့အချည်ခံထားရတဲ့ ကျုပ်တို့တိရစ္ဆာန်ဘဝဟာ ဘယ်လောက်များ ရင်နာစရာကောင်းသလဲ။ ပိုဆိုးတာက ကြက်ပိုင်းကဖမ်းမိတဲ့လူတွေက အာမခံကိုယ်စီနဲ့ အလျှိုအလျှို အချုပ်ထဲကလွတ်သွားကြပေမယ့် ကျုပ်တို့နှစ်ကောင်ကိုတော့ အာမခံပေးလို့မရဘူးတဲ့လေ။

လောင်းကစားကိရိယာအဖြစ်အသုံးပြုတဲ့ သက်သေခံ ပစ္စည်းမို့လို့တဲ့။ ကိုင်း... ဘယ်လောက်တရားကျဖို့ကောင်းသလဲ။ တကယ်ဆို ကျုပ်တို့ကြက်တွေကို လူတွေကခိုင်းလို့ ခွပ်ကြရတာပါ။ ကြက်ပွဲမှာနိုင်လို့လည်း အဲဒီလောင်းကြေးငွေရဲ့အရသာတို့ ကျုပ်တို့ကြက်တွေ မခံစားရပါဘူး။ အဲ... ရှုံးတဲ့အခါကျရင်သာ ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်သတ်ပြီး ချက်စားတာခံရသေးတာ။

သတင်းထောက်ပြောသွားတာ ကျုပ် သဘောပေါက်နားလည်သွားပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ အတိတ်ကံအကြောင်း မကောင်းခဲ့လို့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရတဲ့ ဒီဘဝမှာတောင် အချုပ်ထဲမှာ အာမခံမရတဲ့အပြင် ကြိုးနဲ့တုပ်နှောင်ချည်ထားခံရသေးတယ်။

ဒါကြောင့် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ သံသရာကမလွတ်သေးသရွေ့ အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲရောက်ရတဲ့အဖြစ်ဆိုးမှ ကင်းလွတ်ရပါလို့၏လို့ ကျုပ် ဟစ်ကြွေးဆုတောင်းမိလိုက်ပါတယ်။

“အောက်အီးအီးအွတ်... ”

